

HARLEQUIN®

Страст®

октомври '95

147

ВИРУСЪТ НА ПЕНДРАГОН

Кайт ЛЪНДЪН

М
на
Т
месеца
Ж

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

КАЙТ ЛЪНДЪН ВИРУСЪТ НА ПЕНДРАГОН

Превод: Саша Христова

chitanka.info

Сам Лоринг — собственик на компания, е твърде недоволен от госпожа Пендрагон — след нейните лекции по въпросите на стреса, всичките му служителки започват да искат твърде много от него — от детска градина в офиса на компанията до топли и сърдечни поздрави всяка сутрин.

А Далас Пендрагон — самотна работеща майка, му предлага облог: тя ще признае, че лекциите ѝ са „пълна глупост“, ако той успее в продължение само на месец да се справи с всекидневието на обикновена работеща майка...

ПЪРВА ГЛАВА

Сам Лоринг имаше едно основно правило: да локализира проблема и да достигне до първопричините — и то бързо. Той стовари двуметровото си туловище върху сгъваемия метален стол и скръсти ръце на гърдите си. Заразглежда стаята с погледа на борец, дошъл да проучи съперника си.

Дъждът барабанеше по прозорците, но звукът беше по-приятен за ухото на Лоринг от неспирното бърборене около него. Дъждът беше нещо типично за Сиатъл в началото на декември, а и беше в унисон с настроението му. Сам огледа тридесетте лица в групата и откри онова, което му беше познато от брошурата. Пое дълбоко дъх и се загледа в нея. Далас Пендрагон трябваше да бъде отстранена от играта — от неговата игра.

Младите помощници от мъжки пол бяха сформирали групата предимно от жени. Сам беше единственият по-възрастен мъж в стаята, пълна с развълнувани жени, но това не го притесняваше изобщо. Служителите от компанията му „Брайс Клийнсърс“ се държаха като покосени от заразен бизнес вирус и той възнамеряваше да спре разпространението на заразата, независимо от приближаващите коледни празници.

Сам прекара ръка по стомаха си, като се опитваше да спре надигащата се болка.

Измъкна от джоба на костюма си една таблетка от лекарството си против киселини в стомаха и я сдъвка. Беше на четиридесет и шест години и вече бе преживял един доста тежък развод и няколко корпоративни битки. Междувременно бе погребал южняшкия си акцент и бе върнал към живот една пропадаща компания.

Той вкара пръст под яката си и леко я разхлаби. Със сигурност щеше да се справи и с Вируса на Пендрагон.

Пендрагон, находчивата лекторка и собственичка на училище, занимаващо се със стреса в бизнеса, почти бе успяла да разбунтува персонала му от около двеста служители. Най-добрата част от

служителите му в „Брайс“ бяха лоялни и добре обучени професионалисти. Но по някакъв начин Пендрагон беше превърнала тихите води в мощна приливна вълна. Тази жена му беше изпратена от злата съдба, мислеше Сам, наблюдавайки високата гъвкава фигура зад катедрата.

Пендрагон беше достатъчно възрастна — в края на тридесетте — за да може наистина да бъде опасна.

Всичко в нея подсказваше, че е истинска професионалистка — вид, който Сам задължително избягваше. Усещаше магнетизма ѝ, дори от мястото, където седеше. С портативен микрофон, прикрепен на ревера на моряшкия ѝ блейзер, тя вече доминираше в стаята. Сам го усещаше — Вируса на Пендрагон — да се промъква и да пропълзва по него.

Косата ѝ едва докосваше раменете ѝ и се поклащаше, когато Пендрагон крачеше по подиума и подготвяше лекцията си.

Тя бързо подреди различните материали и касетки върху бюрото, спря, за да погледне часовника си, и продължи отново. Сам забеляза професионализма ѝ и нервно се размърда върху стола.

Пендрагон бе една дългокрака вещица. Полата ѝ прилепваше по тялото, докато отиваше да нагласи стойката на микрофона. Имаше по-скоро фигурата на спортистка, а не на жена, която прекарва повечето от времето си зад бюрото.

Установи, че ѝ се възхищава. Наистина беше професионалистка.

Тя леко повдигна глава и плътен кичур коса се плъзна покрай ухото ѝ.

Докато я наблюдаваше, по врата му полазиха студени тръпки. Устните ѝ бяха плътни — приличаха на узрели ягоди и той почти ги усещаше как се разтварят.

По дяволите, помисли си той и насила отмести поглед към прозореца. Ако съществуваше жена, с която не би искал да има каквато и да е чувствена връзка, то тя щеше да е точно от този тип — стомана, облечена в коприна. Жените, които преследваха кариерата си, можеха да разкъсат един мъж и след това да минат върху останките му.

Сам погълна още една таблетка. Когато искаше да е с жена, предпочиташе дантели и много, много меки успокояващи извивки. Но напоследък не бе открил нищо, което да го заинтригува.

Точно в девет Пендрагон застана в средата на подиума и дари групата с двадесет и четири каратова усмивка. Тридесетте жени мигновено спряха да говорят и се вкопчиха в наръчниците си. За разлика от тях, младите служители от мъжки пол изглеждаха несигурни.

Сам проследи съдържанието на наръчника с молива си. Подчерта темата „Как да се справим с трудните шефове“ и стисна зъби. Той искаше — изискваше — трудоспособни служители, но след като хората му бяха посетили едnodневния курс на Пендрагон, вече го гледаха под микроскоп.

Последната седмица той се давеше в проблеми, създадени единствено благодарение на Пендрагон. Беше му сигнализирано, че има подадени твърде много молби за препоръки и за осъвременяване на личните професионални досиета, което показваше, че хората му си търсят друга работа. Изследванията показваха, че за да се обучи един добър работник са нужни най-малко три години. Какво щеше да стане, ако хората започнеха да напускат.

Емили Франзини, личната му секретарка, за пръв път от единайсет години насам не му бе поднесла кафето сутринта. И не беше стояла до него с молив в ръка, докато преглеждаше пощата. А покъсно, когато искаше да ѝ продиктува някакво писмо, тя учтиво го бе помолила да използва касетофона — така щял да спести време и на двама им.

На него му харесваше сутрешното кафе да го очаква на бюрото му и предпочиташе да диктува на живо същество — не на машина.

— Аз просто предлагам алтернатива — бе казала Емили. — Госпожа Пендрагон мисли, че когато предлагаш нещо полезно, се освобождаваш от стреса. Това ти дава топлото хубаво усещане, че си полезен... Знаете ли, че ми диктувате повече от час?

Сам съчувстваше на Емили, но след като вече бе започнал маркетинговия анализ, идеите му напиреха и той искаше да бъдат записани. Понякога забравяше за почивките. Работеше усилено и не се досещаше, че пръстите на Емили се уморяват. Сведе глава, защото се почувства виновен. По средата на диктовката забеляза, че Емили поглежда с нетърпение към кафето си и осъзна, че е пропуснал почивката.

— Чувате ли ме? Вдигнете ръце, ако не ме чувате. Добре. Значи всичко е наред. Добро утро. Аз съм Далас Пендрагон — започна тя, като крачеше по подиума, излагайки на показ безкрайните си крака, покрити с дълга тясна пола.

Далас Пендрагон — генератор на неприятности — помисли си Сам. Беше докарала служителите му в офисите до бунт. Беше умна и се контролираше превъзходно. Бизнес жена от главата до петите.

Представи се като разведена работеща майка, на която се налага да се справя със стреса и бизнеса. Без съмнение по този начин се вмъкваше под кожата на подчинените му. Сам стигна до убеждението, че тази жена е доста упорита. Харесваше ѝ нещата да стават, така както тя ги иска.

А на него му харесваше нещата да стават така, както той иска — без врявата около гимнастическия салон на работното място и без бъркотията със сменящите се служителки на четиричасов работен ден. Нямахше нищо против работещите жени. Но щом започнеха да се ангажират с децата си през работно време...

Погледът на Сам преценяващо се плъзна по стройното ѝ тяло. Трябваше да я отстрани от играта и то без много шум. Не би било вежливо някой с неговия ръст да притиска до ъгъла такава жена.

До първото междучасие Сам вече беше сигурен, че е постъпил правилно, като сам дойде да провери положението. Ако не му беше противник, той би се възхищавал на умението, с което си проправяше път до сърцата на работещите жени.

Като мъж, който ценеше нежната половинка, не можеше да се въздържи да не я сравни с жените от колекцията си. Беше облечена като чистокръвна бизнес дама и вероятно носеше практични памучни бикини.

Той си проби път през тълпата към подноса с кафе, вслушвайки се в реакцията на останалите.

— Тя е права. Не виждам никаква причина да нямаме в офиса нещо като детска градина.

— Съгласна съм. Добър работник става само от спокоен човек с добро настроение. Храненето също е важно. Компанията трябва да ни предостави една микровълнова фурна.

— Нямам търпение да се върна на работа и да предложа всичко това. Според Пендрагон е много важно да можеш да анализираш шефа

си. Да разбираш неговите нужди и да отчиташ своите. И след това да направиш компромис. Или пък като последна мярка да си потърсиш друго работно място, което повече ще ти подхожда.

Сам беше бесен. Когато беше дванадесетгодишен, работеше наред с мъжете, само за да оцелее. Познаваше глада и мизерията и плащаше добри заплати на добрите работници. Не искаше да го компрометират. Или пък да го принуждават да се нагажда според представите на подчинените си. Но не искаше и хората му да се втурнат да търсят друга работа и да започнат да го напускат.

Харесваше служителите си. Повечето от тях работеха в компанията от години. И бяха съвсем щастливи, докато не ги зарази омразният Вирус на Пендрагон.

Пълничката жена, която седеше до него, се приведе и се усмихна с разбиране.

— Пендрагон вижда нещата чудесно. На мен много ми допадна мисълта, че може би човек не е попаднал на подходящо място — като квадратен прът в кръгъл отвор. Имам предвид, че ако компанията те третира като вчерашен вестник, защо пък човек да не се поогледа?

Вчерашен вестник! Сам повтори фразата през зъби. Той планираше деня си и не спираше да работи нито за секунда. Никога не бе изисквал от работниците си това, което изискваше от себе си. Персоналът му разполагаше с най-доброто оборудване, което да им помага да изпълняват задълженията си. Преминаваха през най-добрите програми за обучение. Той искаше да задържи хората си. Не искаше да ги остави да напускат. Ако Пендрагон продължаваше със същата скорост, скоро цялата работна сила в Сиатъл щеше да започне да се върти и да преминава от фирма във фирма.

Пендрагон отново стъпи на подиума и жилите по врата му моментално се опънаха. Сам педантично намести очилата си. Беше се потрудил и то доста, за да създаде комитет, който да посредничи между работниците и работодателите в „Брайс“. Компанията плащаше осигуровките, заплащаше консултациите на алкохолиците и организираше едночасово коледно тържество.

Той бе написал ръководство за работниците на „Брайс“ и там определяше целите на компанията, процедурите и персоналните права и задължения на всеки. Управителите му водеха отворена политика

спрямо проблемите на работниците и имаха квалификацията да се справят с тях.

— Добре. Нека продължим — възкликна ентусиазирано Пендрагон и повдигна ръка. Тя огледа класа и спря поглед на него. — Хайде, време е да повдигнем нивото на кислорода в кръвта ви — обяви тя, четейки името му върху табелката. — Сам ще ни покаже как да се упражняваме. Добре Сам. Стани — нареди тя без много учтивости.

Сам пое дълбоко въздух. Никак не му харесваше да го командват като някой ученик. Изглежда, че Пендрагон очакваше нарежданията ѝ да се изпълняват безпрекословно и леко го потупа по рамото. Една от веждите ѝ се повдигна учудено.

— Ето тук имаме един добър по размери мъж. Вероятно всички можете да го видите достатъчно добре. Завърти си главата, ето така, Сам. Това отпуска раменните и вратните мускули.

Тя повдигна ръце и ги постави точно зад ушите му. Завъртя внимателно главата му.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш? — подразни го тя.

Сам стисна зъби.

Тялото ѝ беше твърде близо до неговото. Нарушаваше личната му неприкосновеност. Когато пожелаваше нечие женско докосване, той просто се пресягаше и го получаваше. Тя масажираше опънатите жили на врата му и го погледна за части от секундата.

— Наистина имаш нужда да се отпуснеш, Сам — предложи тя внимателно.

Да се отпуснеш? Как би могъл един мъж да се отпусне, след като нечий женски ръце се разхождат по тялото му? В книжката, която обясняваше отношенията между мъжете и жените, не пишеше, че интимните неща се правят пред тълпи.

Докато движеше главата му, гърдите ѝ докосваха тялото му и той моментално се вдърви.

— Отпусни се, Сам. Затвори очи — прошепна тя и продължи да го масажира. — Ето така.

— Мога и сам — отвърна той сковано.

Твърде силно усещаше позната миризма, която му напомняше за дома. Меките извивки на тялото ѝ почти докосваха неговото. Изведнъж осъзна причината за въздействието на ръцете ѝ. От известно време не

беше докосван от жена и сега му се налагаше да води ожесточена борба със сетивните възприятия на тялото си.

— Добре, покажи на какво си способен — ръцете ѝ се плъзнаха надолу и го освободиха.

Сам почувства, че вече съжالياва. Но колко съжаление би могъл да си позволи, когато цялата му компания беше застрашена?

Подчини се и Пендрагон го прекара през поредица от различни упражнения. След това извика:

— Мини, би ли донесла една табуретка за Сам, за да може да си почине по време на следващото упражнение.

Дългата ѝ права коса се бе спуснала покрай страните ѝ и Сам изпита почти непреодолимо желание да я отметне назад. Тя имаше едно от онези неостаряващи лица — високо повдигнати вежди, високи скули и къс вирнат нос, покрит с лунички.

Той неуверено погледна шията ѝ. Беше толкова тънка, че си помисли, че може да я обхване с едната си длан. Палецът му щеше да попадне точно в трапчинката в основата ѝ.

Пендрагон разсеяно разглеждаше двуредния костюм и светлосинята му риза.

— Още като го погледнем, и разбираме, че този приятел има нужда от упражнения. Работата му по някакъв начин е свързана с движение. Виждаме, че е в доста добро състояние — погледът ѝ се плъзна по тялото му — в общи линии.

Като че ли нещо го прободe. Ако на тази Пендрагон ѝ трябва нещо отпуснато, ще ѝ се наложи да го потърси другаде.

Тя придърпа високата табуретка към себе си.

— Седни, Сам. Ти ще си нашето опитно зайче за експеримента по самоконтрол. Настани се удобно и след това недей да мърдаш, защото движението на дрехите ти може да повлияе върху апаратурата.

Гърдите ѝ докоснаха ръкава му и той се отдръпна. Тя го погали по рамото и се усмихна.

— Бъди добро момче, Сам — изкриви микрофона настрани от устните си и прошепна: — Тъй като сте единственият по-възрастен мъж в класа, наистина ще съм ви благодарна за помощта. Младите момчета нямат заседналата работа, която вие вероятно имате, и не са подходящи за този пример. Разбирате, нали — те нямат проблеми със сърцето, с циркулацията и с всичко останало. Мисля, че за тези жени

тук ще е важно да разберат, че възрастните мъже на средна възраст също изпадат в стрес. Благодаря ви.

Тя се обърна към групата и Сам сърдито я разгледа отзад. Всичко си беше на мястото — и извивките, и силата. Жалко, че целият този материал беше похабен за една жена-акула. Не беше застанал там по желание. Беше въвлечен. А и не му харесваше да му говорят така покровителствено. Или пък да го наричат възрастен. Или пък да му правят дисекция пред двадесетина жени и няколко мъже.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Всички ние преживяваме стрес по един или друг начин. Понякога веднага го разпознаваме, но друг път трябва да поразработим, докато го открием. И този уред е за това — тя повдигна някаква малка пръчица. — Вслушвайте се в звуците, когато го поставя в ръката на Сам.

Той пое пръчицата, като нарочно плъзна пръстите си по нейните. Пендрагон веднага го погледна изпитателно. Усилвателите в микрофона завиха силно. Тя се усмихна, доволна от експеримента.

— Чухте ли това? Сам е развълнуван. А сега слушайте звуците, докато говорим. При темите, които ще се окажат стресови за Сам, звукът ще се засилва.

Тя се завъртя около него, изучавайки го отблизо.

— Сам е тук, за да се учи, и аз се надявам, че ще е доволен, ако разкрием безплатно някои от стресовите за него области. Това помага, когато сте на работа. Ако можете да си го позволите, купете си уреда и го монтирайте на работното си място. Ще откриете, че много неща, на които не сте обръщали никакво внимание, са стресови за вас. И тогава вече ще можете да се справите с тях без всякакви проблеми.

Сам затвори очи. Представи си как служителите му държат по едно от тези дяволски неща. Микрофонът изпищя. Курсистите се засмяха, но Пендрагон само кимна.

— Е, тук има нещо, което причинява стрес у Сам. Нервен ли си, Сам?

Искаше му се да счупи предателското апаратче в ръката си. Вместо това той дръпна устни назад, като се опитваше да се усмихне.

— Малко.

— Това е естествено — отговори тя внимателно, погалвайки ръката му. — Не се притеснявай. Ако нещата тръгнат зле, ще те

освободя от примката.

Тонът ѝ го накара да стисне още по-силно уреда. Микрофонът изпищя още по-високо. Искаше му се да го изхвърли през прозореца.

— Ще се оправя — процеди той през зъби.

— Чудесно — промърмори Пендрагон, като продължаваше да го поглажда по рамото.

Погледна го право в очите и стаята се изпълни с писъка на уреда. Сам започна да диша дълбоко, опитвайки се да спре проклетото пищене. В края на краищата той беше неприкосновена личност и не желаше никакви гробокопачи да дълбаят дъното на душата му.

— Успокойте се — прошепна Пендрагон, като покри с ръка микрофона. — Надминават всякакви граници. Нека просто да поговорим малко, така че останалите да могат да чуят различните тонове. Нищо интимно. Обещавам.

Тя се усмихна и Сам забеляза белите ѝ равни зъби. Пендрагон се завъртя около него и се обърна към класа.

— Тези уреди са наистина невероятни. Дръжте ги и докато гледате телевизия. За да можете да се справите със стреса, трябва първо да се научите да го разпознавате. Оправи ли се, Сам?

— Всичко е наред — отговори той, доволен, че тонът някак се беше уталожил.

— Приличате на човек, който се познава достатъчно добре — започна тя, проследявайки линията на счупения му нос.

— Да, наистина — съгласи се той.

Забеляза, че дланта му е започнала да се поти от допира с шумящото устройство.

— Имате ли семейство, Сам?

— Не.

— А нещо близко до семейство? Например годеница или доведени деца?

Сам чу как свистенето се засилва. Пендрагон също долови звука и се усмихна разбиращо.

— Всички тук сме приятели, Сам. Опитваме се да научим нещо за самите себе си. Би ли желал да ни обясниш малко по-подробно? — помоли тя почти учтиво.

По дяволите! Той не искаше да обяснява! Звукът се извиси и затрепери из стаята. Работата му беше всичко за него — неговото дете

и неговата любовница. Сграбчи силно предателския уред.

Е, добре. Беше прекарал една необикновено дълга нощ.

Страхуваше се до смърт от приближаващите празници. Всички — и приятелите му, и колегите му, празнуваха със семействата си. А той все не можеше да си намери място.

— Нямам близки — призна той през зъби, когато забеляза, че звукът отново се засилва.

— Ето, сега виждате колко добре работи уреда. Сам е разстроен заради нещо. Това е типичен момент на стрес. За един бизнесмен семейството може не само да разтоварва от стреса, но и да го създава. Всичко зависи от това, как личността се опитва да се справи с проблемите си. Един от най-добрите начини да се освободите от напрежението е да споделите грижите си с любимите си хора. Те винаги ще са на ваша страна и ще искат да ви помогнат. И за вас това е добре. Да се надяваме, че Сам някога ще има подобна възможност.

Далас преднамерено постави ръка върху рамото на Сам. Мъжът така беше стиснал зъби, че още малко и щеше да ги стрие на сол. Класически работохолик. Независимо от мускулите, които подскачаха под дланта ѝ.

Сам Лоринг беше едър като планина. Изглеждаше твърд и груб. Сиви очи и свирепи гъсти вежди. Косата му бе късо подстригана и едва-едва посребрена, но не достатъчно, за да смекчи вида му.

Ако съществуваше някой, който наистина да има нужда от уроци по преодоляване на стреса, то това беше Сам. Сигналите му от уреда бяха ненормално високи. Няма нищо чудно, помисли си тя, стискайки несъзнателно ръката му. Нямаше семейство и прекарваше празниците съвсем сам.

По време на упражнението за раздвижване на главата бе усетила вродената му съпротива срещу каквото и да е ръководство. Далас почти успяваше да проучи личността само с докосването на пръстите си. Сам беше от хората, които не се поддават на обработка. А имаше голяма нужда от малко смекчаване.

Беше уловила мириса му на сапун. Нямаше да е зле, ако можеше по някакъв начин остриите му ръбове да бъдат поизгладени. Образът на опърпан стар котарак, който бе усетила, скрит под коравата му външност, доста ѝ се бе понравил.

Харесваше ѝ да го докосва. Да усеща твърдите мускули под пръстите си.

Беше оставила ръката си върху рамото му, докато му задаваше серия въпроси, а те го разстроиха без видима причина. Гласът му беше дрезгав и дълбок и необяснимо защо, когато го слушаше, косата на врата ѝ настръхваше. Далас се запита дали този мъж изобщо можеше да се смее.

Тя му се усмихна. Искеше да му покаже, че и той може да има приятели. За момента можеше да отдели малко топлина за Сам. Забеляза високите показания на уреда. По някаква причина Сам Лоринг беше неоправдано емоционален.

Искрено му съчувстваше заради самотата му, още повече, че празниците приближаваха. Реши да не го измъчва повече и обяви обедната почивка. Свали уреда от ръката на Сам и забеляза белезите по кокалчетата на пръстите му.

— Благодаря ти, Сам. Надявам се, че курсът ти беше интересен — усмихна се тя.

— Бих искал да поговоря с вас насаме, госпожо Пендрагон — отвърна той и бръчките около устата и между веждите му се задълбочиха.

Тя отстъпи назад.

— Имам доста консултанти, Сам. Обади се в офиса и си уговори час.

— Не искам да говоря с тях, а с вас, Пендрагон — настояваше той с тон, който ѝ напомни на заплашително ръмжене на куче.

Този малък признак за арогантността му беше достатъчен, за да заличи симпатията ѝ. Изпълнявай или ще видиш — това беше тонът. Напомни ѝ за бившия ѝ съпруг.

Ти Джей Макол изобщо не се интересуваше от товара, с който се бе нагърбила Далас. Беше просто едно голямо момче. Често оставаше без работа. Не разбираше, че кариерата ѝ сега започва и има нужда от помощ — изобщо не се грижеше нито за децата, нито за дома им.

Този тон наистина не ѝ харесваше.

Тя уви кабела около уреда и го прибра в кутията. Обърна се бавно и го погледна.

— Какво точно искаш, Сам?

— Искам да поговорим. Колкото се може по-скоро — отвърна той и войнствено изгледа наобиколилите ги жени.

— Говори тогава — започна тя, поглеждайки часовника си. Вече се беше напатила от мъж, който ѝ поставяше условия и ограничаваше времето ѝ. — Имаме десет минути, докато свърши почивката.

Сам сърдито я погледна. Не понасяше друг да определя правилата. Потърка челюстта си.

— Това, което имам предвид ще отнеме повече време.

Далас не беше в настроение да отклонява деликатно предложението на мъж, който изглеждаше потвърди от камък. Беше имала тежка седмица, а и грипа на децата ѝ я утежни още повече. Майка ѝ отново бе подновила атаките си по отношение на липсата на мъжка половинка в семейството. Според Лайза Пендрагон всяка жена има нужда от добър мъж от време на време, за да я поддържа в добра форма, и да е готова да посрещне и да се пребори със следващия. Далас можеше да се постарее поне да хване някой от онзи тъп обикновен тип.

Едно време Лайза ѝ каза, че Ти Джей не е това, което тя разбира под „истински мъж“. Когато Далас спря да тича насам-натам и намери време да помисли върху връзката им, осъзна, че Ти Джей беше едно голямо дете, изискващо повече грижи дори от Ники и от Били.

Далас погледна нагоре към упоритата линия на челюстта му. Нещо ѝ подсказваше, че Сам не е от онзи обикновен тип. Имаше външен вид, който напълно би задоволил майка ѝ, но на нея никак не ѝ пасваше.

— Разкажи ми набързо, Сам.

Един мускул на бузата му затрепери и Далас си помисли, че този мъж не беше свикнал някой друг да поставя условията.

— Аз ръководя „Брайс Клийнсърс“, госпожо Пендрагон. Някои от подчинените ми са посетили вашите лекции. Предложението дойде от отдела по персонала и аз се съгласих компанията да финансира договора ви. Сега съжалявам за това свое решение.

— От какво точно се оплаквате?

— Докарахте хората ми до бунт — каза той просто, навеждайки се над нея. — Ако им признаете, че целият този анализ на стреса е пълна глупост, може би до началото на следващата година ще можем отново да влезем във форма.

Далас повдигна брадичка, спомняйки си моментално коментарите на работниците му. Сам плащаше добре, но очакваше от подчинените си да работят също така упорито, както самият той. За него не беше необичайно да извика някой от служителите си или дори цяла група на работа в събота. Проблемът не беше в заплащането, защото той им плащаше добре и за допълнителния труд. Проблемът беше в това, че не зачиташе личните интереси и ангажименти на хората.

Всички негови служители работеха на пълен работен ден и имаха социални осигуровки. Периодите за отпуските се определяха от компанията и това създаваше трудности на хората, които бяха женени за някой, който не работеше в нея.

В някои от листовките беше отбелязано, че служителите биха напуснали, поради невъзможността да работят на непълен работен ден. Жените с бебета и малки деца предпочитаха да работят половин ден, докато отново могат да си позволят да се върнат към пълно работно време. Много от компаниите вече вземаха предвид тази възможност, но „Брайс“ не проявиха интерес.

Една жена на средна възраст с леки здравословни проблеми искаше да има възможност да прави упражнения в гимнастически салон по време на обедната си почивка.

„Брайс“ осигуряваше обучаващи курсове, но никой от ръководителите не се интересуваше, какво научават служителите в тях.

Спомни си и тестовете, в които трябваше да оценят шефа си. От коментарите можеше да се предположи, че шефът им е упорит деен човек, който не си губи времето да обръща внимание на емоциите на другите. Лоринг управляваше компанията по книга — личният му наръчник по печалбите. Той не се занимаваше с нищо друго, освен с производителността. Един от работниците му бе прикачил етикета „човекът машина“.

— Хората ви бяха доста развълнувани от моите идеи, Сам. Спомням си техните коментари. Няколко от тях вече бяха обсъждали предложение за детска градина в компанията. Почувстваха се доста облекчени, когато им обясних, че такава придобивка подобрява работоспособността на жените.

— Аз ръководя доходоносен мултимилionen бизнес, госпожо Пендрагон. Имам акционери и събрания на Борда на директорите.

Имаме качествени продукти и качествени служители.

— Защо тогава са нещастни, Сам? — прекъсна го тя.

Той присви очи и застана в типичната за борците поза — леко разкрячен и приведен напред.

— Доколкото ми е известно, те не са нещастни.

Тя повдигна вежди, убедена, че има свой собствен стил на борба.

— И вие решихте да проучите въпроса на място и да посетите лекциите ми? Мислех, че сте тук, за да научите нещо.

— Госпожо, ако продължавате да проповядвате този боклук.

— О, вие си мислите, че царството ви е застрашено и въпреки всичко пренебрегвате новите идеи. Най-напред, не се опитвам да създавам никакви неприятности. Но проблемите на стреса засягат много хора и аз просто им помагам да намерят начин да се справят с него. Вашето ниво на стрес е толкова високо, че едва не повредихте уреда. И въпреки всичко няма да признаете, че това влияе върху работоспособността на хората. Това не е нищо друго, освен ограничено мислене.

Далас обикновено не се сражаваше с безнадеждни партньори. Все повече съжаляваше за симпатията, която бе изпитала към него преди малко.

— Управлявам компанията си, както намеря за добре — изсъска Сам.

— Така е правил и Атила, предводителят на хуните. Лекцията скоро ще продължи. Предлагам ви да заемете мястото си и да послушате малко. Може би ще е от полза за закостенялото ви мислене, за ваше собствено добро и за доброто на вашите служители.

Погледът му потъмня и той се наведе напред застрашително. Далас повдигна глава.

— Имате телефонния ми номер. Обадете ми се, когато сте в по-добро настроение. Но сега имам работа с групата и вие или ще заемете мястото си, или ще трябва да напуснете. Може би ще ви е трудно да направите второто. Вероятно нямате достатъчно смелост.

ВТОРА ГЛАВА

— Вече ядеш второ парче шоколад, Далас, скъпа. Няма ли да ми кажеш, какво ти е, преди да си унищожила и пуканките?

Лайза често ползваше стаята за гости. Особено, когато усещаше, че дъщеря ѝ е на ръба. Тази вечер Далас ѝ беше благодарна, че ще остане. Съприкосновението със Сам Лоринг можеше да изкара от релсите всекиго.

— Разбира се, ти успяваш да изразходваш всичките калории, преди още да са се натрупали в тялото ти. Особено, когато си в подобно войнствено настроение. О, моля те, не ме гледай така. Познавам този поглед.

Ники надигна глава от книжката за оцветяване. Беше само на шест години, но вече разпознаваше настроенията на майка си.

Били спря да изучава светлините на коледното дърво. Сгуши се до Далас и обви ръце около врата ѝ.

Далас го целуна по главата и взе четиригодишното момченце в скута си. Ники и Били бяха единственото хубаво нещо, което Ти Джей ѝ бе оставил.

Когато се омъжи за Ти Джей, Далас беше на двадесет и девет години и току-що бе започнала кариерата си като консултант по управление на персонала. По това време Ти Джей беше най-ослепителният мъж, когото бе срещала. Измъкна я от годините на сериозно обучение и тъпи уморителни офис процедури. Може би подсъзнателно се беше опитала да избяга и високият атлетичен административен директор беше за нея като благороден рицар-спасител. Въпреки че той не беше съгласен с решението ѝ да запази моминското си име, сватбата им беше приказна, а той беше идеалният младоженец.

Преди женитбата Далас нямаше време да се задълбочава в сексуални връзки и Ти Джей беше мъжът, който я въведе в тази сфера и, разбира се, я омая. Внуши ѝ, че се нуждае от нея. За да му помага да посреща неприятностите, да балансира бюджета му и да се грижи за

него. Толкова много му харесваше да се грижат за него, че една година след като се ожениха престана да работи.

Времето минаваше и Далас разбра, че любовта ѝ към него не е нито дълбока, нито трайна.

Докато се бореше да спасява разпадащия се брак, притисната от караници, изтощение и неплатени сметки, тя установи, че е бременна с Ники. Нероденото създание в утробата ѝ я дари със спокойствието на майчинството.

Ти Джей не искаше бебето. Докато Далас се справяше с кариерата си, с бебето, с апартамента и с непорасналия си съпруг, забременя отново — с Били. Едва сега разбра, че усилията ѝ да угоди на Ти Джей, всъщност са насочени към това да не признае собствения си провал. Ти Джей си отиде и с въздишка на облекчение се отказа от родителските си права.

Далас остана сама с Ники. Животът беше единствената ѝ собственост. В начална бременност и с непоколебима решимост тя започна да преустройва живота си.

Искаше да има дом за децата си. Претършува всички предградия на Сиатъл, за да открие уютна двуетажна къща с малка градинка и старо разкривено ябълково дърво. Къщата беше пропита с чар чак до капациите и дървените фризове на покрива. Беше построена в началото на века от кедрово дърво. Сградата имаше нужда от ремонт, но на Далас ѝ харесваше да поправя, да боядисва и да чопли малката градина от рози. И тъкмо когато се настани, се роди Били.

Сега къщата беше украсена с коледни венци в очакване на празниците.

Ники спря да оцветява и седна срещу Лайза. Възрастната жена остави списанието и прегърна детето. По все още красивото ѝ лице се разля тиха топлина.

— Майка ти отново гледа войнствено, миличко. Ако влагаше същите усилия да си намери мъж, колкото за да защитава каузите си, сега можехте да си имате баща.

— Мамо, моля ти се не вгълпявай на Ники подобни идеи само защото си мислиш, че мъжете могат да разрешат всички проблеми — запротестира Далас.

— Откога мъжете излязоха от употреба? Скъпа, просто има някои неща, които човек не може да прави сам.

— Мамо — намеси се Били, — таткото на Поли всяка вечер изгонва лошите мечки от стаята му.

Далас прегърна малкото си момченце и целуна сънените му клепачи.

— И аз правя същото, миличко. Всяка вечер. Стаята ти е съвсем безопасна, в нея няма нито една мечка.

— Но таткото на Поли се бръсне всяка сутрин. И го носи на раменете си. За Коледа искам да ми подариш татко.

Детето се прозя и заспа в ръцете ѝ.

— Той е още бебе — прошепна Ники и изчезна в кухнята.

— Да не би да имаш проблеми в работата? — попита Лайза. — Със сигурност не е заради някой мъж — подразни я тя.

— Така както се получава, май са и двете. Проблем в работата с мъж. Един много голям мъж и един още по-голям проблем.

— Ммм, мила моя, това звучи обещаващо. Радвам се, че реших да пренощувам тук. И какво представлява този мъж? Нещо, което би могло да ме заинтересува? Може би ще се присъединиш към уроците ми по танци, за да заздравиш онези рядко употребявани мускули?

Далас се замисли, припомняйки си всяка секунда от конфронтацията си със Сам Лоринг.

— Голям и твърд като камък. Абсолютно сляп за проблемите на бизнес стреса. Изобщо не е наясно, какво означава да поддържаш дом и семейство.

Лайза повдигна вежди.

— Повтори онази част с голям и твърд. Хареса ми. Хайде, давай. Хващам се на бас, че е един от онези мъжествени индивиди, които си имат мускули и всичко останало. На колко години е? Женен ли е?

— Не е женен — промърмори Далас, припомняйки си експеримента. Как можа тогава да съжали този абсолютно неподатлив мъжкар. — В днешни дни диктатор като него няма много големи перспективи в тази област.

— И как изглежда? Наистина ли е мъжкар или е от ония мумии, които обикновено ми показваш.

Далас изправи рамене.

— На Дъглас му нямаше нищо.

— Да, със сигурност не ставаше за леглото. Беше студен като риба. Мисля, че никой от мъжете ти не е успял да запали огъня в теб,

дори и Ти Джей. Баща ти беше от онзи тип — голям и грубоват. Наистина вълнуващ. Знаеш какво имам предвид.

— Татко беше мек като памук и ти много добре го знаеш. Индивидите като Лоринг са изчезнали още през каменната ера. Просто ми е жал за подчинените му. Бих искала да мога да им помогна по някакъв начин.

— А! — възкликна Лайза, като че ли беше открила златна мина. — Може би има начин. Защо не прекараш известно време с този.

— С този Сам — помогна ѝ Далас без особен ентузиазъм. Някак си не можеше да си представи как ще успее да се пребори със закостенялото му мислене.

— Сам — повтори Лайза, — това е истинско мъжко име. Харесва ми как звучи.

— Нямаше да си губя времето с този тиранин, дори и да беше последният мъж на земята.

Лайза вдигна пръст и наклони предизвикателно глава.

— По полека, скъпа, помисли за потиснатите маси, които имат нужда от теб. Приеми го като саможертва за доброто на човечеството. По мъжката част можем да поработим и по-късно.

— Мамо, той си мисли, че теорията за стреса е само въздух под налягане.

— Е, какво. Покажи му, че не е така. Накарай го да разбере и твоята гледна точка. Отвори ръждясалия му мозък.

— Какво точно ми предлагаш?

В петък, след като бе работил часове наред, Сам стискаше зъби и обсипваше с удари боксовата круша. Подскачаше наоколо в миниатюрния гимнастически салон, долепен до кабинета му, и разпръскваше около себе си капчици пот.

Когато беше наистина раздразнен, боксът му се отразяваше добре. Пендрагон му ходеше по нервите вече цяла седмица. След като не бе отговорила на обажданията на секретарката му, той взе нещата в свои ръце. „Госпожа Пендрагон не може да разговаря с вас в момента“ промърмори той на себе си и стовари юмрук върху крушата.

Някой трябваше да спре тази разбесняла се Жана Д'Арк, преди да е превърнала печалбите в загуби.

Сам се наежи срещу боксовата круша и приведе глава, готвейки се да я засипе с бърза серия удари.

Високоговорителят в салона просъска. Емили съобщи с равен глас:

— Госпожа Пендрагон е тук. Иска да ви види. Вече е пет часът, господине.

— Какво, по дяволите — избухна Сам и сграбчи боксовата круша.

Стисна устни. През последните два дни непрекъснато ѝ звънеше, за да си уреди среща и ето че тя бе решила да го изненада и да го свари неподготвен. Сам хвърли една хавлия на раменете си и тръгна към интеркома.

— Доведи я при мен, Емили, и след това можеш да си тръгваш.

— Благодаря, сър — отвърна тя с почти меден глас. Познаваше гласа на секретарката си. Този тон означаваше, че в цялата работа има нещо гнило.

Сам попи потта от лицето си и се подпря на бюрото. Реши да не сваля ръкавиците. След посещението на Пендрагон можеше да се наложи да ги използва отново. Можеше да я посрещне в приличния си работен костюм, но след като бе дошла без предизвестие щеше да го гледа в този вид. Така или иначе трябваше да я извади от играта.

— Оттук, госпожо Пендрагон — Емили отвори вратата пред младата жена и прошепна достатъчно силно, за да бъде чута от шефа си. — Не сме го хранили отдавна. Бъдете внимателна.

Далас Пендрагон — име, подходящо за предводител на кръстоносен поход. Беше облечена в червеникавокафяв дебел пуловер и широки панталони. Вятърът доста си бе поиграл с косата ѝ и тя падаше по зачервените ѝ страни. Сам забеляза още нещо — устните ѝ — меки и розови като студени пресни ягоди.

И тогава наистина се ядоса. Защото Далас беше нарушила протокола и се беше появила без уговорка и защото очевидно не можеше да спре да забелязва всички онези неща в нея, които нямаха нищо общо с бизнеса. Като например безкрайно дългите ѝ крака.

Тя леко се усмихна — едно незначително повдигане на устните, но стомахът му се сви на топка. Погледът ѝ се плъзна надолу по фланелката, потния анцуг и спортните обувки.

— Здравей, Сам. Помислих си, че ще е по-добре да се видим лице в лице. Надявам се, че не е твърде неудобно.

Сам избърса поредната капка пот от лицето си и си помисли колко малко хора го бяха виждали в този му вид. Вече беше опитал от твърдостта на Пендрагон и реши, че може да съкрати учтивостите. Тя беше професионалистка. Щеше да го понесе.

— Идваш съвсем навреме. Тъкмо извадих душата на боксовата круша. Ако трябва да участвам в още един рунд по-добре да го отложим за понеделник.

— Задават се празници, Сам, и бих искала да разреша всички проблеми, колкото е възможно по-скоро за доброто на всички.

— И аз искам да разбера как да те сваля от плещите си.

— Наистина ли? Не бях забелязала, че съм на плещите ти — отвърна Далас оглеждайки се наоколо.

— Знаеш ли, какви проблеми създаваш, Далас? Не само в моята компания, но и в другите. Днес загубих един добър работник, заради твоите измислици. Ще изглеждам като последния глупак, ако предложа на Борда твоя план за почасово работно време. Ще ме изхвърлят на секундата.

— Може би трябва да обсъдим различните си идеи и разбирания — предложи тя и забеляза как още една вадичка попи в потната фланелка. — Да не би да те притеснявам, Сам? Или пък причината е в това, че не си облечен в защитната си ризница — Далас стана от стола и с края на хавлията попи потта по слепоочията му. — Отделила съм време от натоварената си програма, за да разреша проблемите, Сам. Но ако се чувстваш неудобно в тези дрехи, мога да почакам, докато се преоблечеш. Наистина искам да съм приключила с това до довечера.

Сам се отдръпна от нея и започна да развързва ръкавицата със зъби.

Далас отново му иззе заниманието. Пръстите ѝ бяха тънки и бледи с късо изрязани нокти — на фона на неговите изглеждаха малки и нежни.

Жената беше много близо и той усети, че нещо се надига в него. Нещо, което не бе изпитвал от години.

Не можеше да си го обясни. Просто се почувства като разсъблечен и безумно закопня за вниманието ѝ.

Огледа меките ѝ страни и отново усети онази миризма, която му напомняше за задния двор на майка му. Далас се справи с ръкавиците и го лиши от допира си.

Неочаквано го погледна и той едва не подскочи върху боксьорските си обувки.

— Искам да дойдеш вкъщи? Сам. На вечеря — каза тя, като че ли го канеше на събрание на Директорския съвет.

— Зает съм — отвърна той грубо и се отдалечи от нея.

Тази жена го изнервяше и той не можеше да разбере защо. Когато беше близо до нея, се чувстваше така, като че ли е тичал двайсетина километра и едва успява да си поеме дъх.

— Знам, че нямаш семейство — продължи Далас, без да сваля поглед от него. — И, че работиш дори и вечер. Но, ако се страхуваш да приемеш поканата ми...

Пендрагон знаеше как да отправя предизвикателства.

— И какво ще обсъждаме?

— Искам да ти покажа гледната точка на работещата жена. Да видиш какво е положението на другата страна. Освен, ако те е страх, че няма да можеш да се справиш. Служителите ти казват, че ти липсва гъвкавост.

Не му харесваше да заема защитна позиция, а и Пендрагон вече му късаше нервите.

— Знам какво означава да работиш и да поддържаш семейство.

— Охо. Знаеш, но само на теория. Нека да видим какво представлява живота ти, Сам. Имаш си собствена фитнес програма и фитнес център, но не си предложил нищо подобно на подчинените си. Пазиш го само за себе си. Низшестоящите също имат нужда от разтоварване, не мислиш ли? Животът ти си тече без каквито и да е домашни задължения и грижи за децата.

— Проблемът не е в начина, по който живея.

— Така ли? Работниците ти трябва сами да се справят с ремонтите на къщите си, сами да си приготвят храната и сами да пазаруват. И всичко това след работа. А трябва да приберат и децата от детегледачката. Това е стрес, Сам. Онова нещо, което прави инфарктите.

— Всеки трябва да яде, Далас. Не е проблем на компанията как и кога го правят.

— Да, разбира се. Ти нямаш деца и имаш личен гимнастически салон, и възможността да си вземеш отпуск, когато поискаш и колкото поискаш. Вършиш личната си работа с помощта на личната си секретарка, което между впрочем не е нейно задължение. Но не виждаш смисъл да осигуриш същите условия и на подчинените си. Не е ли така, Сам?

— От теб наистина може да излезе добър камикадзе. Само че изобщо не разбираш, за какво става въпрос. Аз съм невероятно натоварен тук, в работата и съм изложен на не по-малко стрес от всички останали.

— Така ли? Единственото, което виждам, е един мъж със собствената му, смятана за единствена, гледна точка. Страхуваш ли се да опиташ от живота, които водят подчинените ти, Сам?

— По дяволите! Аз работя откакто се помня — изкреця той ядосан. — Прал съм си дрехите и съм пазарувал.

— Разбира се, ядосваш се и се опитваш да се защитиш, когато си притиснат от фактите. Вероятно си привикнал много към установените правила и дори не искаш да чуеш за новите идеи. Но, моля те, опитай поне. Бих искала да разбереш как изглежда живота на другите. И разбира се да изслушам твоите съображения. Не се страхувам да те покания вкъщи, Сам. Независимо, че се държиш ужасно, всъщност не си лош човек. Винаги би подкрепил подчинените си, ако оплакванията им са разумни и миналата година си платил лекарствата за детето на един служител. И никога не се караш с някой, който е на половината на ръста ти. Проверила съм.

Отново го предизвикваше. Отиваше твърде далеч.

— Чия кола, твоята или моята?

— Всъщност днес взех автобуса. Надявах се, че ще ме откараш. О, и ще трябва да напазарувам по пътя — тя погледна потните му дрехи. — Мога да почакам, ако искаш да вземеш един душ. Предполагам, че заедно с гимнастическия салон имаш и баня.

— Ако искаш да свършим нещо тази вечер, Пендрагон — започна той натъртено, — предлагам ти да ми оставиш малко свобода. Всяко нещо си има граници.

— Твоето разбиране за граници — отвърна тя. — Твоите правила на играта.

— Аз играя честно. Ще съм готов след минута — Сам тръгна към банята, но не можа да се въздържа да не я подразни. — Между другото, започва да ми става забавно.

Сам се плъзгаше със своя линкълн континентал по мокрите улици на Сиатъл. По пътя към дома на Далас той някак си се сдобил с торби, пълни с хранителни продукти, и прибра две деца от детегледачката. Разбра, че Ники е в първи клас и след училище също остава при детегледачка.

Ники и Били го гледаха с неприкрит интерес, настанени на предната седалка между него и Далас.

— Голям мъж — обобщи накрая Били.

Далас се засмя и прегърна детето.

— Сам е добър, Били. Независимо от големия си ръст. Затова го водя къщи. За да може да се запознае с вас.

На Сам му хареса богатия дълбок тембър на гласа ѝ. Също като докосването ѝ. Погледна към Ники.

— Предполагам, че това са другите хора, които спомена.

— Не са ли безценни?

— Мамо — обърна се към нея Ники, — да не би да си ни намерила татко, както те посъветва баба? Той ли е коледният подарък на Били?

За секунда Сам изпита невероятното удоволствие да види Пендрагон притеснена. Много му хареса.

— Миличко, нали вече говорихме, че ще поканя Сам на вечеря. Той просто идва да ни види. Имаме да довършим малко работа заедно, ясно ли е?

— Ужасно е голям — проговори Били, като оглеждаше Сам от главата до петите. — Можеш ли да ме поносиш на раменете си, господин Сам?

Думите на детето го размекнаха.

— Мога да те нося, колкото поискаш.

Ръката на Ники се протегна и погали бузата му. Сам се сети, че в бързината бе пропуснал да се обръсне. Усети миризмата на шоколад и на омекотител за дрехи.

Изведнъж осъзна, че от години не е докосван от дете. Тази мисъл го загложди. Когато беше по-млад, мечтаеше за семейство. Но после се увлече да гради кариерата си и забрави мечтите си.

— Не се мръщи. Децата са любопитни по природа. Но ако те дразнят, можем да проведем срещата някой друг път, без тях. Във всеки случай, надявам се, че присъствието им не е болезнено за теб.

— Ти имаш ли деца, господин Сам? — прекъсна я Били.

Сам зави в отклонението и паркира зад една червена компактна кола, която очевидно беше на Далас.

— Може би той не обича деца — предположи Ники и го погледна с безпокойство. — Приятелката ми, Кейти, казва, че някои възрастни не обичат деца.

— Аз обичам деца, сладурче. Просто не съм имал достатъчно късмет да се сдобия с деца.

Сам се обърна разтревожен от това, което бе казал току-що. Бившата му жена не искаше да има деца, а откакто се разведе, възможността да създаде семейство изобщо не бе изниквала пред него. Усети, че целият се е напрегнал и отблъсна тази мисъл. Нямаше навика да се самосъжалява и не възнамеряваше да го прави и сега.

— Сам, би ли внесъл пликите с продуктите — помоли Далас, ровейки в чантата си за ключовете.

Били се беше вкопчил в майка си и го гледаше с големите си кръгли очи.

Сам забеляза малката добре поддържана градинка пред къщата и широката бяла ограда, обхващаща задния двор. Докато изкачваше стълбите на предната веранда, мускулите на стомаха му се стегнаха. На входната врата го посрещна коледен венец. Домашният уют, за който той подсказваше, продължаваше и в къщата. Щом влезе вътре, Далас се превърна в неспирно динамо. Посочи кухнята на Сам и накара децата да се съблекат.

Сам усети уханието на семейната любов, обитаваща къщата. Усети присъствието на нещо отдавна забравено, нещо, което му причиняваше болка — забравените желания, които се носеха из спомените му като изсъхнали мъртви листа.

— Сложи пликите на шкафчето, Сам — нареди Далас и профуча покрай него на път към банята. — Ще вечеряме яхния и

френски хляб с чесън — дочу той. — Когато денят ми е бил натоварен и особено в петък, вечеряме нещо, което се приготвя бързо.

Далас влезе отново в кухнята и нави ръкави до лактите.

— Настани се удобно, Сам.

Той се чудеше къде да се дене и тя разбиращо се усмихна.

— Изглеждаш толкова скован. Свали си сакото и вратовръзката, за да ти е по-удобно. Свали си и обувките. Ако не се чувстваш добре, само ще си изгубим времето. Хайде, деца, бързо в банята. Ники, първо ти. Всяка вечер е така. Тичаш насам-натам почти докато стане време за лягане. Мисля, че Ники е вече готова. Би ли помогнал на Били да приключи по-бързо с къпането? Така ще ни остане повече време, за да поговорим.

Сам се размърда недоволно.

— Работещите мъже и жени минават през тази процедура всяка вечер и оцеляват — усмихна се тя. — Но ако смяташ, че не би могъл да се справиш с едно четиригодишно момче просто ще вечеряме малко по-късно.

Сам се намръщи. Караше го да се чувства неспособен да се справи с една елементарна задача. Започна да навива ръкавите на ризата си, като не сваляше поглед от нея. Далас забеляза погледа и му отвърна със същия.

— Притеснява ли те нещо, Сам? Нещо в мене или в самата вечер? Наистина не искам да се чувстваш неудобно.

— Всичко е наред — отговори той грубо.

Тонът на Далас никак не му харесваше. Не беше свикнал някой да се интересува и да се грижи за удобството му. Когато му говореше по този начин, Сам имаше чувството, че някаква невидима любяща ръка заличава всичките му грижи и безпокойства. Много отдавна се бе разделил с мечтата някой да се грижи за него. Безмълвният ѝ търпелив поглед го изнервяше. Проникваше твърде дълбоко в същността му.

— Много си висока — каза той най-неочаквано.

Личните коментари не бяха в стила му. Също и домакинството на Далас. Вече го бе извадила от релсите. Чувстваше се като Алиса в страната на чудесата, само че в мъжки род. Продължаваше да я гледа и се чудеше какво ли му става.

— Много си висока и се движиш твърде бързо — повтори той бавно.

Превъзходно, помисли си той, като продължаваше да гледа зелените ѝ магьоснически очи. Откога се интересуваше от ръста ѝ и от начина, по който се движеше Пендрагон?

Далас облиза устни и погледна нервно настрани. Сам си мислеше, какъв ли трябва да е мъжът, който би могъл да я укроти и да я задържи достатъчно дълго време спокойна, за да може да опита меките ѝ ягодови устни. Представата постепенно го завладя и той си представи как бледите ѝ ръце се плъзгат по гърдите му.

— Налага се да се движа бързо. Когато имаш семейство, времето никога не ти стига — отвърна тя веднага. — Вечерята е готова — съобщи Далас, разбърквайки яденето на печката.

При това движение анцугът се опъна по бедрата ѝ и нещо в стомаха на Сам се стегна. Искаше му се да залепи ръце върху бедрата ѝ. Дланите му изгаряха от желание да я докоснат. Той бързо разтърка ръце и си помисли, че няма да е зле да пийне нещо по-силно.

Тръгна към банята, откъдето се разнасяха кикотът и възгласите на малчуганите.

Точно тогава Далас се протегна нагоре да отвори някакъв шкаф. Гърдите ѝ бяха по-големи, отколкото си ги бе представял, а коремът ѝ нежно преливаше в дългите изящни крака. Далас Пендрагон бе една доста добре сложена жена.

— Притеснява ли те нещо, Сам? — усмихна се тя през рамо.

— Не, няма нищо — отвърна дрезгаво той.

Не беше се любил от доста дълго време, така че всяка жена би могла да му повлияе по същия начин при подобни обстоятелства.

Реши, че ще трябва да внимава с Пендрагон. Тя се движеше между хората и ги променяше. Също като някакъв вирус.

Банята бе цялата в пара. Децата весело се смееха и се пръскаха, а играчките им бяха разхвърляни навсякъде. Ники вече се бе изкъпала и беше облечена в памучна нощница. Подаваше на Били любимите му играчки.

Сам седна на тоалетната чиния и грабна тубата с пяна за вана, която Били изливаше, без да се замисля.

— Не мислиш ли, че това е достатъчно, Били?

— Мама казва, че ако искаш да се измиеш добре трябва да използваш сапун — отвърна детето сериозно. — И теб ли ще те приберем да живееш при нас, както постъпихме с котето. Багдат не

влиза в къщата, даже и когато мама разреши, но ти ще можеш да останеш в моята стая.

— Нещата не стоят така. Майка ти и аз просто имаме да свършим малко работа. Отпуши ваната.

Ники постави ръка на рамото му и той се почувства неудобно. Откога децата започваха да го докосват и откога това му харесваше?

Ники го погали по бузата.

— Мама винаги загръща Били в топла хавлия и след това му облича пижамата.

Били излезе от ваната и го погледна в очакване.

— Готов съм да се хвана на бас, че можеш да ни отнесеш и двамата наведнъж, господин Сам. Ти си наистина огромен.

Сърцето на Сам замря. Двете деца вече му бяха влезли под кожата, мислеше си той, докато увиваше Били в хавлията и му помагаше да си облече пижамата. Беше приключил успешно със задачата. Ризата му беше цялата мокра, а децата — предадени на майка им.

Сам остана сам за минутка и се опита да си възвърне самообладанието. Разкопча разсеяно ризата си и замислено разтърка гърдите си.

Когато Сам влезе в кухнята, Далас вече поднасяше вечерята. Разгърден и объркан, той беше невероятно привлекателен.

— Нахраних Багдат — котарака ни. Ще го видиш по-късно — съобщи тя, като си повтаряше наум, че Сам е само един бизнес експеримент и не трябва да го възприема като мъж. Всъщност Багдат, сивият уличен котарак, който непрекъснато се появяваше пред къщата им, много ѝ напомняше на Сам. И двамата бяха враждебно настроени и очевидно не бяха свикнали да се отнасят с тях мило.

Далас бързо го премери с поглед. Имаше широки рамене и тесни бедра. Може би само така ѝ изглеждаше, тъй като не бе свикнала да вижда често голи мъжки гърди. Окосмената тъмна повърхност привлече погледа ѝ и го задържа.

Или може би беше заради приближаващите празници. Затова се поддаваше толкова лесно на подобни мисли. Далас премести стола на

Били по-близо до себе си. Опита се да отблъсне мислите си и покани Сам на масата.

— Заповядай, не е филе миньон, но е хранително и се приготвя относително бързо. За една работеща жена като мен това е от съществено значение.

Сам гледаше втренчено чинията.

— Не съм ял домашно приготвена яхния от доста време — бавно отвърна Сам.

Ники се протегна и го погали по бузата.

— Господин Сам, ще трябва да изядеш всичко, иначе мама няма да ти даде шоколадов кейк. А той е направо страхотен. Мама го прави с череши отгоре.

— Е, значи ще е по-добре да се захващам с храната — усмихна се той и Далас забеляза, че едва ли се усмихва твърде често.

Да, той наистина имаше нужда от помощ и ако планът ѝ успееше, служителите му също щяха да имат полза.

Сам помогна да разчистят след вечерята. Далас се нагърби с нагъването на прането, а Сам взе Ники в скута си. Момиченцето започна отново да го гали и въпреки че се чувстваше неудобно, този път той се остави на ласките ѝ. И Ники, и Били го изучаваха най-подробно. Далас не се притесняваше изобщо. Според нея това си беше съвсем нормално. Не им се случваше толкова често да виждат мъж вкъщи.

С изключение на Дъглас. Тя хвърли бърз поглед на дългите му крака. Той леко се извърна и тя погледна и гърдите му под разкопчаната риза. Един ден на плажа тя бе забелязала, че Дъглас няма никакви косми по гърдите си. В сравнение със Сам онзи дребен човечец изглеждаше. Изглеждаше по-академично.

— Готови сме да си лягаме, господин Сам — подхвърли Ники и измъкна книжката с приказки от ръцете му. — Можеш да помогнеш на мама да изгони мечките от стаята ни и да ни прегърнеш за лека нощ — добави тя, като го целуна по бузата.

Веждите на Сам се събраха в средата на челото му, като че ли се бе случило нещо ужасно и неочаквано. Далас доволно го наблюдаваше. Той докосна мястото, където Ники го бе целунала и несръчно я потупа по дупето. Бедният човек. Явно всякакъв вид привързаност му беше

абсолютно непозната. Нищо чудно, че служителите му смятаха, че е закостенял и не се интересува от чуждите проблеми.

Сега не беше време да се размеква, мислеше си Далас, докато отнасяше Били към стаята.

— Той няма жена и деца, значи ни се полага по право. Ние го намерихме първи и можем да го задържим, нали така? — прошепна той в ухото ѝ.

— Ще поговорим за това, когато си отиде, съгласен ли си? — отвърна му тя.

Сам стоеше на входа на стаята. Светлината зад него очертаваше грамадното му тяло. Въпреки ръста си, приличаше на някое нещастно сираче, застанало с ръце в джобовете до чуждата врата. Тя се опита да отблъсне тази мисъл. В края на краищата той беше управител на огромна компания и много стриктен шеф на подчинените си. От това, което беше видяла, той бе по-твърд от стомана, отвътре и отвън. Далас потърка длани и реши, че вече е настъпил моментът да му представи предложението си. Той или щеше да се съгласи, или бе хвърлила усилията си напразно, заедно с трите порции яхния и двете огромни парчета шоколадов кейк, които беше унищожил.

— Уби ли всичките мечки, Пендрагон — пошегува се той, докато се настаняваше върху дивана. Покритата с рози тапицерия контрастиреше на суровата му мъжественост.

Подплашена от обземащите я отново мисли, Далас изправи рамене.

— Е добре, вече цяла вечер работиш върху представянето на плана си — каза той тихо и косите на тила ѝ настръхнаха. Гласът му беше дълбок, тъжен с едва доловим южен акцент, който не бе забелязала по-рано.

Тя го погледна с безпокойство.

Обикновено гласът му беше непреклонен и взискателен като на някой сержант от войската. А сега звучеше почти чувствено.

— Демонстрираш ми нелеката съдба на работещата жена още от момента, в който пристигнахме. Да се върнем на проблема. Защо ме покани тук тази вечер, Далас?

ТРЕТА ГЛАВА

За първи път, откакто най-подробно обмисли плана на Лайза, Далас се почувства несигурна. Сам беше огромен и бе окупираше голямата част от дивана. Беше протегнал ръка върху облегалката и изглеждаше направо възхитително.

Далас си припомни изминалия си живот и усети горчивина в устата си. Тя беше лесна плячка за Ти Джей, когато беше на двадесет и девет. Дотогава нямаше никакъв опит с мъжете и като се замислеше, връзката ѝ с Ти Джей беше по-скоро на хормонална основа, отколкото голямата любов, за която бе мечтала. Сега, когато беше вече на тридесет и девет, бе решила, че страстта, онази нажежена до бяло страст, вероятно изобщо няма да се изпречи на пътя ѝ. Бе решила да направи кариера, да създаде дом за семейството си и децата ѝ бяха достатъчни.

Далас усети, че тялото ѝ несъзнателно се е наклонило към Сам и рязко се изправи. Не трябваше да дава никакъв повод на този упорит бизнесмен. Не искаше да си припомня доволната му момчешка физиономия, докато ядеше шоколадовия кейк. Същото това изражение ѝ бе харесало и в Ти Джей.

— Винаги пия чаша чай, след като съм сложила децата да си легнат. Искаш ли и ти?

— Все ми е едно. Любопитен съм да чуя предложението ти, Пендрагон. Мисля, че то би било чудесен завършек на вечерта. Искаш ли да ти помогна?

Представата за огромното тяло на Сам в кухнята, накара дъхът ѝ да секне. Нуждаеше се от повече пространство, за да може да си отпочине след уморителната вечеря. Когато реши да го покани, не очакваше, че физиката ѝ ще реагира по подобен начин на присъствието му. Неочаквано Сам се протегна и твърдото му бедро докосна нейното. Нещо в нея започна да си пробива път навън. Гърлото ѝ пресъхна и някакъв смешен, почти болезнен, гъдел полази по връхчетата на

гърдите ѝ. Далас едва успя да укроти желанието си да прекара ръка по бедрото му. Боже Господи, какво ѝ ставаше?

Сам със сигурност не пасваше на представата ѝ за романтичен мъж. Всъщност той живееше, за да работи. Приходите и печалбата бяха в кръвта му.

Докато приготвяше подноса с чая, ръцете ѝ трепереха. Той беше просто едно препятствие, което трябваше да бъде преодоляно. Не трябваше да допуска физическите му атрибути да я разконцентрират. От проекта ѝ можеха да спечелят много хора. А тя мислеше за секс!

Не можеше да каже, че има голям опит в тази област. Далас погледна през прозореца, за да разшири пространството около себе си. Забеляза някакво движение в отсрещната къща на семейство Деънс. Младоженците се целуваха и така се бяха вкопчили един в друг, като че ли докосването до другия им бе по-нужно от въздуха.

Далас стисна очи и се опита да успокои дишането си. Разтри слепоочията си и с нежелание си призна, че видът на Сам, целият потен в гимнастическия салон, ѝ оказа пагубно въздействие. Беше попила потта от лицето му, а всъщност ѝ се искаше. Е, добре.

Главата ѝ бучеше. Ситуацията беше направо идиотска. Далас Пендрагон беше съвременна бизнес дама, а не някоя дивачка от джунглата, откликваща на повика на първичната си природа. Моментната ѝ слабост трябваше да бъде преодоляна. Въжделенията, пробудени от приближаващата средна възраст, можеха да почакаат.

Далас разклати глава и прекара пръст по линията на носа си. Лоринг беше сериозно предизвикателство.

Тя не беше някоя примитивна личност. Никога не би могла да бъде, поне така твърдеше Ти Джей. Не трябваше да възприема Лоринг като мъж. Той беше експеримент. Беше най-упоритият бизнесмен в Сиатъл. Ако го спечелеше на своя страна, новите методи щяха да бъдат въведени навсякъде и хиляди подложени на стрес работници щяха да спечелят.

С удоволствие отпиваше от чая си. Английски чай в чаша от китайски порцелан — този малък ритуал за нея беше от значение. Разтоварваше я от напрежението. Сам остави празната си чаша върху масичката за кафе, облегна се назад и продължи да я наблюдава.

— Колко романтично — проговори той с насмешлива нотка в гласа.

Далас се почувства виновна. Като заловена на местопрестъплението. Усети, че започва да се изчервява. Впи пръсти в страничната облегалка на дивана и се опита да си възвърне самообладанието.

— Изобщо нямах това предвид, Сам. Тук сме по работа.

— Не е ли смешно. Децата са си легнали. Между другото, те искат да ме осиновяват. А сега двамата с теб сме сами.

Далас въздъхна дълбоко. Не очакваше от Сам Лоринг да има чувство за хумор нито пък такива големи закачливи трапчинки на бузите.

— Това, което ще ти предложи, не е лесно за възприемане от пръв поглед, но бъди търпелив и ме изслушай.

— Слушам те, Далас. До този момент не си имала никакви проблеми с начина си на изразяване, нито с обясненията си. Защо просто не започнеш?

Далас навлажни устни. Забеляза, че Сам не сваля поглед от тях.

— Бих искала да ти предложи един облог. Аз залагам репутацията си. Това не е никаква шега. Твоята задача няма да е чак толкова трудна. Просто ще трябва да промениш начина си на живот за един месец. Аз бих могла да загубя много повече. Ако загубя, аз лично ще се срещна с твоите служители и ще им кажа, че цялата теория за стреса е пълна глупост. Нали точно това искаш? Аз наистина вярвам, че след като експериментът приключи, ти вече ще си на друго мнение.

— И каква ще е моята заслуга. Какво имаш предвид, като казваш да променя начина си на живот за един месец. Би ли ми обяснила по-подробно?

— Ще загубиш облога, ако не успееш, запомни, ако не успееш да водиш живота, който води всяка работеща жена през най-натоварения месец на годината — декември. — Далас се наведе и взе куфарчето си. — Приготвила съм един списък. Можем да го прегледаме заедно. От него ще получиш представа, какви са ангажиментите на една работеща жена. Разбира се, ти нямаш деца и поради това програмата ти ще е значително облекчена.

— И какъв е смисълът? Моите задължения по облога са направо смешни.

— Ще видим — отвърна меко Далас. — Нека просто ей така, на шега да предположим, че не успееш да поддържаш домакинство и да

работиш. Представи си, че започнеш да водиш живота на служителите си, а той не ти хареса — сега той или щеше да се изсмее и да си тръгне, или щеше да се хване на въдицата. — Сам, не всеки е в състояние да се грижи за себе си и да разпределя доходите си правилно — добави тя предизвикателно и очите на Сам светнаха.

— Продължавай, Пендрагон. Стигна твърде далеч, за да спиращ сега. Отдавна се грижа сам за себе си, но за собствено удоволствие. Бих искал точно да зная задълженията си по този облог.

— Мисълта ми е, че ти като управител, всъщност, никога не си водил живота на обикновените си служители и нямаш ни най-малка представа за него — каза тя тихо и със задоволство забеляза, че изражението му дотолкова се е променило, та приличаше на някой булдог, готов да разкъса всичко, което му подхвърлиш.

Далас се приготви да му хвърли едно кокалче. Усмихна се невинно.

— Ако загубиш поради някаква нелепа случайност, бих искала да разработя предложенията си и да ги предложа на Борда на директорите.

— На всеки му се иска нещо, Пендрагон. Но този път явно си сбъркала игрището. Покажи ми проклетия списък — отвърна той с глас, който напомняше на гласа на Били, когато някой се опитваше да му вземе играчките. — Не знаеш нищо за мен или пък за нещата, с които съм се справял. Мога да мина през всичко, което ти дойде наум, включително и през твоя „живот на работещата жена“. Да не би да си мислиш, че не съм достатъчно издръжлив? Е, какво в края на краищата представлява този живот? Имат си машини за миене на чинии и сушилни за дрехи, сешоари и маши. Навсякъде само удобства за домакинята, чак до микровълновите фурни и готовата храна.

— Така ли мислиш? Нека да прегледаме списъка и тогава ще решиш дали да приемеш облога, или...

— Или ще продължаваш да създаваш безредици из целия Сиатъл? Това започва да ми прилича на изнудване — Сам погледна списъка. — Тук няма нищо, което би могло да ме затрудни. Можеш да започнеш да се обаждаш на служителите ми още сега.

— Е, нека да прегледаме списъка точка по точка и може би ще видиш нещата различно.

Той въздъхна с безкрайно отегчение.

— Повярвай ми! Само си губим времето.

Далас се усмихна.

— Възхищавам се на самочувствието ти, но нека да почакаме, докато изтече месеца — тя отвори папката. — Първа точка. Трябва сам да уреждате всичките си лични ангажименти.

— И кой си мислиш, че го прави? — настоя той през зъби.

— Секретарката ти — отговори бързо Далас.

Той май нямаше и най-малка представа от това, с което се беше захванал. Но щеше да придобие. И то с подробности.

— Ти ще трябва да се грижиш сам за личните си проблеми. Не секретарката ти. Сам ще трябва да откарваш колата си на сервиз. И да намериш време да прибереш прането си от пералнята. А, и още нещо. Имаш право да ползваш само химическо чистене. Ще трябва да переш всичко останало сам. Това включва чаршафи, хавлии, бельо и всичко останало.

Той се размърда недоволено. Далас реши, че не е нужно да му спестява нищо.

— Разбира се, ще трябва да чистиш жилището си сам — ваната, подовете, да си оправяш леглото сам и сам да изхвърляш боклука. Обърни внимание на номер четири. Нямах право да използваш личния си физкултурен салон. Ще трябва да намериш време да спортуваш някъде извън компанията. Не е казано, че не можеш да ползваш подобни уреди вкъщи, ако разбира се можеш да си го позволиш със средната работна заплата на твоите служители. Ще я изчисля по-късно, когато имам данните за заплатите. Ще трябва да се справиш с техния бюджет, Сам. Това включва и обедите, и хранителните продукти. А, и друго. Ще трябва сам да пазаруваш и да готвиш.

Сам се бе изправил на облегалката и я гледаше тъпо, а тя продължаваше да бълва нови и нови правила.

— Когато си в офиса, ще трябва да се занимаваш с личните си дела само по време на почивките. И запомни — не трябва да използваш секретарката си при никакви обстоятелства. Тя не трябва дори да ти оправя бюрото или пък да пазарува вместо теб за Коледа.

Далас спря за малко и го погледна. Сам я гледаше така, като че всеки момент щеше да ѝ изкрещи, че съвсем се е побъркала. Горкичкият, май беше започнал да се ориентира.

— Не е чак толкова страшно, Сам. Аз залагам репутацията си. За един професионалист е много по-пагубно да оттегли и да се отрече от идеите си, отколкото да промени начина си на живот за един месец.

Сам усети мекото докосване на пръстите ѝ. Започваше да разбира какво представлява предложението ѝ, но това, което му беше съвсем ясно, беше, че жадува за докосването ѝ. За съжаление, ръката ѝ се отдръпна.

Той свали очилата си и ги постави на масичката. Беше експерт в това да разграничава и анализира проблемите. Прецени плюсовете и минусите. Беше сигурен, че ще спечели облога, а освен това щеше да има и допълнителна изгода.

Какъв ли беше вкусът на устните ѝ?

Погледът му се плъзна по леката извивка на гърдите ѝ надолу към краката. Почувства предизвикателството. Но не професионалното, а онова, другото предизвикателство. Винаги бе харесвал интелигентните жени, но чувственото удоволствие, което предвкусваше сега, му бе липсвало преди. Той леко се усмихна. Като си мислеше за предоставящата му се възможност, вълнението му все повече нарастваше.

— Ще ми се да се съглася с предложението ти, Пендрагон, но бих искал да повдигна залога — каза меко той.

В Далас имаше нещо старомодно и много женствено едновременно. Нещо, което щеше добре да изследва, когато успееше да я освободи от строгия ѝ костюм и ниските практични обувки.

— Играем на едро, нали така, Пендрагон? Това е въпрос на бизнес етика. Не искам да си помислиш, че струвам толкова малко.

Тя нервно прекара ръка по бедрото си. Дори и да загубеше баса, поне бедрата ѝ бяха като коприна.

Като момче в Джорджия често лудуваше на двора сред градинския грах, топлен от слънцето и гален от вятъра. Имаше усещането, че Далас може да го накара да се почувства отново по същия начин. Поне за известно време. От опит знаеше, че хубавите неща не продължават дълго.

— Какво имаш предвид?

Интересно, помисли си тя, като видя широката му усмивка и трапчинките, които изпъкнаха с пълна сила. Не очакваше, че Сам Лоринг ще се ентусиазира толкова. Но точно в този момент ѝ

приличаше на котарак с мишка в лапите. Не можеше да му повярва. Погледът му подсказваше, че е надушил нещо, което тя изобщо не забелязваше.

Неизвестно как ръката му се бе добрала до шията ѝ и я галеше по гърба. Тя инстинктивно потръпна. Погледът му потъмня.

Нещо в отношенията им се беше променило и Далас се чувстваше като котка върху лед.

— Хубава къща, Далас. Напълно в атмосферата на настъпващите празници. Деца и всичко останало. Аз живея в апартамент с иконом, който е включен в наема. Със сигурност няма да мога да го поддържам с една средна заплата на служител.

— Аха — бавно поклати глава тя. Чувстваше се така, като че ли ходи по въжета в цирка, а предпазната мрежа под нея е цялата в огромни дупки.

Сам повдигна едната си вежда. На нея имаше белег и космите растяха накриво. Прииска ѝ се да прекара ръка по нея и да я оправи.

— Продължавай Сам. Слушам те.

— Ще трябва да помисля върху подробностите. Имам само най-груба представа и в общи линии звучи така: не съм от хората, които биха подминали някоя възможност, за да подобрят производителността. За месеца, през който аз ще трябва да се правя на работеща жена, искам ти да направиш списък на основните промени, които според теб ще спомогнат за увеличаване на производителността на служителите на „Брайс“. И след това, без чужда помощ, да направиш всичките необходими проучвания и разчети — разходи, персонал, обучение и всичко останало. Ако успееш да представиш разумна работеща програма и аз загубя облога, „Брайс“ ще я приложи. Ще те подкрепя пред Борда на директорите. Знаеш, че мога да повлияя и на другите компании. В твой интерес е да приемеш малките поправки.

Предложението беше направо смайващо. От досегашния си опит Далас знаеше, че нещата, които звучаха така хубаво, обикновено създаваха огромни проблеми. Лоринг имаше репутацията на проникателен бизнесмен. Не би направил подобно предложение, ако нямаше някоя уловка.

— И? — запита тя наслуки.

Сам бавно завъртя рамене и отново се прозя. Събу обувките си и се втрени в четирите коледни ботуша, наредени на стената. Погледът му се плъзна по украсената елха. Далас продължаваше да чака и някак в нея изкристализира мисълта, че може би тлъстото му предложение е просто една добра примамка.

— Сам?

— Ъ-хъ? — отвърна мързеливо той.

Защо да спирам сега? — чудеше се Далас. „Брайс Клийнсърс“ бяха чудесен трофей. Само да нямаше чувството, че потъва.

— Сам, разбирам, че тези идеи ти идват в момента и знам, че е трудно да схванеш всички подробности, но можем да обсъдим поне главните направления. Сега.

Погледът на Сам беше залепнал за бедрата ѝ и бавно и с нежелание се плъзна нагоре.

— Е, има само един малък проблем. Това съм аз. За да бъде експериментът наистина автентичен и полезен, ще трябва да изпитам силата на всеки елемент на стреса в живота на средния работник, например, децата. Или пък домът ми. Със сигурност не бих могъл да се почувствам като в истински дом в моя апартамент. Твърде е голям. Със средната статистическа заплата не бих могъл да покрия дори сметката за електричеството. А и не бих искал да уволня жената, която идва да готви веднъж в седмицата. Тя е много възрастна, а и готви вкусно.

— Шикалкавиш, Сам. Мисля, че стигнахме твърде далеч в обсъждането и можем да играем с открити карти.

Сам кимна разсеяно, без да откъсва поглед от устните ѝ.

— Ами — проговори той, поглеждайки я, — ако трябва да живея в среднестатистическа къща, да кажем като тази — той се огледа наоколо и отново подпря глава на възглавницата. Затвори очи и въздъхна. — Всъщност бих искал да прекарам този труден месец тук, Далас. С теб. Ще можеш да ме наглеждаш и да внимаваш да не те измамя.

Ето че Далас падна от въжето и за нещастие уцели една от дупките в обезопасяващата мрежа. Не можеше да си поеме въздух. Нямаше никакво желание да живее отново с някой мъж около себе си. Ти Джей седеше непрекъснато пред телевизора, докато тя се бореше с прането, чистенето, готвенето и неплатените сметки.

Сам не можеше да се справи с две деца.

Беше толкова разстроена, че можеше да погълне две кутии шоколадови бонбони наведнъж.

— Сам, ти си уморен — започна тя. — Утре можем да обядваме заедно и да обсъдим някой по-разумен план.

— Страх ли те е?

— Не и от теб, Лоринг — едва успя да отвърне тя.

— Ще си оправям леглото и ще поема част от разходите. Ще пера и ще гледам децата като истинска бавачка, винаги когато кажеш. Какво повече искаш? Ще добия представа за всичко. Разбира се, всичко зависи от теб.

— Няма начин — бавно изрече Далас. — Виж, Сам. Признай си. Не можеш да се справиш и търсиш начин да се измъкнеш.

— Не мога ли? Скъпа, мога да се справя с всичко, което ти хрумне. Хайде, Пендрагон. Ще ме разочароващ, ако се откажеш сега само защото те е страх, че няма да се справиш.

Той прекара пръст по шията ѝ. Далас се опита да не се разтрепери и хвана с два пръста ръката му, за да я отмести. Пулсът му биеше силно като нейния. Мисълта, че тя го бе развълнувала така, я шокира.

Гърлото ѝ беше пресъхнало. Сам седеше на дивана ѝ с разкопчана риза и космите по гърдите му ѝ действаха твърде стимулиращо.

— Не, Сам — прошепна тя. — Как ще обясня...

— Ще измислиш нещо — отвърна тихо той. — Имам ти доверие. А тя, можеше ли да си има доверие?

— Не, Сам — прошепна тихо тя.

Това сърцето ѝ ли беше или онези ужасни дивашки ритми.

— Правиш го за доброто на всички — настоя той.

Далас не можеше да откъсне поглед от гърдите му. Искаше ѝ се да ги погали.

Насили се да погледне нагоре и установи, че Сам безмълвно я наблюдава. Упоритите сиви очи бяха потъмнели и сенките на стаята си играеха с тях. Сам взе ръката ѝ и я положи на гърдите си. Твърдите косми погъделичкаха дланта ѝ.

Сърцето му биеше бавно и тежко. Като на някой спящ звяр. Чувствата, които бе изпитала към него по време на експеримента,

отново се върнаха. Самотата му протягаше отчаяни длани към нея. И тя откликна.

Ръцете му се плъзнаха към талията ѝ. За секунда дъхът му се плъзна по кожата ѝ. След това, без да откъсва поглед от очите ѝ, той положи устни върху дланта ѝ. Наблюдаваше я и чакаше. Устните му подпалваха плътта ѝ, без да искат разрешение.

Далас потръпна. Заля я гореща вълна.

Сам постави ръката ѝ върху лицето си. Дишаше тежко и неравномерно. Целият трепереше. Прокара пръст по устните ѝ.

— Не се страхувай — прошепна дрезгаво той.

Далас не смееше да помръдне. Следеше като хипнотизирана движението на ръката му. След това той се наведе над нея и всичко останало изчезна.

И тогава устните му докоснаха нейните. Сладкото нежно докосване на устни — опитващи, движещи се.

— О, Сам — чу се да казва тя, докато той продължаваше да я целува.

Далас затвори очи и се предаде пред нежността му.

Не беше очаквала такава нежно докосване. Не беше и помисляла, че Сам може да бъде толкова внимателен. Той я целуваше като нещо безценно, помисли си тя и остави устните му да си проправят път до ухото ѝ.

— Ела тук, градинско цвете — прошепна той, когато устните му достигнаха целта си и внимателно я взе в ръцете си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В събота сутринта в осем часа Далас блажено се излежаваше омотана в чаршафи на розички. Опитваше се да не чува веселите приглушени писъци, идващи откъм всекидневната. Имаше нужда от тази почивка, за да може да се справи с налудничавите идеи на Сам.

Тя се обърна по корем и хвърли една възглавница върху главата си. Споменът за сладката целувка не я бе оставил да спи цяла нощ. Лоринг я бе целунал така, като че ли бе по-нежна и деликатна, отколкото беше всъщност. Сигурно имаше нещо наум.

Този Сам създаваше само неприятности. Според служителите му, Сам Лоринг не притежаваше и грам чувствителност.

Далас простена отново и реши, че ще трябва да се държи настрана от Лоринг. Спомни си колко отчайващо мъжествен изглеждаше в работния си костюм по време на лекциите ѝ. Беше го докоснала и с ръцете си беше почувствала суровата сила, напиреща под твърдите му мускули.

Боже, каква глупост! Беше разведена и се бе измъкнала отдавна от идеалистичната младост с две деца като придобивка. Само преди една нощ, преди целувката, тя бе доволна от живота и от кариерата си. Нямаше нужда от Лоринг. Той не трябваше да се намества нито в домакинството ѝ, нито в личния ѝ живот. Вярно, беше доста внушителен, но тя щеше добре да го окастри. Да победи Сам Лоринг! Спомни си ядосаното му изражение по време на лекцията ѝ и по-късно в гимнастическия салон. Жестокостта просто надничаше изпод скъпия му изряден костюм. Управляваше бизнеса си като акула, усетила кръв и тя трябваше на всяка цена да го задържи настрана от личния си водоем.

Лоринг беше неуловим. Движеше се твърде бързо за човек с неговите размери и отгоре на всичкото имаше трапчинки. А снощи имаше и нахалството да се самопокани на сутрешно кафе.

Ако не беше толкова замаяна от коварната му омразна и сладка целувка, щеше веднага да го изхвърли.

Били весело се провикна от дневната и Далас въздъхна. Усети мириса на кафе и скочи като ужилена. Последният път, когато Ники се бе опитала да прави кафе, завърши с това, че трябваше после да чисти кухнята цял час.

— Вече съм будна — провикна се тя високо и се понесе към дневната по нощница на розички.

Спря на вратата. Сам Лоринг, облечен в памучна риза и изтъркани джинси, се бе проснал по корем върху килима на сред стаята. Пред него стърчеше наполовина сглобена къща за кукли, а Ники бе коленичила и държеше указанията, така че да му е удобно да ги чете. Били се бе излегнал върху широкия му гръб, все още по пижама, и наблюдаваше действията през рамото му. В ръцете си стискаше мъничък чисто нов боклукчийски камион.

Багат, който вероятно се чувстваше в безопасност, след като бе усетил присъствието на друг възрастен представител на мъжкия пол в къщата, се бе сгушил в краката му.

Ники погледна към майка си, сияейки.

Далас стоеше в сумрачния коридор към дневната. Свитите в юмруци ръце се притискаха към нощницата ѝ. Сам се усети, че в мислите си я разсъблича и се притиска към топлата подканваща плът.

Той бе прекарал една безсънна нощ, разнищвайки целувката, която ѝ бе дал, и срамежливата ѝ реакция. След това тя се бе отпуснала в ръцете му и изражението ѝ бе започнало бързо да се променя. Беше ужасно изненадана, като видя ръката си заровена в космите на гърдите му и я наблюдаваше, като че ли беше някакво чуждо тяло. Тази целувка му бе струвала два студени душа през нощта. Далас бе минирала царството му и не искаше страстта да се намесва в служебните им отношения. Но той не беше на същото мнение. Беше готов да се опита да я прелъсти и се надяваше това да реши проблема.

Дългите крака и приятно заоблените ѝ бедра прозираха под идващата отзад светлина. Нощницата ѝ беше с висока яка с къдрички и ръкави, които стигаха чак до китките ѝ, но за Сам това беше най-възбуждащата дреха, която бе виждал от години. Като подарък, опакован в твърде много хартия. Удоволствието, което изпитваш, докато го отваряш, продължаваше по-дълго. Жените, които бе имал преди, носеха дантели и твърде оскъдни нощници.

— Все още съм тук — каза тихо Сам.

Беше прекрасна. Сутрешната светлина очертаваше контурите на тялото ѝ, а устните ѝ бяха стиснати сърдито.

— Какво правиш тук толкова рано?

Прииска му се да я вземе в скута си и да я целуне за добро утро.

— Аз ставам рано.

— А на мен не ми харесва да ме безпокоят в събота сутринта.

— Ще го запомня — отбеляза той, без да сваля поглед от нея.

Издърпа Били заедно с одеялото и камиона от гърба си, седна върху килима и го настани в скута си. Ники коленичи до него и обви ръка около врата му.

Сам беше на върха на щастието си, обграден от топлината на детската любов и разноцветната коледна украса, и с Далас Пендрагон насреща му — недоволна и ядосана.

Далас преглътна, намръщи се и тихо нареди:

— Ники, Били вървете да нахраните котката.

— Виждаш ли? Никак не е доволна, когато я събудиш в събота сутринта. Хайде Били, мама отново гледа с оня поглед.

Били погледна недоволно към майка си, но се остави да бъде завлечен до кухнята.

— Изчезвай, Сам. Веднага! И не ми се обаждай! Аз ще те потърся — изсъска Далас, веднага щом децата излязоха от стаята.

Сам се изправи, като внимаваше да не стъпче някой от елементите на къщичката, и тръгна към Далас. Тя изглеждаше объркана, ядосана и беше още топла от съня. Имаше нужда от успокояване.

— От години не ми се е случвало да ме гонят, градинско грахче.

— Изчезвай! — изсъска отново тя и размаха ръка, като че ли гонеше някое досадно улично куче. — Не ми е до теб тази сутрин.

— Изпий си кафето. Може би ще се почувстваш по-добре — предложи ѝ Сам и отметна кичур коса от лицето ѝ. Зачуди се дали някой друг мъж я бе виждал в този вид и веднага започна да се размеква. Когато я вкара в леглото си, ще се постарее да заличи следите на всички останали.

Тя подскочи от допира му и започна да диша неравномерно. Хареса му да я гледа как се събужда.

— Ти си ужасно голям, заемаш твърде много пространство. За теб няма място в дома ми. Изчезвай!

— Смятам да се нанесе днес следобед и от понеделник започва да тече месецът на облога. Съвсем навреме — предложи меко той, като гледаше как устата ѝ зяпва от изненада.

Изведнъж в главата му просветна. Ако трябваше да бъде честен, тялото му реагираше на близостта ѝ. Поддаде се на импулса и се протегна да докосне пулсиращата вена на шията ѝ. Далас замахна към него, но той успя да хване ръката ѝ. Очевидно не бе свикнала да бъде докосвана или целувана. Лицето ѝ цялото се бе зачервило от гняв.

— Можеш да кажеш на децата, че ще остана през следващия месец.

В ключалката на входната врата се пъкна ключ и тя се отвори. На прага застана руса жена, около шейсетте, облечена в сив пуловер, обшит с маниста, и панталон в същия цвят. Изражението ѝ подсказваше, че е изненадана, но бързо се окопити, когато видя Далас, все още по нощница и със зачервени бузи. Погледът ѝ бавно се плъзна по гърба на Сам и устните ѝ се извиха, разбира се в усмивка.

— Така — започна тя с тон, който показваше, че вече е преценила ситуацията и е направила съответните изводи.

— Той не е мой — прекъсна я Далас, отдръпвайки ръка от Сам. — Тъкмо си тръгваше.

— И чий е тогава? — попита жената, като се приближи към него. — Скъпа, не очаквах, че ще възприемеш съвета ми толкова присърце и ще доведеш вкъщи истински, жив мъж.

— Майко — изсъска Далас и разтърка китката си, като че ли искаше да заличи всякакви следи от докосването му. — Това е Сам Лоринг. Сам, запознай се, това е майка ми, Лайза.

— Очарована съм — отвърна Лайза. Заинтригуваният ѝ поглед се местеше от единия на другия и обратно.

— Женен ли си, Сам?

Лайза му хареса още в първия момент. Тя беше истински играч, що се отнасяше до мъжете. Той се наведе, взе ръката ѝ и я целуна.

— Не, аз съм напълно на ваше разположение — отвърна ѝ и се усмихна широко.

— Имаш ли деца? — продължаваше Лайза и така изгледа Далас, като че искаше да ѝ каже — скъпа, хващай го по-бързо.

Сам забеляза погледа и веднага го разбра. Далас ги беше зяпнала и двамата.

— Надявам се дъщеря ви да ми заеме своите — отговори меко той. — Възнамерявам да остана тук за известно време.

— Проклятие — измърмори приглушено Далас и се изниза от стаята.

Лайза погали Сам по рамото, опипа внушителните му мускули, после бавно го обиколи и го разгледа от главата до петите.

— Доста си голям — тя помахна с ръка в посоката, в която беше изчезнала дъщеря ѝ, и тихо добави. — Още не си е изпила кафето. По-добре не казвай нищо, докато не изпие поне две чаши. В теб определено има потенциал. Обикновено избира хърби.

Сам се усмихна заговорнически.

— Мамче, ще ми е приятно, ако изпиеш едно кафе с мен и семейството. Купил съм и кифлички. Току-що опечени.

— О, скъпи, съгласна съм — възкликна Лайза, а Сам се зае с пшеничната каша на децата.

— Майко? Можеш ли да дойдеш при мен веднага? — извика раздражено Далас от спалнята си.

— Привикват ме — тихо прошепна Лайза и наля чаша кафе за дъщеря си.

— Кажй ѝ, че може да дойде при нас, когато се почувства по-добре. Смятам да прекарам деня с нея и с децата.

— Бъди внимателен, скъпи. Мой дълг като майка е да те предупредя. Далас се превръща в опасен звяр, ако застанеш на пътя ѝ. Ако успееш да се възстановиш, ще ти изпратя цветя.

Лайза взе подноса и се запъти към леговището на звяра. Далас изхлузваше нощницата и намъкна джинси и фланелка.

— Не си въобразявай, каквото и да е, мамо.

— Кой, аз ли?

— Това е просто бизнес. Това е онзи управител, за когото ти говорех. Онзи, дето е женен за работата си и не знае нищо за живота на работещите жени.

— Чудесен е. Притежава неподправено сексуално привличане, има трапчинки и говори с южняшки акцент. И целият този първичен мъжки чар. Е, разбира се, не си въобразявам нищо — съобщи Лайза, подавайки на Далас кафето. — Не е като онези хърби, които ти харесват — обобщи Лайза и отпи от кафето си.

— Той иска да остане тук и да изпълнява плана, който ти състави, в моята къща и с моите деца — отвърна Далас, поглеждайки мрачно към майка си. — И моля те, не го окуражавай. Нямах никаква представа какъв човек е. Да живее с нас.

— Прибрахте Багдат, нали така? — повдигна вежди Лайза. — Мислиш ли, че е по-лош от него?

Далас си представяше тялото на Сам, голо и мокро в банята ѝ, и не беше чула майка си.

— Какво, какво?

— Като по чудо ти се предоставя възможност да освободиш от потисничеството му всички отрудени жени в неговата фирма. Какво повече би могла да искаш?

— Той няма да успее.

— Да успее, в какво?

— Майко! Сам Лоринг не е обикновен началник. Той е цар на бизнеса в Сиатъл и е свикнал друг да се грижи за него.

— Прекрасно. Тогава няма как да не загуби, нали така? Той със сигурност няма да се научи да прави всички онези досадни неща, които работещите жени са принудени да вършат сами. Не мога да разбера, защо се притесняваш?

— Защо се притеснявам? — повтори Далас, докато влизаше в малката си кухня. Сам се бе проснал върху един от столовете, четеше сутрешния вестник и отпиваше от кафето си. Огромните му крака, обути в ужасно скъпи маратонки, заемаха твърде голяма площ от балатума. Той се бе натрапил в живота ѝ и посягаше на така ценната за нея съботна сутрин. Не го искаше тук.

— Защо си още тук? — попита Далас, а вътрешно се закле, че ще накара майка си да ѝ плати за глупавия си план.

— Трябва да обсъдим преместването ми.

— Аз си тръгвам — чуха гласа на Лайза от дневната. — Радвам се, че се запознахме, Сам.

— До скоро — отвърна той, като че ли положението му в този дом бе абсолютно и непоклатимо.

Сам се изправи, прибра чиниите на децата, почисти ги от остатъците, постави ги в машината за миене на чинии и избърса масата.

— Децата ще са готови за излизане не по-късно от теб. Ники има нужда от някои мебели за кукленската си къща, а можем да използваме излизането, за да им кажем за моето преместване.

— Преместване? — повтори тъпо Далас.

Стомахът ѝ потрепери от страх.

— Не виждам какво ни пречи да започнем колкото се може по-бързо. Оставям на теб да решиш какво да им кажеш. Мисля си, че методът на осиновяването вече им е познат от Багдат и ако им обясним, че това ще важи сам до Коледа, вероятно няма да имаме проблеми. Те вече ми съчувстват, защото никой не е закачил коледен чорап за мен. Мислят, че съм онеправдан.

— Благодаря ти за предложенията — каза Далас и се отдръпна от пръстите му, — но аз все още не съм приела условията ти. Може да ти се наложи да останеш в огромния си апартамент и да се справяш сам, както намериш за добре.

— Там се чувствам самотен — промълви той тихо.

Хитрец! Далас си спомни за симпатията, която беше изпитала към него, когато по време на лекциите бе установила колко е самотен. Такива като него обикновено използваха най-неочаквани оръжия и тя трябваше да бъде нащрек. Не можеше да си позволи никакви симпатии, защото той щеше да ги използва срещу нея. Усети как топлината му прониква през дрехите ѝ.

— Не искаш ли да изпитам истински стрес? Деца? Домашна работа? Да не би да те е страх от мен, Далас?

Южният му говор я накара да пламне. Тя бавно се обърна и изгледа замисленото му лице.

— Не, Лоринг, не можеш да ме уплашиш. В теб няма нищо, което би могло дори да ме притесни.

— О, така ли?

— Да, точно така — отвърна бързо тя, а мислите ѝ полетяха към вчерашния следобед, когато го бе изненадала в салона. Гол, потен, невероятно секси, Сам определено притежаваше достатъчно оръжия. Но трябваше да ги насочи към някоя друга жена, не към нея. Тя си имаше мисия.

— Мога да се пренеса довечера, ако децата са съгласни. Тогава ще разполагаме с целия утрешен ден, за да обсъдим бюджета, с който

ще разполагам, и другите подробности. Какво смяташ да кажеш на децата?

— В неделя обикновено ходим на църква.

— Чудесно. Тогава можем да порботим днес следобед.

Далас се насили да диша бавно и беззвучно, независимо от надигналия се в нея гняв. Погледна го заплашително. Не беше лесно да гледаш заплашително, когато си изправен пред двуметров мъж с трапчинки на бузите, който отгоре на всичко ти се усмихва. Единствено мисълта, че можеше да го накара дълго да се гърчи в офиса си, го спаси от това да не бъде изхвърлен навън в мрачния декемврийски ден.

— Аз ще го направя — процеди тя през зъби. — Добре. Приемам сделката. Можеш да се нанасяш. Но, ако нарушиш правилата само веднъж, веднага изчезваш отгук, Лоринг.

— Харесваш ми, когато си ядосана, Пендрагон. Къде ще ме настаниш?

Далас знаеше къде ѝ се иска да го настани. Но вместо да го увие в пощенска хартия и да го изпрати накрай света, тя се съсредоточи върху проблема с децата. Сам деликатно се измъкна към кухнята, докато тя ги настаняваше за предстоящата пресконференция. Ники разбра много бързо, че Сам ще им погостува за месец, а после ще се върне обратно в жилището си, но Били отказваше да разбере.

— Той си е наш — повтаряше малчугана.

Далас въздъхна и спокойно обясни, че те вземат Сам под наем и трябва да го върнат след месец, също като книжките, които вземаха от библиотеката.

Най-накрая и двете деца напълно и изцяло разбраха ситуацията. Далас въздъхна и се огледа за Сам. Той стоеше на входа на кухнята и се усмихваше.

— Всичко е наред — каза тя, без да му дава каквито и да било обяснения, а той се усмихна широко.

До вечерта Сам вече беше сглобил огромното си легло в стаята за гости. Бяха успели да купят мебели за Ники и един по-малък камион за Били, въпреки че Сам носталгично бе намекнал, че винаги е искал да има електрическо влакче. Беше ужасно чаровен и можеше да я

надхитри, без тя изобщо да забележи. Трябваше внимателно да го наблюдава и да разбере къде са слабите му места. Беше твърдо решила да му върне, затова че ѝ провали съботната сутрин.

— Нямам време да се занимавам с теб тази вечер, Лоринг. Имам среща. Майка ми ще дойде да гледа децата. Не обявявай присъствието си пред никого, докато не изясним всичко. Разбра ли?

Вътре в Сам се надигна нещо забравено. Нещо, което не беше изпитвал от времето, когато участваше в уличните боксови мачове на някоя тъмна алея.

— Среща ли? С кого? — попита той мрачно, без да се усети.

Изобщо не му бе минало през ум, че Далас може да си има приятел или дори годеник. Целувката ѝ беше твърде неумела.

— Да, ходя на срещи, нали разбираш. Просто се опитай да не се показваш много-много, докато не изясним нещата. Ти ще трябва да държиш твоите жени далеч от дома ми. И това е основно правило. Те не трябва да се обаждат по телефона — добави тя, след като помисли малко.

— Както желаяш, скъпа моя — промърмори той, наблюдавайки разтревоженото ѝ лице. Той се бе справял с цели корпорации и не възнамеряваше да допусне някакво си чучело — както го бе описала Лайза — да му съперничи.

— Ще намеря начин.

— Надявам се, че не са прекалено скъпи — отвърна весело Далас — нали си спомняш, че бюджетът ти ще бъде ограничен — засмя се тя и се измъкна от кухнята, за да се приготви за срещата.

Когато отново влезе в стаята, завари Сам да седи в единия край на дивана с Ники и Били в скута му. Бо Михаелсън седеше в другия край и триото го наблюдаваше така, като че ли очакваха всеки момент да извърши някакво престъпление.

— С какво се занимаваш, Бо? — попита Сам тихо.

Като видя Далас, Бо се изправи с облекчение.

— Майка ти няма да може да гледа децата. Изникнала е някаква непредвидена среща — подхвърли Сам.

Забеляза, че Далас бе положила доста усилия, за да се приготви за срещата си. Косата ѝ бе току-що измита и си бе направила прическа. Беше си сложила лек грим. Погледът му се плъзна по тясната черна рокля, плътно прилепнала по тялото ѝ. Беше облякла черен копринен

чорапогащник с ръб и Сам бавно погълна извивката на крака ѝ чак до високите стилни токчета на обувките.

— А, добре — възкликна той, когато блесналият му поглед срещна нейния. — Неприлично, но хубаво.

— По-добре да тръгваме — каза Бо.

— Сам, ще бъдем на този телефон — Далас написа телефонния номер на театъра и го остави до апарата. Забеляза изражението му. Сивите му очи бяха като буреносен облак. Огромното му мускулесто тяло така се бе напрегнало, като че ли всеки момент щеше да набие някого. Никога не бе виждала такава неподправена ярост, изписана върху мъжко лице. И този образ я омагьоса за секунда. Само, докато Сам не се усмихна отново. Приличаше на някое улично куче, което беззвучно се зъби на жертвата си.

— Забавлявайте се, деца.

— Кой е този? — попита Бо, когато тръгнаха към колата.

Сам стоеше на прага и изглеждаше така, като че беше там, откакто се помни.

— Забавлявайте се — повтори той отново и им помахаша с ръка.

— Кой е този? — отново попита Бо и я погледна разтревожено.

Отговорът не беше много лесен и Далас затвори очи, като се опита да измисли нещо приемливо.

— Един от приятелите на майка ми. Преживява някаква депресия — излъга тя. — Аз просто помагам.

— Изглежда доста твърд — любопитно изкоментира Бо. — Сигурна ли си, че е подходящо да гостува в твоята къща?

Далас се обърна назад към украсената за Коледа къща. Сам стоеше на прага и изглеждаше така, като че беше там, откакто се помни.

— Мога да се справя с него — отговори рязко Далас и този път казваше каквото мисли.

На връщане Сам бодро ги посрещна на верандата. Далас възнамеряваше да сравни целувката му с тази на Бо и бе изгубила цяла вечер, за да окуражава срамежливия си ухажор.

— Ще изпиеш ли една бира, Бо? Далас винаги пие чаша чай, преди да си легне, нали така, Далас? — попита той топло, докато погледът му инвентаризираше роклята и нецелунатите ѝ устни.

Бо измърмори нещо за проверка на някакви статистики и едва не падна по стълбите, докато се отдалечаваше.

Далас зяпна въпросително Сам, а той само повдигна вежди.

— Да не би да прекъснах нещо? — попита невинно той, когато тя се стрелна покрай него към неприкосновената си спалня.

До среднощ Далас работи върху списъците с домашните задължения, които Сам трябваше да изпълнява. Направи дневната програма, като обърна особено внимание на сутрешната баня и вечерната последователност на слагането на децата в леглата. Далас седеше наред леглото, заобиколена от списъци, тефтери, бележки и химикалки. Опитваше се да не обръща внимание на приглушените шумове, идващи от съседната стая. Тя настървено тракаше с джобния си калкулатор и радостно се усмихна, когато най-накрая изчисли средната работна заплата на служителите в „Брайс“ Сам щеше да се сблъска с жестоката действителност много скоро.

Най-накрая, към три часа сутринта тя постави множеството листове в куфарчето си и се сгуши под чаршафите.

Въздъхна, заслуша се в шумовете на притихналата къща и затвори очи с удовлетворението на някой, който добре си е свършил работата. На границата на съня ѝ се стори, че чува гласа на Сам.

— Лека нощ — тихо изрече той.

ПЕТА ГЛАВА

— „Акулите“ могат да почакаат — заяви Далас, след като се прибраха от църква в ранния неделен следобед.

Сам се бе проснал пред телевизора.

— Ако си спомняш, имаме да довършваме нещо — подразни го тя.

Обикновено в неделя следобед, след като се върнеше от църквата, Далас подремваше в афганския си кожух и прекарваше една мързелива вечер с децата си. Но сега трябваше да помисли за хората, които зависеха от нея, за облога и за безпардонното нанасяне на Сам в дома ѝ. Чудеше се дали е възможно да изпратиш един възрастен мъж в стаята му без последствия. Сам не ѝ изглеждаше от хората, които можеха да бъдат отпратени без тяхно съгласие. Беше се настанил в дома ѝ, само за да създава неприятности и тя вече ги виждаше да се задават.

Опитваше се да я манипулира и имаше биволски нерви. Тя с нежелание погледна упоритата му уста. Ако Бо снощи я бе целунал, преди Сам да се появи на вратата, щеше поне да има какво да сравнява с проклетата му замайваща сладка целувка.

Беше твърде стара, за да я нарича „градинско грахче“ и да повярва на обещанията, дадени с възбуден дрезгав глас. Ти Джей ѝ беше дал добър урок.

Как така се поддаде на целувката му? Съпротивляваше се като дете, изправено пред кутия бонбони.

Сам щеше да си плати за тази целувка.

— Няма проблеми. Щом искаш да говорим, ще изключа телевизора — съгласи се той.

Изглеждаше твърде предизвикателен в синия памучен пуловер, джинси и маратонки. Пуловерът бе доста широк около врата и така се бе изкривил, че разкриваше част от окосмените му гърди. Далас отново започна да се поддава на чувствата си. Косата му бе разрошена,

а сивите му очи под очилата ѝ намекваха за твърде привлекателни начини да прекараш неделния следобед.

Неделята ѝ вече бе провалена. Още от сутринта, когато влезе в банята, усети миризмата на одеколона и видя бръснарските му принадлежности, наредени върху полицата. Внимателно разгледа бръснача и крема му за бръснене, а също и ужасно скъпия одеколон. Мъдреха се най-непринудено до нейните тоалетни принадлежности. Далас бе затворила очи. Не ѝ се искаше да си спомня как се бе измъчила с Ти Джей. Беше се превърнала в доставчик, майка и партньорка в леглото.

— Това, за което си мислиш, май не е много приятно? Колкото по-скоро достигнем до някаква приемлива програма, толкова по-добре за децата и за нас самите, не мислиш ли?

Далас се настани на дивана, като се погрижи да седне колкото се може по-далеч от натрапника. Сам вече се бе нагнездил в живота на децата ѝ. Те бяха нейни и тя не искаше така лесно да се привързват към някой временно пребиваващ в къщата им. Нямаше да е толкова приятелски настроен, когато загуби облога Далас предвкушаваше гнева и яростта, пред които тя неминуемо щеше да бъде изправена.

Сам разсеяно прегледа листовете, които му беше подхвърлила.

— Чудесно — пророни той без никакви коментари. Погледна отново заплатата, с която му бе определено да разполага. Едно мускулче на бузата му потрепери и Далас едва се въздържа да не се усмихне.

— Кога за последен път си живяла с мъж? — попита той просто, като хвърляше листовете в отворения върху килима куфар.

Далас се закова на място.

— Ти нали си съвършен. Вероятно вече си ме проверил изцяло и трябва да ти е известно.

Сам кимна и широко се усмихна.

— Е, добре. Знаем — призна си той.

Далас го погледна внимателно, питайки се какво ли всъщност знае.

Сам взе списъка, в който беше посочено какво ще трябва да напазарува.

— Съвършила си почти всички продукти?

— Сам, припомни си. Ще делим разходите и аз ще плащам по-голямата част, заради децата.

Сам я прониза с убийствения си сив поглед.

— Няма да се разберем така, госпожо. Аз ям повече от трима ви взети заедно. Никой няма да плаща вместо мен! Разбра ли?

Вечерта Лайза дойде да гледа децата, а Сам и Далас отидоха да пазаруват с Берта — колата, която оставя по алеята зад себе си петна от масло. Сам нахълта в супермаркета с настървението на ловец по време на сафари. Проверяваше калориите, сравняваше цените и хранителната стойност на продуктите и гледаше подозрително в ръцете на колбасаря, докато му претегля месото.

Сам Лоринг в супермаркета беше приключение, което Далас не искаше да преживее втори път. След тричасово обикаляне тя едва успя да го отскубне от щанда за домашни потреби, където Сам така се беше заиграл и с такъв интерес разглеждаше разните дребни приспособления, че повече приличаше на дете пред щанд за играчки. Накрая, на касата, след като чу общата сума, той недоволно измъкна портфейла си.

— Наполовина — напомни му Далас и започна да пише чек за нейната част.

Сам разтвори портфейла си и установи, че по-голямата част от наличните му пари бяха прибрани, а също и кредитните му карти.

— Ще изчисляваме после, скъпа — процеди през зъби той и плати сметката. — Много е оправна — подхвърли той на касиера.

След като с последните си сили едва го измъкна от магазина, Далас съвсем не беше в настроение да спори с него. Дописа чека и му го връчи, като се надяваше Берта да се върне безпроблемно пред къщата ѝ при любимото си петно от масло.

На следващия ден Сам бе на работа точно в девет. Далас щеше да пристигне същия следобед в компанията му и да започне да разследва проблемите на персонала.

Сам почука с химикала по бюрото си. Нямахше никаква представа, че служителите му са нещастни. Той винаги бе изисквал от себе си много повече, отколкото от другите и не разбираше защо са недоволни.

Далас беше много добра, когато трябваше да извади най-ве недоволството им. Досаден, мъчителен вирус. Ако се бе потрудил малко повече върху дамаската на дивана, сега можеше да е заразен и да има треска.

Подобна мисъл не беше съвсем безобидна. Може би причината беше в приближаващата Коледа или пък в топлината, която го обгръщаше, щом влезеше в дома ѝ. Или просто липсата на сутрешното му кафе го разстройваше. Но уханието ѝ на градински грах, въобще не му помагаше, нито пък начина, по който го бе гледала в банята. В неделя, когато се бе излегнал пред телевизора и гледаше мача на „Акулите“, усети, че Далас искаше да се плъзне в прегръдките му още в същия момент. Това съвсем го бе окуражило.

Емили влезе в кабинета му, като се подсмиваше.

— Както разбрах, през следващия месец няма нито да приготвям, нито да сервирам кафето ви. Искате ли да се включите в списъка за кафе?

— Сам ще се оправя. Имаш ли някакви други въпроси относно госпожа Пендрагон или цялата ситуация?

Емили се усмихна, показвайки зъбите си за първи път. Сам беше обяснил положението на секретарката си, без да е необходимо, и беше видял прикритото ѝ злорадство. Тя бе направила съобщение до служителите на „Брайс“, тези, които все още не бяха напуснали, без да навлиза в подробности.

— Информирала съм всички, че трябва да оказват пълно съдействие на госпожа Пендрагон.

— Всички обаждания, свързани със семейството на Пендрагон, Били и Ники трябва да бъдат прехвърляни на вас, правилно ли съм разбрала? — продължи тя и зъбите ѝ отново проблеснаха.

Сам кимна и Емили се подсмисна.

— Деца, дом и отговорностите, които идват с това. Сигурно ще ви е интересно. Между другото, обадиха се от паркинга и казаха, че от колата ви тече масло.

До обяд Сам беше смъртно уморен, омазан целия в масло и ужасно гладен. Беше похарчил парите за обяд, за да купи масло. След около час Пендрагон щеше да изникне на прага и да започне да се рови в политиката му спрямо персонала. А той все още не беше решил какво ще приготви за вечеря.

Мисълта за Пендрагон поуспокои стомаха му и той набързо приключи с приготвените на бюрото му документи за подпис.

Тази сутрин той напълно пренебрегна грубите нападки на Далас по адрес на Берта. Току-що се бе изкъпал и се бръснеше над умивалника. Беше оставил вратата отворена. Искаше да хване децата, преди да са успели да събудят Далас. Тя изглеждаше напрегната предната вечер и Сам искаше да я остави да поспи петнайсетина минути повече.

Далас се бе събудила и влязла в банята. Тя се прозя, изсумтя и започна да пълни ваната. Сам я гледаше развеселен, докато тя прекара пръсти през косата си и се наведе напред, като се опитваше да докосне палците си. Спря както си беше наведена и се изправи бавно. Като че ли се страхуваше от това, което можеше да види в огледалото, когато се събуди напълно.

Очите ѝ се разшириха, когато срещна голия му гръб, плъзна се към отпуснатия му анцуг и след това се вдигна отново към покритите с пяна бузи. Примигна, като очевидно се надяваше, че след като отново отвори очи ще установи, че гледката е била само зрителна измама. Като че ли той беше някакъв зъл дух, който много лесно би могъл да бъде върнат обратно в бутилката.

За секунда Сам имаше чувството, че меките ѝ нежни пръсти се плъзгат по гръба му. Искаше му се това чувство да продължи. Постави бръснача си до пяната ѝ за вана и се обърна. Далас примигна отново, след това се вгледа в гърдите му и облиза полуотворените си устни.

Без изобщо да се замисли, Сам се протегна, взе ръката ѝ и я постави върху гърдите си, които очевидно я привличаха.

— Можеш да пипнеш — предложи ѝ шеговито той и се наведе към устните ѝ.

Както беше разрошена и объркана, облечена в нощница на виолетки, Далас изглеждаше ужасно привлекателна. Искаше му се да я прегърне, да я приюти до себе си и да я освободи от товара ѝ. Устните ѝ се бяха повдигнали към неговите и той усети вкуса на ягоди.

— Стига, Лоринг — процеди тя през зъби и се изчерви. — Това не влиза в уговорката.

Сам страшно се ядоса. По някаква непонятна причина Далас бе искрено възмутена.

Далас седеше в тихия си офис и разсеяно подреждаше различните документи и анализи. Държеше уреда за определяне степента на стреса в ръка и си мислеше за Сам. Налагаше ѝ се да прекара цял един месец в собствения си дом, заобикаляйки огромното му тяло.

Стискаше здраво уреда и си спомняше как тази сутрин Сам беше поставил ръката ѝ върху гърдите си и ѝ се бе усмихнал. Уредът пропищя и Далас разтърси глава. Не беше лесно да живееш къща до къща със семейство Деънс. Повишените хормони на новобрачната двойка оказваха влияние и върху нея.

Суровата мъжественост на Сам нямаше нищо общо с Дъглас или пък с Бо. Приличаше повече на Ти Джей. Но тя добре беше научила урока си и нямаше да повтори предишната грешка.

Целият проблем идваше от коледната атмосфера и новобрачната двойка отсреща. Неизвестно защо, винаги когато се приближеше до Сам, дишането ѝ се учестяваше. Ужасно много ѝ се искаше да докосне гърдите му. Да усети тялото му с устни. Ако не се беше навел над нея в онзи неочакван момент, тя може би щеше да се справи с импулсите си.

Главата я болеше. Вероятно от твърде много импулси. Уредът в ръката ѝ изпищя високо и тя го захвърли на бюрото. Сам имаше още много да учи, за да може да играе с нея. Тя беше решена да победи. Ако мислеше, че ще може да я манипулира със секс — грешеше. Тя вече бе преминала през това не особено вълнуващо и дразнещо образование. Далас се загледа в списъците на работниците на „Брайс“. Тази игра беше нейна в края на краищата. Докато той се занимава с прането, чистенето и детегледачката, докато гони мечките от детската стая и чете приказки, тя ще направи теорията му за безполезността от управление на стреса на пух и прах.

Същият следобед, докато интервюираше Вирджиния — секретарка с две деца и без съпруг, Далас усети присъствието му зад гърба си. Обърна се и го видя, сведен над нея. Яката му беше разкопчана, а вратовръзката — изкривена. Три нови белега от порязване се мъдреха върху челюстта му, а физиономията му беше съвсем нещастна. Ръкавите му бяха навити до лактите и цялата му риза беше омазана с масло. Приличаше на градоносен облак.

— Наред ли е всичко?

Погледът му се плъзна по снежнобялата ѝ блуза, спря се върху тъмносивия бизнес костюм и продължи към черните удобни ниски обувки.

— Справяме се чудесно — подхвърли Далас и доволно огледа вида му.

Нямаше да издържи цял месец. Даваше му най-много две седмици. Служителите го наблюдаваха заинтригувано. Победата ѝ беше в кърпа вързана.

Сам погледна стенния часовник и прекара ръка по разбърканата си коса.

— Имам конференция в два — отрони той разсеяно и огледа опръсканите си с масло панталони. — Ще трябва да изпратя някой да ги отнесе на химическо чистене и да ми донесе от вкъщи нови. Защо се смееш, Пендрагон?

— А-ха — лекичко се подсмихна тя. — Не си ли спомняш, че трябва сам да се справяш с личните си проблеми?

Сам едва не я застреля с поглед.

— Това е бизнес, Далас! Става въпрос за купища пари. Не разбираш ли?

Далас се разтапяше от задоволство. Повдигна крак, приседна на бюрото на Вирджиния и кръстоса ръце.

— Е, и? — каза не след дълго тя.

— В кабинета ми! — изрече отсечено той и вратът му потъна в раменете.

— Когато приключи. Двете с Вирджиния сега изчисляваме дали има достатъчно време за разтоварване и душ през обедната почивка — отвърна с присмех Далас.

В момента Сам беше готов да ѝ направи сцена и тя нямаше нищо напротив да навлезе в проблемите на персонала именно по този начин. Ако разберяха, че шефът им не е особено щастлив, работниците нямаше да бъдат съвсем искрени.

— О — възкликна Далас, когато Сам я сграбчи за ръката и я помъкна към офиса си.

Той бутна вратата, заключи, повдигна я и я стовари върху бюрото си.

Ръката на Далас замахна във въздуха, още преди да е помислила за последствията. От удара в лицето му дланта ѝ пламна.

— Как се осмеляваш?

— Този път сама си го изпроси — изломоти той и посегна към нея.

Ръцете му я обгърнаха и я повдигнаха. Устните му се впиха в нейните, ръката му се плъзна по тила ѝ и наклони главата ѝ за дълбока и продължителна целувка. Обгърнатата от топлината и силата му, тя едва чу как обувките ѝ се изплъзнаха и изтрополиха на пода.

Опита се да протестира.

Опита се да пренебрегне желанието, с което нейното тяло откликваше на топлината и твърдостта на неговото.

Пръстите му заровиха в косите ѝ, дъхът му галеше страните ѝ. С другата си ръка обгърна бедрата ѝ и я повдигна към себе си.

Устните му жадно погълнаха нейните. Желаяше я отчаяно. Далас отвърна на желанието му. Нещо в нея искаше да заличи самотата и огромната празнота, която усещаше у него.

Сега вече знаеше колко много се нуждаеше Сам от топлината ѝ. Попиваше болката му, приемаше я в себе си и я омекотяваше.

Погали косата му, повдигна устни и нежно докосна неговите.

От гърлото му се изтръгна дълбок стон.

Езикът му нежно докосна устните ѝ и се опита да проникне навътре. Независимо от цялата му заплашителна външност и държание, той очакваше разрешението ѝ. Беше оголил пред нея душата си и молеше за толкова малко в замяна.

Далас склочи ръце на врата му. Даде му няколко малки целувчици, погали стегнатия му врат и прилади косата му отзад.

Устните му отвърщаха на нейните. Ръцете му я обгърнаха. Той се облегна на бюрото и я настани между бедрата си.

Погали страната ѝ с неговата и се сведе над шията ѝ. Далас въздъхна, обгърнатата от струящата в тялото ѝ топлина. Устните му галеха кожата ѝ и тя се сгуши до рамото му. Чувстваше се толкова сигурна с него.

Езикът му си играеше с ухото ѝ. Парещата топлина отново я заля. Тя се притисна към него и разтвори устни. Езикът му отново се плъзна по тях. Нейният срамежливо го посрещна. Влажното топло потрепване я разтърси и тя се отдаде на усещането. Ръцете му — леки и нежни, милваха гърдите ѝ. Неясно осъзна, че Сам сваля сакото ѝ.

По някакъв начин пръстите ѝ бяха свалили вратовръзката му, разкопчали ризата му и сега се плъзгаха по гърдите му. На свой ред неговите ръце дърпаха блузата ѝ с намерението да си пробият път до тялото ѝ.

Сам дишаше тежко. Бавно плъзна ръце по гърба ѝ. Далас имаше чувството, че ѝ се радват. Потъна дълбоко в това чувство и леко потръпна. Дланите му се запътиха нагоре, за да обхванат гърдите ѝ.

Пръстите му притиснаха леко меката дреха и внимателно я отстраниха. Устните му продължаваха да я целуват. Далас усети непреодолима нужда да отвърне, да приеме предложението му и го придърпа по-близо до себе си.

Тялото му наистина беше примамващо. Пръстите му достигнаха зърната на стегнатите ѝ гърди и леко ги погалиха. Далас въздъхна ѝ се освободи от ограничаващите я дрехи.

Сам я повдигна и покри с целувки шията и гърдите ѝ. Кожата ѝ пламна. Тя погали гърба му и тялото му потрепери.

Устните му нежно поеха по гърдите ѝ. Езикът му заигра с настръхналото връхче и по тялото ѝ се разля неопикуема парещата топлина.

— О, Сам — въздъхна тя.

Бродещите ѝ ръце най-сетне се бяха спрели под стомаха му и леко го галеха. Мускулите под дланите ѝ потрепваха.

— Градинско грахче — дрезгаво прошепна той.

Гласът му накара желанието ѝ да излезе наяве. Ноктите ѝ оставяха кървави следи по гърба му. Дланите му се плъзнаха под полата ѝ.

Бавно и нежно той свали чорапогачника. Ръцете му трепереха, докато галеха вътрешната част на бедрото ѝ. Движеха се твърде бавно в сравнение с жаждата, която бушуваше у нея.

Пръстите му се плъзнаха под ластика на памучните ѝ бикини и обходиха чувственото място.

— О! — възкликна тя безпомощно, докато той нежно докосваше обграждащата го топла плът. Оттук нататък тя отчаяно желаше докосването му. Нещо, което да запълни зейналата в нея пропаст. Плъзна гърди по тялото му, докато не изтръгна от него дрезгава жадна въздишка. Усети, че сама се движи срещу пръстите му.

Дробовете я боляха от въздуха, който бе задържала. Заби зъби в рамото му. Копнееше за интимност.

Едва осъзнаваше, че я полагат върху килима зад бюрото. Целуна плоското му зърно и реакцията му ѝ хареса. Продължи да си играе с него.

Той простена и Далас доволно се усмихна. Настани се върху него.

— Далас — дочу го тя да прошепва безпомощно, преди да бъде пометена от вълните на страстта. Не го пускаше — той беше нейната котва в първото ѝ пътуване в морето на истинската страст.

Искаше топлината, търсеше я, поемаше я. Намери устните му. Плъзна ръце по тялото му, по твърдите му бедра и; слабини. Главата ѝ забуча и поредната вълна я заля.

Сам трепереше и дишаше неравномерно под нея. Тя леко се плъзна до него. Беше в треска. Имаше нужда от всяка нейна капчица воля, за да събере сили и да го погали. Беше замаяна от силата на собствените си чувства. Знаеше, че Сам има нужда от докосването ѝ. Погали потното му чело, разрошената коса и напрегнатите жили на врата му. Искаше му се да го гаят. Горкият Сам. Сега ръцете му бяха нежни. Обърна я към себе си. Загледа замислено, като че сега изследваше мислите си една по една с методична прецизност. Протегна се бавно, отстрани един мокър кичур от зачервеното ѝ лице и взе ръката ѝ. Сивите му очи бяха пълни с обещания. Обещания за лични неща, неща интимни, с неясни, нажежени до бяло, преходи, които я вълнуваха и я оставяха без дъх.

Погледът му се разходи по лицето ѝ и се спря върху гърдите. Тя се опита да се прикрие и той я зави с ризата си. Привлече я към себе си и я прегърна, за да я стопли. Движението напомняше за притежание.

Лекичко я залюля и тя отпусна глава на гърдите му. Харесваше ѝ да я прегръщат така и да слуша как бие сърцето му.

— О, Боже — прошепна тя едва-едва. — О, Боже — повтори тя, отново осъзнавайки, че е върху килима. — О, Боже — потрети тя, измъкна се от ръцете му и се изправи, притискайки ризата до тялото си.

— Да. О, Боже. Светът е пълен с изненади, не е ли така?

Тонът му беше подигравателен. Той се изправи на крака, а усмивката не слизаше от лицето му. Тръгна към нея и тя веднага сведе

поглед.

— Ако още веднъж кажеш „О, Боже“ — промърмори той.

Тя отскочи при очевидните доказателства за неопитния ѝ скок в моретата на страстта. Беше потресена от факта, че го бе изпохапала и издрала до кръв и го бе свалила на пода, водена от неоспоримо сексуално желание.

Притисна още по-силно ризата му и усети миризмата на тялото му. Видя малките кървави белези от зъби и нокти по раменете му.

— О — въздъхна тя приглушено. Ако някога ѝ се бе искало да изпита истинска страст, то не беше точно в този момент от живота ѝ. Точно когато всичко се беше подредило както трябва. Съвсем определено нямаше никакво намерение да изпада в интимни отношения със Сам.

Топлината на тялото му стопли гърба ѝ.

— Твърде много „ох-ох“ — измърмори тихо зад нея. — Хайде, облечи се — нареди ѝ меко той и ѝ подаде сутиена и блузата.

Въпреки че му беше благодарна, Далас потрепери и избягна погледа му. Беше възмутена от увереността на ръцете му. Беше възмутена от умелата му любовна игра и от наивността, с която беше откликнала на уменията му. Беше възмутена от треперещите си пръсти, които не можеха да закопчат копчетата на блузата и от спокойствието, с което неговите направиха необходимото.

Негодуваше срещу ризата, която беше наметнал и срещу гърдите под нея, които я бяха обрekli. Извърна поглед от гърлото му, украсено с белег от порязване и още един от зъбите ѝ!

— Е — започна тя разсеяно, като се надяваше, че той няма да забележи чувствата ѝ. — Беше приятно. Но сега, след като приключихме с това.

— Не е настъпил краят на света, Далас — каза тихо той, закопчайки последното копче на ризата ѝ.

Ръцете му бяха леко окосмени и по кокалчетата на пръстите му личаха белези. Не бяха ръце на нежен любовник, но въпреки това Сам я бе докосвал леко и ѝ бе оставил възможността да избира. Пръстите му леко потрепериха и тя погълна с поглед доказателството, че и той беше развълнуван. От нея. Заради нея.

Беше я докосвал, като че докосваше коприна или някаква фина дантела и го беше страх да не я повреди.

— Животът продължава, Далас. Недей да правиш проблем от това — прошепна той.

— Ще ти го върна — отвърна тя колебливо.

Не беше в състояние да се отдели от ръцете му. Съмняваше се, че краката ѝ щяха да я послушат.

— На мен ли? Струва ми се, че съвсем неоснователно ми прехвърляш вината. Ти си като някакъв заразен трескав вирус.

Далас пое дълбоко въздух и отстъпи. Чувстваше се достатъчно сигурна в черупката на собствения си добре подреден живот и нямаше да допусне Сам да прониква през защитните ѝ прегради.

— Ще си платиш за всичко това — заплаши го тя отново.

— Мислиш ли, че вече не си плащам?

Тя се вгледа в тъмното сурово лице. Ръката ѝ издайнически потрепери. Искаше ѝ се да се протегне и да го погали по лицето.

— Не се опитвай да правиш нещо подобно отново — процеди тя през зъби. — Ще те хербаризирам.

— Ако мислиш, че съм го планирал.

— А не си ли? Не е ли вярно, че мъжете като теб предпочитат жените легнали по гръб.

— Я, да помислим малко. Май аз бях по гръб, а ти беше отгоре ми. Престани, Далас. Ако си достатъчно умна, ще се пооправиш в банята и ще си отидеш. Веднага, иначе... — той многозначително погледна към бюрото.

Очите на Далас се разшириха.

Сам взе сакото ѝ и го бутна в ръцете ѝ, като че беше някакво веществено доказателство.

Далас го погледна и тръгна към банята с достойнство, което не бе очаквала от себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Час по-късно Сам наруши правилата, без изобщо да се замисли. Млатеше боксовата круша в личния си гимнастически салон, а по тялото му се стичаха струйки пот. Надяваше се да укроти желанието, което Пендрагон събуждаше у него чрез физическо изтощение.

— Пендрагон е вирус. И почти се е докопала до мен — процеди той през зъби и стовари върху крушата поредния удар. Бореше се с нея и със себе си. — Е, добре. Достатъчно дълго време съм на ринга, за да мога да се справя.

Далас Пендрагон не беше наясно относно дремещата у нея чувственост. Не знаеше как се отразяват на един мъж, обуздавал твърде дълго емоциите си, докосването на нежните ѝ ръце и още по-нежните ѝ стенания.

Трябваше да има някаква защита против мъжете, които биха се възползвали от нея.

Проклятие! Той възнамеряваше да бъде един от тях.

Мъже? В множествено число? Отново нападна крушата и затанцува бясно около нея.

Беше докоснал копринено меката ѝ кожа. Беше се хванал в капана на уханието ѝ — на градински грах и планинския въздух на Апалачите. Всяка нейна въздишка го изпълваше с усещането за нещо, за което бе жадувал през целия си живот. Все още чувстваше как потръпва тялото ѝ. Искаше да я изпълни цялата със себе си. Да стане част от нея, част от нейния свят. Да се стопли от топлината ѝ. Тя бе като зашеметена от неподозиранията си чувственост и той искаше да я успокои. Да я обгърне с ръце и да ѝ каже, че всичко е наред.

Да, обаче не беше. Нищо не беше наред.

Сам беше много ядосан. Изобщо не беше замислял подобно нещо. Онова, което се бе случило зад бюрото му, беше съвсем импровизирано. И Далас просто му се поддаде. По дяволите!

По-точно, тя просто пламна.

Сам дишаше тежко. Отстъпи назад. Ако не беше внимателен, тя можеше да се протегне, да бръкне в душата му и да го разкъса на парчета. Вътре в него имаше нещо, отдавна забравено и твърде уязвимо, за да бъде излагано на контакт с опасния ѝ вирус. Но защо всъщност искаше да се домогне до него?

Сам приведе глава и заби юмрук в крушата, като че тя беше най-злият му демон.

В пет и половина след обед Далас простря ръце върху ведомостите на „Брайс“, разстлани на бюрото ѝ. Те демонстрираха без съмнение необходимостта от почасово работно време, детска градина, бизнес ден — платен работен ден, в който служителите няма да ходят на работа, а ще се занимават с личните си проблеми и ангажименти, фитнес център и най-накрая отпуска при навършване на пет години работа в компанията. Тя включи компютъра и започна да работи върху проектите.

Майка ѝ беше обещала да провери как се справя Сам вечерта. Това щеше да ѝ позволи да поработи до късно. Оставаха ѝ три седмици да докаже, че теорията ѝ е вярна — че освободените от стрес работници означават намаляване на отсъствията и по-висока продуктивност, а текучеството — минимално.

Тя подчерта коментара на един от служителите: „Господин Лоринг иска компанията да работи като добре смазана машина и честно казано плаща добре. Проблемът е в това, че ние просто не сме женени за тази компания като него. Ние имаме семейства и други ангажименти извън фирмата, а за него «Брайс» е всичко на този свят“.

Колко тъжно — помисли си Далас. Като временно пребиваващ в жилището ѝ, Сам чудесно се бе сприятелил с Ники и Били.

Като псевдосъпруг, той често се объркваше в домашните задължения, но винаги показваше воля и желание да се справи.

Като мъж — беше твърде опитен. Сам Лоринг бе от онзи тип мъже, които предпочитат расовите неувяхващи блондинки.

Тогава защо я целуна? Тя прекара пръст по устните си, припомняйки си докосването на неговите.

Целувките на Сам имаха своите големи причини, които прозираха зад тях. Но сега, когато знаеше колко подмолен може да

бъде той, когато усеща, че ще загуби, тя щеше да го наблюдава много внимателно.

Само да нямаше онзи нещастен поглед, сякаш никой никога него е прегръщал.

Далас се стресна при тази мисъл и започна да пише. След като всичко свърши щеше да изяде цяла кутия шоколадови бонбони.

Точно в десет телефонът извънтя. Тя току-що бе изключила компютъра. Отговори вяло, очите я боляха и беше уморена до смърт.

— Далас? — Беше Сам. — Добре ли си?

Отново си позволяваше да я притеснява.

— Защо да не съм? — отвърна рязко тя.

Сам дишаше тежко на другия край на линията. Като че ли се опитваше да сдържи гнева си.

— Прибирай се — нареди той и затвори.

— Виж какво, огромно чудовище да не би да имам вечерен час?

Далас замръзна, щом разбра, че е затворил. Започна да изброява нещата, които биха го накарали да ѝ се обади. Беше звъняла по-рано. Ники и Били бяха развълнувани. Сега трябваше вече да са заспали, освен ако Сам не се бе справил успешно с избиването на мечките.

Далас изскочи от офиса и прекоси целия Сиатъл за рекордно кратко време. Паркира на сантиметри от Берта, а спирачките на колата ѝ огласиха нощта с острия си писък. Този път не се заяпа в прозорците на семейство Деънс, които отново се целуваха, а се съсредоточи върху очакващото я нещастие — порязани деца, високи температури, трески, нещастни случаи.

Затича се по стълбите, като се ослушваше да чуе детски плач или някакъв друг звук.

— Какво се е случило? — попита тя, минавайки покрай внушителната фигура на Сам и хлътна в къщата.

Смъкна палтото си, изхлузи високите си обувки и се втурна към стаята на децата. Те кротко си спяха, необезпокоявани от мечки или нещо подобно. Тя се наведе над тях и потърси следи от сълзи. Не видя нищо подозрително. Целуна ги по бузите и се измъкна от стаята.

Сам стоеше в средата на дневната и я гледаше. Беше по чорапи, с джинси и фланелка. Беше страховит и...

Далас не искаше и да си помисля за продължението. Беше опитала достатъчно от него на пода зад бюрото му.

— Защо се обади?

— Вечерята изстина — каза той недоволно. — Очаквах да си дойдеш преди шест.

Раздразнението и гневът му я изненадаха. Беше чувала подобни думи и преди — от Лайза. Тя отблъсна обезпокоителната мисъл. Сам беше заинтересован единствено от това да я накара да подскача по музиката, която той ѝ свири.

— Имам си работа. Случило ли се е нещо с Ники или с Били?

— Нищо им няма. Прекарах по-голямата част от времето в готвене. Както и да е. Децата харесаха моя специалитет от хамбургери. Изглеждаш уморена. Добре ли си?

Въпросът бе зададен с възможно най-дълбокия южняшки акцент и я върна отново към следобедния случай.

Тя не можа да се овладее. Имаше дяволска нужда от него. Искаше да му даде частица от себе си. Веднъж вече беше преживяла подобно нещо и се беше отървала с доста белези, които нямаше да се заличат до края на живота ѝ.

Сам се приближи, приведе се над нея и тихо прошепна:

— Можеш да оставаш в офиса си всяка вечер, ако желаш. Но трябва да ми се обаждаш винаги, когато си тръгваш и ако ти се наложи да спреш по пътя, трябва да ме предупредиш — звучеше така, като че ли полицията, кавалерията и зелените барети заедно щяха да преобърнат Сиатъл заради нея.

Вече не беше нито уморена, нито разтревожена. Завъртя се и застана лице в лице с него.

— Ако начинът ми на живот ти създава някакви проблеми, ще ти се наложи да се примириш.

Сам постави ръце на шкафовете от двете му страни и се приведе напред.

— Децата и Лайза се безпокояха.

Далас забеляза бръчиците около очите и упоритата му уста. Едно мускулче под тъмната обрасла кожа на гранитната му челюст потрепна. Май започваше да се страхува.

— Стига, Лоринг. Пусни ме да мина. Оправяла съм се и без теб години наред, не помниш ли? Майка ми и децата знаят, че понякога се случва да закъснея.

— Аз не съм майка ти, нито децата ти — изрече той много тихо.
— На мен ще трябва да се обаждаш.

— Сам, ако си търсиш белята, знай, че съм в подходящо настроение — отвърна тя също толкова тихо и вирна брадичка. — Махни се от пътя ми.

— Сигурен съм, че не ти се е налагало да се държиш с Бо по подобен начин — отвърна той доволно и продължи да я гледа.

— Нямах ли си друга работа? — опита се да кокетничи тя, като се чудеше, дали ако увие ръце около врата му ще може да се измъкне.
— Например да изпереш, да изчеткаш пода на банята, да събереш играчките на децата?

— Всичко това съм го направил — отвърна той вече по-меко, като не сваляше поглед от устните ѝ.

Далас заби рамо в гръдния му кош и най-изненадващо той отстъпи. Фактът, че се беше справила с него толкова лесно беше обезпокоителен.

В петък сутринта Сам се срещна с Борда на директорите в просторната заседателна зала на „Брайс“.

— Признавам, че съм постъпил единовластно, като не съм представил програмата на Борда, но Далас Пендрагон само изследва политиката ни относно стреса на работното място. Тя едва ли ще открие нещо. И когато проектът ѝ приключи, „Брайс“ все още ще си е на мястото. Проблеми от този род отнемат доста време за дискусии и предлагам да ги обсъдим след доклада за тримесечието.

Той забеляза сдържаните изражения на директорите си. Кимна бързо на Едуард Суеринген. Сам изпитваше дълбоко уважение към този човек, независимо от различията помежду им по отношение на бизнеса. Едуард бе на шестдесет и три години, снажен, около метър и осемдесет и се движеше като танцьор. Една от основните теории на живота му беше, че всеки мъж има нужда от подходяща жена. Сам веднага го причисли към онези, които ще бъдат „за“ провеждане на програма за ограничаване на стреса.

Джери Кийс се облегна на стола си и кръстоса ръце върху заобления си корем.

— Пендрагон задава твърде много въпроси, води някакъв архитект със себе си и си пъха носа навсякъде. Каква връзка имат, по дяволите, „семейните профили“ с работното място?

Франсис Том се наведе напред и почука с молива си.

— Тя създава само неприятности, Сам. Усеща какво би се харесало на по-голямата част от работниците. Трябва да я спрем, преди наистина да ни е навредила. Чувал съм тези глупости за стреса и преди. Не можем да си позволим да финансираме програма за създаване на бизнес среда, свободна от стрес.

Главната причина, която служителите споменаваха за причиняваща стрес в тях, бе накарала стомахът на Сам да се свие болезнено: „Той е стоманена машина, движена единствено от диаграмите на продуктивността“: Така ли го виждаха подчинените му?

Едуард Суеринген вдигна поглед от бележките си и отбеляза:

— Пендрагон има и някои добри идеи. Познавам майка ѝ от години и разбрах, че Далас е една предприемчива млада жена. Може би теориите ѝ ще се окажат верни и е по-добре да ги имаме предвид.

Сам се облегна назад в председателското си кресло и се замисли за Муленс — архитекта, който Далас беше наела да направи необходимите оценки. Испита желание, вместо боксовата круша да започне да удря нещо от плът и кокали и с калифорнийска усмивка. Муленс беше от онзи тип, който се харесва на всички жени. Сърфист на възраст, облечен в твърде тесни джинси. Не излизаше от устата на секретарките. Изглежда, че Далас нямаше нищо против Муленс да се върти около нея непрекъснато и да свежда глава до нейната.

Веднъж я видя да се кикоти, докато архитектът нашепваше нещо в ухото ѝ. Тъкмо се бе насочил към тях, когато тя вдигна поглед и го забеляза.

— Някакви проблеми, Сам?

Разбира се, че имаше проблеми. Никой мъж не можеше да чака всяка вечер една жена, да пере памучното ѝ бельо, да слуша подсмърчанията на децата ѝ и да няма проблеми — големи проблеми.

Младоженците от отсрещната къща направо го побъркваха. Чак му се искаше да сдъвче стомана.

Имаше нужда от едно — да наеме детегледачка и да се обади на Дилайла. Когато някакъв вирус нападнаше нечия имунна система, той беше длъжен да вземе мерки.

Може би просто изпитваше нужда отново да чуе стоновите, които излизаха от гърлото ѝ, когато докосваше кожата ѝ. Господи, бяха толкова сладки, жадни и възбуждащи.

— ... всички знаем, че живееш с нея, Сам. Но бизнеса си е бизнес — говореше Бен Томсън, плясвайки с ръка по масата.

— Какво става? — попита Сам. Изостави образа на бледата кожа на Далас и се върна в заседателната зала. Чувстваше се малко виновен. Като че ли беше изложил собствената си жена на група воайори. За да прикрие неудобството си, той се наведе над Томсън.

Младият човек леко се отдръпна и запипа вратовръзката си.

— Каква е тая история — намеси се друг член на борда. — Не съм чувал досега да смесваш личния си живот с работата.

Неочаквано влезе Емили и започна да допълва чашите с вода и да налива кафе. Сам се чувстваше така, като че ли влакът му беше обграден от индианци и сега стесняваха обръча, за да го убият. Или пък, като че ли е полумъртъв и лешоядите вече кръжат над него. Разхлаби вратовръзката си и разкопча горното копче на ризата.

Без да обръща внимание на проблясващите пламъчета зад очилата на Емили, Обясни набързо облога.

— Господи, в какво си се насадил — кимна злобно Айк Рамзи.

— Това е нещо ново — добави някой.

— Супер — намеси се трети глас. — Нищо чудно, че напоследък изглеждаш толкова ужасно.

Без да иска, Емили поля ръката на говорещия с кафе.

— Извинете — измърмори тя без особено съжаление и продължи нататък.

Сам бавно смъкна сакото си и нави ръкавите на ризата си. Членовете на Борда се поизправиха и усмивките им се стопиха. Сам им обърна гръб и се загледа в ситния дъждец и мъглата, обгърнала последния етаж на „Брайс“. Зад него се разнесе вълна от сподавени коментари.

Сам отново се обърна и измери с поглед всеки от членовете поотделно.

— „Брайс“ винаги е бил начело в прилагането на новите идеи. Приемете положението ми в този момент като експеримент — кратко нареди той.

Макс Драгонски угаси пурата си в пепелника. Погледът му се върна върху ризата на Сам и подробно я огледа.

— Смесването на корпоративния бизнес и частния бизнес са две различни неща, Сам. Съгласен съм с останалите. Всичко това не ми харесва.

Разчитайки на инстинктите си, които досега му бяха служили вярно, Сам мълниеносно взе решение. Отново се обърна към прозореца, за да обмисли добре идеята си и да се изолира от подсмиванията зад него. Разтърка челюстта си и се обърна отново. Знаеше как да използва ръста и острия си поглед, за да всее смут в противниковия лагер.

Той изгледа мъжете един по един, а след това разтвори ръце, постави ги на масата и се наклони върху тях.

— Ще оценя помощта ви в тази насока. Емили, подбери време, което да е подходящо за всички членове на Борда и след това се свържи с госпожа Пендрагон, за да я поканиш на среща с Борда на директорите на „Брайс“. Господа, ще можете да се срещнете с госпожа Пендрагон и тя ще отговори на всичките ви въпроси. Предполагам, че няма да излезете от рамките на бизнеса. Ако мястото, където живея, смущава някого, ще го очаквам в гимнастическия салон след приключване на събранието. С това обявявам събранието за закрито.

До вратата Емили се усмихваше.

— Господин Лоринг, госпожа Пендрагон е отвън. Сигурна съм, че няма да има нищо против да се срещне с Борда сега.

Сам познаваше настойчивостта на Емили. Минута по-късно Пендрагон вече беше вътре.

— Господа, това е нашата госпожа Пендрагон.

Далас хладно се усмихна. Не ѝ харесваше да бъде нечия госпожа Пендрагон. Предпочиташе да запази собствеността върху себе си. Тази мисъл ужасно го раздразни. Никога досега не бе желал да притежава една жена изцяло, да се обгради с топлината ѝ и да се грижи за нея. А сега искаше точно това. И от това го заболя.

Сам ѝ представи членовете на Борда. Далас го погледна, намръщи се и се загледа в ризата му. Защо всички бяха толкова заинтригувани от проклетата риза? Зелените ѝ очи потъмняха, а устните ѝ се свиха.

— Сам — каза тя тихо.

— Тези господа биха искали да ти зададат някои въпроси. Ще ти е възможно ли да им отговориш сега?

— Сам — повтори тя натъртено и посочи с поглед рамото му.

— А, госпожо Пендрагон, бих искал да чуя нещо повече за идеята ви ръководството да поддържа детска градина на компанията — започна един от членовете.

— Да, така отсъствията ще бъдат сведени до минимум, а и родителите ще могат да проверяват как са децата по време на почивките.

— Господин Лоринг, бихте ли седнали. Ще се чувствате поудобно — подхвърли през рамо Далас.

— На мен ми се струва, че всичко това ще доведе само до загуба на работно време.

— Когато една компания спре да се развива, това показва, че тя е започнала да се разлага, вие не мислите ли така? — отвърна усмихнато Далас.

Знаеше как да отправя предизвикателства. Сам я наблюдаваше как крачи из стаята, демонстрирайки дългите си крака. Питаше се дали е с бикините с дните на седмицата, или е облякла виолетовите.

— Нали не мислите, че се ползвате с някакви привилегии заради Сам? — изрече бавно Брент Пенингтън. — Досега той никога не е позволявал политиката на компанията да бъде нарушавана.

Сам почука с длан по дървената странична облегалка на креслото си. От деня, в който бе пристигнал Пенингтън, все се опитваше да изпъкне.

— Брент.

Далас се усмихна в посока на Сам и без съмнение предотврати неизбежната саморазправа. Продължи интервюто си с лекота. Излагаше идеите си и винаги ги подкрепяше с необходимите статистически данни. След това се извини и дискретно остави членовете на Борда да обсъдят срещата в нейно отсъствие.

— Тя е във вихъра си. Умът ѝ реже като бръснач — заяви Суеринген, след като Далас напусна. — Хващай я по-бързо — обърна се той към Сам. — Само да бях с няколко години по-млад.

— Мисля, че си подходите чудесно — отбеляза Емили, след като членовете на борда на директорите напуснаха залата. — Като

изключим това, че ще трябва да се научите да използвате омекотител за дрехи при прането.

— Какво общо има, по дяволите, прането със заседанията на Борда на директорите? — ядосано отвърна Сам.

Емили не проговори, само се протегна, изтегли едни розови бикини през яката на ризата му и ги пусна върху бюрото.

— Трябва да изваждате прането от сушилнята веднага и да го простирате колкото е възможно по-бързо. В понеделник ще ви донеса някои рецепти на ястия, които се приготвят бързо и са вкусни и евтини. Прането и голямото пазаруване правете в събота и оставете неделята за пълна почивка. Приятен уикенд.

Сам я чу да излиза, взе бикините от бюрото и ги смачка в юмрука си. На тях беше щамповано „понеделник“ и вероятно точно тях бе носила Далас зад бюрото в офиса му. Напъха ги в джоба на панталона си при камиончето на Били и помисли дали парите ще му стигнат да плати на детегледачката.

До следващия петък Сам вече се чувстваше като разпънат между служебните ангажименти и домашните задължения. Ако трябваше да избира, със сигурност щеше да предпочете да остане в уютния дом на Далас и да се занимава с домакинство.

Към девет вече бе готов да се захване с докладите, които го очакваха на бюрото. Чу по интеркома острия глас на Емили.

— Били е болен. Детегледачката не могла да открие госпожа Пендрагон. От офиса казали, че има двучасова лекция някъде навън и не могат да се свържат с нея.

— Аз ще отида. Отмени всичките ми срещи за днес — нареди бързо Сам, като си спомни, че Били действително беше подозрително тих сутринта, когато го остави на детегледачката.

— Имате среща с Морисън и Форбс в един. Те няма да искат да разговарят с никой друг.

— Онези... — Сам стисна зъби и започна да нахвърля документи в куфарчето си. — Детето е болно, Емили — изкрещя той и профуча покрай нея. — Ще ти се обадя, веднага щом разбера какво точно е положението.

Сам изобщо не можеше да забележи тихата доволна усмивка на секретарката си. Мислите му бяха насочени единствено към Били.

Детето пареше и беше отпуснато. Сам го докара вкъщи без неприятности. Детегледачката каза, че температурата му е спаднала и не е нужно да вика лекар, но той силно се съмняваше в познанията ѝ.

След около час Сам вече го бе облякъл в пижамата му със супермен, беше му дал студен портокалов сок и двамата се бяха настанили на дивана. Държеше увитото в одеяло дете, играчките му и Багдат в скута си и се чувстваше отчайващо безпомощен. Беше изпадал в много тежки ситуации през живота си, но сега, когато държеше вялото парещо дете до себе си, разбра, че никога не се бе притеснявал толкова много.

Дремейки в ръцете му, Били кихна и всички мускули по тялото на Сам се стегнаха. Може би все пак трябваше да го закара веднага на лекар?

— Искам макарони със сирене — приплака детето.

— Още не е време за обед, Били. Какво ще кажеш?

— Искам макарони със сирене.

Телефонът иззвъня и Сам се протегна да вземе слушалката. Детето беше болно. Не им ли беше известно, че не може едновременно да се занимава с макарони, болно дете и още нещо, което онзи на другия край на линията щеше да иска.

— Лоринг на телефона — по навик отвърна той.

— Как е Били, господин Лоринг — тихо попита Емили.

— Виж, Емили, много съм зает. Ръцете ми са пълни... Ох — Сам откопча ноктите на Багдат от крака си.

— А, господин Лоринг, обади се Лайза Пендрагон. Ще вземе Ники и ще я доведе вкъщи. Ники също не се чувства добре. Когато се обадиха от офиса на госпожа Пендрагон, разбрах, че ще имате нужда от помощ.

Сам въздъхна облекчено, като разбра, че помощта пристига.

— Искам сирене — мърмореше Били.

Изправи се, наведе се напред и изпразни съдържанието на стомаха си върху краката на Сам.

— Ще ти се обадя по-късно — приключи набързо разговора Сам.

— Лайза Пендрагон каза, че ще трябва да гони някакъв полет. Ще ви остави Ники. Според нея детето не е болно, а просто нещо на

стомаха ѝ не е наред. Тя смята, че ще можете да се оправите сам с децата.

На Сам му прилоша. Едва сега разбра как се е чувствал капитанът на „Титаник“.

— Добре — отговори той и затвори телефона.

Сам почисти и преоблече Били и отново го настани на дивана. Докато приготвяше нов портокалов сок, Лайза остави Ники, целуна го и се понесе в неизвестна посока в червената си спортна кола.

Сам настани Ники в другия край на дивана, а през това време Били го гледаше с огромни нещастни очи.

— Искам мама. Искам макарони със сирене — настояваше той обидено.

Към един часа следобед Сам вече беше смъртно уморен. Къщата изглеждаше като че ли над нея беше преминало торнадо, а телефонът звънеше отново.

— Как са децата, господин Лоринг — попита Емили.

— Спят — шепнешком отвърна Сам. — Какво има?

— Морисън и Форбс са в офиса ви и искат да разговарят с вас. Ще се справите ли?

Сам погледна нагоре, явно очаквайки някакво съчувствие от небето и се съгласи. На пода и с отворен куфар в краката си той проведе цялата среща шепнейки.

Някъде между два и три, между искането на Ники за нов сок и това на Били за друга приказка, Сам успя да се просне на земята до дивана и да дремне. Беше изтощен, уморен и изтощен.

Телефонът иззвъня и той вдигна веднага.

— Току-що разбрах за станалото — започна меко Далас. — Емили каза, че се справяш с положението. Съжалявам, че ме нямаше. Ще си дойда веднага щом мога. Благодаря ти, Сам — добави тя несигурно.

— Децата са добре — прошепна Сам. — Сега са по-добре. И двамата спят и нямат температура. Бавачката се оказа права. Нищо сериозно.

— Имам една приятелка, която ми помага в подобни случаи. Ако ти се налага да се върнеш в офиса, мога да ѝ се обадя.

— В никакъв случай. Всичко е наред — прошепна Сам и се огледа наоколо. Ако започнеш веднага, щеше да успее да почисти,

преди Далас да се е върнала, и всичко щеше да изглежда като разходка в парка.

В следващите десет минути Сам продължаваше да се излежава и да дреме. На вратата се почука. Беше Емили.

— Трябва да подпишете тези документи, господин Лоринг — усмихна се тя.

Сам погледна документите, подписа ги и отново ги прегледа. Преди да е успял да каже каквото и да е, Емили изчезна. Можеше да му помогне поне в чистенето.

През следващите два часа Сам успя да почисти, да изпере мръсните дрехи, да направи сандвичи с фъстъчено масло и да прочете на децата приказка.

Когато Далас пристигна, внимателно отвори вратата и го завари да дреме на пода. Наведе се над него и го погали по косата. Той сънено запримига насреща ѝ.

— Горкият Сам — каза тя сладко с онзи приглушен глас, който толкова много му харесваше.

Сам отново примигна, като че искаше да ѝ внуши, че всичко, което се бе стоварило на главата му, не беше никаква трудност за него. В действителност целият ден бе отлетял, а той имаше още много работа по договора, чието сключване бе отложил за утре сутринта.

— Здравей, мамо — извика весело Били и се втурна към Далас. — Бях болен, но господин Сам се погрижи за мен и сега съм добре! Господин Сам, хайде да си поиграем!

— Здравсти, мамо — кимна Ники. — Какво му е на Сам? Защо е легнал така и зяпа в тавана?

СЕДМА ГЛАВА

Беше понеделник сутрин и Сам тъкмо бе поставил куфарчето си върху бюрото. Далас бе прекарала по-голямата част от уикенда в офиса си или в спалнята си, замисляйки провала му. През трите седмици, откакто я познаваше, тя му създаваше само неприятности.

Стисна юмруци в джобовете на джинсите си. Беше ужасно ядосан, че бе нарушил правило 2.01 от правилника за облеклото на служителите на „Брайс“. Не му бяха останали пари да даде опетнените с маслото на Берта костюми на химическо чистене. За първи път през целия му десетгодишен стаж в „Брайс“ той беше облякъл пуловер върху една износена риза.

Прекара ръка по яката си и се намръщи. Беше нарушил и правило 2.02. Косата му не беше подстригана — също поради плачевното му финансово състояние.

Ники бе загубила любимата си кукла, а ципът на Били бе заял и Сам пристигна в офиса твърде късно, нарушавайки по този начин правилото за точност в бизнеса.

Сам протегна крак, за да провери дали джинсите му покриват новите избелени петна по чорапите му. Далас непрекъснато го затрупваше с дрехи за пране и той започваше да се съмнява, че ще успее да излезе от този облог, без да е получил някакво хормонално разстройство. Бикините ѝ го бяха отклонили от преработването на отчета за януари.

Не беше лесно да живее с Далас. Уханието ѝ изпълваше цялата къща. Смехът ѝ спираше дъха му.

Спомените за жадните ѝ мънички въздишки не му даваха мира вечер в леглото. Тя работеше много. Беше бледа и със сенки под очите. Спомни си жадното изражение на лицето ѝ, когато лежеше в ръцете му. Тялото ѝ се извиваше и се притискаше към неговото.

Но Сам не искаше да дава обещания на неговата възраст. Още повече, да поема някакви ангажименти и да започне една сериозна

връзка. Особено пък с жена, която беше негов враг в бизнеса и предлагаше някакви странни идеи за управление на стреса.

Коледните светлини мъждукаха в мъглата, погълнала сградата на „Брайс“. Идваше Коледа, децата очакваха подаръци, а джобовете му бяха празни.

Щеше му се да подари на Далас нещо специално — някаква частица от него самия. Причината не му беше много ясна, а и не искаше да си я изяснява.

Кога за последен път бе пожелал да сподели нещо свое с друг човек? Кога за последен път бе усетил топлината на истинския дом? И деца да се гушкат в него след един наистина добър лов на мечки.

Усети миризмата на кафе — лукс, който не можеше да си позволи. Обърна се и видя Емили да оставя димящата чаша върху бюрото му.

— Господ да те благослови — измърмори той, вдиша дълбоко аромата и обгърна чашата с двете си ръце, като че искаше да се стопли.

— Ето, рецепти. Събрах ги от персонала. Радват се на изпитанието ви на работеща майка, нали разбирате. Някой каза, че вече започвате да приличате на човек. Особено когато сте наблизко до Пендрагон. Общото мнение е, че трябва да й определите среща. Може би да я поканите на вечеря някъде около залива.

Сам спря да отпива от кафето си и остави чашата.

— С какви пари? — погледна въпросително Емили.

— Имате финансови затруднения? Не забравяйте, че трябва да пригответе подаръци за празненството в офиса, както всички други. А трябва да внесете и своята лепта за нуждаещите се. Тази година аз няма да мога да попълня чека ви. А, госпожа Пендрагон ще бъде тук в десет часа, за да разговаря с вас. Има някакви въпроси, които трябва да уточни с вас, преди да продължи по-нататък. Господин Муленс също ще дойде с нея. Онзи прекрасен мъж, нали го знаете — Емили забеляза мрачното му изражение. Обърна се и тръгна към вратата. — А, обади се Лайза. Тя и Едуард Суеринген били близки познати. Щели да вземат децата за уикенда. Отиват на вилата му в прохода Снокуалми. Вие с госпожа Пендрагон ще трябва да се справите сами.

Сами. Думата едва не го задави. Далас щеше да бъде само негова през целия уикенд. Без децата. Без Лайза. Преглътна.

Защо беше толкова лекомислен?

Между обажданията и диктовките Сам обмисляше прекарването на уикенда — вечеря на свещи, приглушени светлини и коктейл от раци. Или може би трябваше да я заведе на вечеря с танци някъде около залива. Мислено прерови портфейла си и се замисли дали Емили не знае някое евтино ресторантче.

Далас пристигна точно в десет и разтвори плановете на първия етаж на сградата върху бюрото му.

— Това е най-удобното място за един детски център. За работниците ще е най-лесно да ги оставят, когато пристигат, и да ги вземат, когато си тръгват от работа. Този етаж е най-удобен и за организирането на фитнес център и прекарването на вода за душовете. Но ако мислиш, че има друго, по-подходящо място, можем да разгледаме и него, нали така, Карл?

Тя вдигна поглед и установи, че Карл Муленс и Сам се гледат втренчено един в друг. Изражението на архитекта беше учтиво, но веждите на Сам се бяха склусили над потъмнелия му поглед и това не вещаеше нищо добро. Приличаха на два улични котарака, отстояващи териториалните си права. До чистотата и лъскавината на Карл, Сам, облечен във вълнен пуловер и изтъркани джинси, изглеждаше направо привлекателно.

— Карл, ще можеш ли да продължиш обиколката без мен? — помоли Далас и леко докосна ръката му. До нея Сам съвсем се намръщи.

— Разбира се, бебче — измърмори Карл, хвърли последен поглед към Сам и се понесе в тесните си джинси към вратата.

— Разбира се, бебче — повтори през зъби Сам. — Тоя боклук, става ли изобщо за нещо?

Погледът му се спря на устните ѝ и тя не можа да устои на желанието да го подразни.

— В какъв смисъл?

Без да сваля поглед от нея, Сам махна очилата си и ги постави върху разпечатките.

— Ще ти покажа в какъв смисъл — изрече той с възможно най-силен южняшки акцент и се наклони към нея.

Тя бързо отстъпи. За момент двамата стояха и се гледаха и никога не проговаряше. Сам наистина беше привлекателен. Неприлично

мъжествен и секси. В него и около него се носеше нещо съвсем примитивно. Като че ли я желаше повече от всичко на света.

Далас усети, че се изчервява и сведе поглед. Сам обхвана с ръка брадичката ѝ, повдигна я и леко се усмихна.

— Изчервихте се, госпожо Бизнес дама на годината — устните му се плъзнаха по бузата ѝ.

Тя отстъпи назад, бръкна в чантата си и му подхвърли един хартиен плик.

— Донесла съм ти подарък.

Сам внимателно го отвори и изсипа съдържанието му върху бюрото. Беше сандвич, опакован във вакуумирано фолио. С различни видове колбаси, резенчета домати и стръкчета маруля. Изглеждаше направо превъзходно. Далас му връчи и един термос и когато го отвори, стаята се изпълни с аромата на рибена супа.

— Знам, че си пропускаш обяда и гладуваш до среднощ. Това може да ти е от полза.

— Благодаря — отвърна Сам с неравен глас.

Той наистина беше развълнуван от вниманието ѝ и тя не можа да се въздържа да не го целуне по бузата. Тогава Сам извърна глава и устните му отново започнаха да боготворят нейните. Далас не смееше да помръдне.

Ръцете му не я докосваха, но тя все повече и повече се приближаваше към него, привлечена от жадните му устни.

— Липсваше ми, градинско грахче — прошепна той и я взе в скута си. — Ела тук.

Далас отпусна ръка върху гърдите му, погледна към лицето му, озарено от необичайна нежност, и прекара пръст по новия белег върху брадичката му.

— Не се забърквай с мен, Сам. Сега съвсем не ми е до това.

— А кой ти каза, че на мен ми е до това?

— Ти не си мъжът, когото търся.

Защо очите му я гледаха така нежно? Защо се чувстваше толкова спокойна в прегръдката му? Не можеше ли да е някой друг? Не можеше ли да няма толкова големи претенции. Някой като Бо или Дъг.

— Не съм желал никого от години — изрече той на глас, но повече на себе си.

— Тогава, недей да искаш и мен — отвърна тя и вдигна устни към неговите.

В момента, когато устните им се докоснаха, Далас забрави, че беше решила да се съпротивлява. Забрави, че бе причислила Сам към категорията на Ти Джей. И се отдаде на дивите ритми, напираси в тялото ѝ. Обви ръце около врата му и се заигра с косата му.

Езикът му леко докосна ъгълчетата на устните ѝ и тя веднага го пое. Желаше докосването на устните му. Жадуваше да усети топлината на тялото му, колкото се може по-близо до нейното. Под нейното, над нейното...

— Сам? — тя докосна с устни пулсиращата вена на врата му и барабаните вътре в нея забиха още по-диво.

Притисна се към него и забрави за всичко. Знаеше само какъв е вкусът на кожата му. Знаеше вкуса на устните му и чуваше неравното му дишане. Вдигна пуловера му, изхлузи го през главата му и усети лудия бяг на сърцето му.

Беше ѝ ужасно горещо. Изправи се и погледна лицето му. Косата му стърчеше, а суровата линия на устата му се бе смекчила. Усещането беше прекрасно. Напомняше ѝ за нежни обещания и топли южни нощи, наситени с уханието на магнолии. Харесваше ѝ начинът, по който потрепва, харесваша ѝ зачервените му страни и облачно сивият цвят на очите му. Ръката му потрепери върху бедрото ѝ и тя изведнъж го пожела. Искаше ръцете му да търсят, да галят, да намерят...

Никога не се бе чувствала така. Протегна се, хвана ризата му с две ръце и копчетата се разхвърчаха настрани.

Също като желанието вътре в нея.

Под боядисаната на петна и изпомачкана, но чиста риза раменете му бяха невероятни. Вълнуващи и очакващи докосването ѝ. Далас нежно потърка с нос мускулестите му гърди. Не искаше да се отдели от него.

Обви ръце около врата му и го привлече към устните си. Сам я прегърна още по-силно. Дишаше учестено. Огромните му ръце стоплиха гърба ѝ, бедрата ѝ, краката ѝ. Движеше се бавно. Барабаните удряха настойчиво. Не можеха да го чакат. Искаше го близо до себе си, не нежен, а разгорещен, тръпнещ.

— Ей, момче? — изрече тя въпросително и се притисна в скута му.

— Ох — изсумтя той, повдигна я и извади от джобовете си рокличката на куклата на Ники и едно от камиончетата на Били.

Усмихна се с погледа на момче, държащо в ръцете си две фунийки сладолед.

— Знаеш къде сме, нали?

Далас се бореше с надигащата се в нея топлина. С нежния поглед на Сам. С потрепващото под пръстите ѝ тяло. Сам беше твърде мъжествен, изглеждаше твърде предизвикателно, твърде...

Долната му устна беше разранена. Тя зяпна, без да може да реагира.

— Ти ме ухапа, градинско грахче! — обясни ѝ той с глас, който ѝ говореше единствено за топли нощи и опънати под звездите одеяла. — И ме нарече момче. Направи чудо с мен.

Очите ѝ се разшириха, вероятно от ужас. Неговите се смееха.

— Аз ли?

— Да, ти — отвърна той и леко я целуна.

Погледна многозначително към разголените си гърди и после към нейните безупречно закопчани дрехи.

— Съжалявам, че се възползвах от теб по този начин — каза той с дрезгав глас, едва прикривайки смеха си. — Просто не можах да се сдържа.

В събота сутринта Далас се събуди от силното кафе в мазето. Замъкна се до банята, а след това навлече джинси и памучен пуловер и отиде в офиса си. Възнамеряваше да подготви предложенията си, за да може да ги представи на януарското заседание на Борда на директорите. Ако свършеше достатъчно работа през уикенда, щеше да може да посвети времето от Коледа до Нова година на децата си.

През целия ден се улавяше, че мисли за Сам.

В пет часа вече беше напълно изтощена. През последния час не беше свършила почти нищо. Изключи компютъра и се отпусна на стола. Разбираше, че непрекъснато се разсейва и тъй като не можеше да си го позволи занапред, реши, че ще трябва се справи с него веднъж завинаги.

Планът на играта се бе променил. Сега Сам беше огромният проблем. Докато караше към къщи, Далас измисли как да накара Сам

да наруши правилата. Сам щеше да се премести отново в апартамента си и щяха да продължат според уговорката.

Далас паркира до Берта, излезе от колата и се усмихна. Сам щеше да се съгласи и да се изнесе. И когато остане сама, без да вижда омразните му трапчинки и да чува южняшкия му говор, тя щеше да се успокои и да се справи.

Далас се изкачи по стълбите и отвори вратата със самообладание, което не бе имала от седмици.

Сам седеше на пода в дневната, целият покрит с опаковъчна хартия и дървени играчки. Фланелката му се бе изкривила на една страна и показваше голяма част от гърдите му, а и краката му бяха голи от късите боксърски гащета до разноцветните чорапи. Усети миризмата на спагети и хляб с чесън.

Главата на Сам започна да потъва между раменете му, жест, който подсказваше, че се готви за защита.

— Смятах да почистя. А и вечерята е готова — спагети. Барбара от счетоводството ми даде рецептата за соса. Нали се разбрахме, че ще се обаждаш, преди да се прибереш вкъщи? — Сам потърка брадичката в гърдите си и взе една от хартиите с усмихнат Дядо Коледа на нея. — Какво гледаш? Коледа е. Изчезвай.

Май трябваше да си му върне, задето ѝ бе провалял работата цял ден. Събу обувките си, праметна сакото си през облегалката на дивана и се сви в единия ъгъл.

— Ники ще хареса люлката за кукли — започна тя. — А и Били имаше нужда от кутия за играчките си — продължи, докато разглеждаше ръчно изработената кутия с инкрустирано „Б“ върху капака.

— Тази кутия е за специални неща — обясни ѝ Сам високомерно. — Има различни отделения и чекмеджета за различните инструменти. Всяко момче има нужда от такава кутия.

— А на мен какво си ми измайсторил, Сам? — попита тя доволно, наслаждавайки се на начина, по който се бе омотал в лепенката и не можеше да освободи ръцете си.

— Не казвам — отвърна той и се намръщи. — Мисля, че ти казах да се махаш. Върви обратно в офиса си и ми се обади. И карай внимателно. Улиците са хлъзгави.

— Да не би да ми заповядваш? — попита тя раздражено.

— Не знам какво ти става, Пендрагон, но ако ме докоснеш, да знаеш, че не отговарям за последствията.

— А, уморени сме от бръмченето до среднощ?

Тя коленичи, за да се изравни с него. Сам седеше объркан и безпомощен. Опакован като специалния подарък на Дядо Коледа за нея.

— Достатъчно съм уморен, за да знам, че двамата сме съвсем сами в къщата за първи път. Достатъчно съм уморен, за да съм сигурен, че ако не съумееш да сдържаш инстинктите си и продължиш да ме дразниш, ще направя нещо много лошо. А досега се държах като истински джентълмен — измърмори набързо той, захапа лепенката със зъби и се освободи. — И не ми беше лесно.

— Така ли? — попита тя с цялата еротична власт, която можеше да придаде на гласа си. Мисълта, че Сам е тук, само на една ръка разстояние от нея, безпомощен и привлекателен ѝ подейства като питие с ром.

Тя никога не пиеше нищо, в което има ром. С изключение на този следобед. Веднъж, след като бе пила ром, беше танцувала фламенко на масата. Обви ръце около врата на Сам. Той я погледна притеснено.

— Какво си намислила?

— Имай ми доверие — отвърна тя и се насочи към устните му.

Отпусна се върху него и той се наведе. Опаковъчната хартия зад гърба му изшумоля. Далас го притисна още малко и го повали на пода.

— Няма да се дам толкова лесно — каза Сам с неравен глас.

Но Далас не чуваше нищо друго, освен ритъма на барабаните и бързо се настани върху него. Никога през целия си живот не беше пожелавала толкова силно нечие докосване. Докато наблюдаваше семейство Деънс през прозорците, се чувстваше ужасно, отчайващо самотна. Вече бе достигнала средата на живота си и пред нея зейваше огромна, черна леденостудена пропаст. Имаше нужда от топлината, която я бе заляла онзи ден зад бюрото му. Трябваше ѝ спомен, който да отнесе със себе си в пропастта. Беше преминала през трънливата връзка с Ти Джей, само за да разбере, че мечтите ѝ са разбити.

Целувките на Дъглас не ѝ бяха донесли дори частица топлина. А Бо — той дори не можеше да я целуне.

Но Сам. Сам знаеше как да я накара да се чувства желана. Чувствена, женствена и желана жена.

Когато Сам си отиде, тя щеше да се справи с болката.

Докосна възхитителния ъгъл на устните му. Той не се бе обръснал и наболата брада събуди нови вълни на желание в нея. Погали го по бузите, така както ѝ се искаше още от самото начало.

Усещаше как самотата и болката му преливат в нея. Не бързаше. Прекара пръсти по линията на лицето му.

Ръцете му се освободиха и я положиха върху опаковъчната хартия. Треперещите му топли пръсти се плъзнаха по страните ѝ. Сам се придържаше над нея, без да ѝ тежи и отстрани косата от страните ѝ.

Далас задържа погледа му, плъзна пръсти под фланелката и погали гърдите му. Тялото над нея се напрегна.

— Сама си го изпроси, градинско грахче — изломоти Сам.

— О, Сам — отвърна тя безпомощно, докато той се изправяше.

— О, Сам? — повтори несигурно тя, когато той я взе на ръце и я понесе към спалнята.

ОСМА ГЛАВА

— Сам — прошепна тя за трети път, докато той нежно я оставяше върху леглото.

В сенките на стаята Сам застана до леглото с ръце на кръста. След това бавно се обърна и излезе. Затвори вратата зад себе си и я остави сама в тъмнината.

Тя го чу да пуска душа и ѝ се прииска да заплаче. Насили се да се съблече и да се напъха във фланелената си нощница. Плъзна се под завивките с чувството, че е много стара и нежелана.

Сви се на кълбо и придърпа юргана. Децата и кариерата ѝ бяха помогнали да забрави. Гледаше тъмнината през прозореца и мислеше защо Сам си отиде.

Тогава вратата се отвори и огромното му тяло се очерта под идващата отзад светлина.

Беше само по шорти и държеше в ръце поднос с чай.

— Имаш нужда от това — каза меко той, прекоси стаята, остави го на масичката до леглото и ѝ наля. Далас пое чашата. Беше обърнала глава настрани и се стремеше да скрие сълзите си.

— Помести се — меко каза той и се плъзна под завивките ѝ.

— Върви си — отвърна неравно тя.

Не го искаше да се меси в болката ѝ, да вижда слабостта ѝ.

— Не позна, Пендрагон — гласът му беше мек и гладък като мед. Мед, покриващ стомана — негова запазена марка. Обви я с ръцете си и я притисна до себе си. — Ти си като вирус. Когато се нанесох тук, реших, че ще мога да ти инжектирам от собственото ти лекарство. Обаче ти ми влезе под кожата и направо ме побъркваш. Може би ще трябва да избягам. Ако все още мога.

Тя се опита да се освободи. Знаеше, че не може да си позволи още едно поражение, подобно на това с Ти Джей. Но ръцете на Сам я държаха и не я пускаха. Бе преодолял защитата ѝ и виждаше всичко. Опита се да избегне допира на горещите му бедра до нейните. Той много бързо щеше да разбере колко е неадекватна.

Сам леко я залюля в прегръдката си.

— Не е ли хубаво? Двама стари приятели, сгушени под юргана, докато децата са при баба? — каза той с насмешка. — Ти даже носиш памучна нощница.

Пръстите му бавно погалиха ръката ѝ.

— Върви си — отново повтори тя.

— Тихо — пошушна той в ухото ѝ. Взе чашата от ръцете ѝ и я постави на масата. — По-добре ли си? Все още ли си настроена за любов от рома?

— Настроена за любов? Ром? — опита се да звучи невинно тя.

— Скъпа, устните ти са с вкус на ром, а и майка ти ми каза, че губиш всякакви задръжки, когато изпиеш даже само капка ром. Това, което ме интересува, е как би се държала, без да си пила?

Той започна да разкопчава нощницата ѝ и да целува тялото под нея.

— Знаеш ли всъщност какво правиш, градинско грахче?

Тя преглътна, борейки се с желанието си да го докосне.

Беше настъпил моментът на истината. По-късно щеше да мисли как да се справи с последствията. Разбира се, щеше да е честно от нейна страна да го подготви за липсата си на всякакъв опит.

— Да, знам — отвърна тя безпомощно.

Горкият човек, помисли си тя тъжно. Беше толкова възбуждащ. Мускулестите му крака докосваха нейните през фланелената нощница. И щеше да е толкова разочарован.

Устните му стигнаха връхчето на гърдите ѝ и зъбите му започнаха да си играят с него. Той продължаваше да разкопчава нощницата.

— Искаш ли ме, градинско грахче?

— Да — отвърна тя с треперещ глас.

Ако изобщо някога бе имала нужда от мъж, това беше Сам. Той я бе накарал да се чувства красива и желана, като захарна пръчица.

Той се премести над нея и тя разбра, че шортите му липсват.

Започна да трепери. Поемаше топлината му и се нагаждаше към твърдото мускулесто тяло. Усети далечния тътен на барабаните. Жадуваше да притисне тялото си до неговото, да обгърне бедрата му със своите.

Сам леко се отпусна върху нея и я целуна по шията. Мирисът на сапун и одеколон се бе смесил с някаква по-дълбока остра миризма. Далас се страхуваше от недостатъците си. Постави ръце върху бедрата си и се опита да не го докосва.

— Както съм казвал и по-рано, мъжете обичат да ги докосват — усмихна се Сам.

Далас отчаяно искаше да се подчини. Искаше ѝ се да го изследва от главата до петите. Но тогава той щеше да разбере.

Тя се превръщаше в разтопена лава. Барабаните биеха все по-близо и по-близо.

Стенанията ѝ се смесваха с ритъма на барабаните.

Сам галеше тялото ѝ със своето, а устните му си играеха с ухото ѝ. Езикът му внимателно се плъзна вътре и Далас простена.

Той си проправи път с целувки до устните ѝ. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Запечатаха извивката на талията ѝ и палецът му потъна в трапчинката на пъпа ѝ.

Далас погледна напрегнатото му лице. Той я желаше. Желаше я лудо. Притисна се към корема ѝ. Огромното му мускулесто тяло я плашеше и подлудяваше едновременно.

Страхът ѝ се събуди отново. Беше объркана и се опита да прекрати интимното докосване. Не искаше Сам да се добере до нея и да открие студенината ѝ.

— Не съм го правила от години, Сам, не мога.

Той нежно разтвори коленете ѝ и внимателно се отпусна между тях. Погали с пръсти страните ѝ.

— Далас, ти трепериш?

Далас наистина трепереше. Не можеше повече да се справя със страстта си.

— О, Сам... Толкова ме е страх.

Изви се и се опита да предотврати натиска му. Искаше да се измъкне.

— Далас, какво ти става? — попита ядосано Сам, задържайки се над нея.

Палецът му изтри една сълза от лицето ѝ.

— Сам, аз... ти... мисля, че това е грешка — започна тя с треперещ глас.

Отново ѝ се прииска да се скрие в топлината му и да не мисли за последствията.

— По дяволите — изсумтя той и се отдръпна.

В него се надигаше тъмен животински гняв. Цялото му тяло трепереше. Той се размърда, като че бе решил да я остави и тя се изправи пред неизбежния избор — или да остане сама, или да раздели страстта си с мъжа в леглото ѝ.

Беше стояла сама достатъчно дълго.

Повдигна леко бедрата си и го обхвана, така че да не може да си отиде.

Сам я погледна разярено.

— Виж, Далас. Не започвай отново. Опитвам се да ти дам малко време — ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и гласът му секна. — Мога да те разбера.

Беше проникнал в нея.

Той изстена и звукът леко се плъзна в нея. Желаше я. Но не искаше да прибързва. Далас се усмихваше и го галеше по врата. Сам беше направо чудесен — нежен, внимателен, любвеобилен и вкусен. Даже и когато от гърлото му се разнасяха онези звуци, наподобяващи ръмженето на мечка, тя беше сигурна, че няма да я нарани.

— Ела тук — промърмори тя и привлече главата му до своята.

Плъзна ръка по гърба му и го притисна по-близо до себе си.

— Далас — запротестира той.

Далас се чувстваше все по-желана. Тялото ѝ се отвори под него и му даде топлината, която толкова много желаше. Гледаше го недвусмислено. Сам се държеше настрана от нея.

— Трябва да се отпуснеш, Сам — подразни го тя.

Тя плъзна ръка надолу и го докосна.

— Внимавай, Пендрагон — изрече дрезгаво той. — За мен това също не е някаква ежедневна игра.

— Така ли? — попита тя и повтори движението, само за да чуе отново ударите на сърцето му. Реакцията му я накара да се замисли какво би станало, ако го завържеше на леглото и не го освободеше, докато барабаните у нея утихнат.

— Да, така — отвърна той троснато и проникна по-дълбоко в нея. Дъхът му секна. Затвори очи. Бледите му страни се бяха

зачервили. Огромните му ръце мачкаха възглавницата. Жилите му бяха изпъкнали. — Пазя се.

— Добре, тогава.

Тя плъзна ръце по гърдите му. И след това надолу към хълбоците. Докосна корема му и той рязко спря да диша.

Знаеше, че той до края ще остане перфектен джентълмен, нежен и разбиращ и ѝ се искаше да извади на показ всичко диво в себе си.

Сам беше толкова твърд и силен. Щеше да остане доволен от всичко, което получише, и щеше да ѝ го върне без остатък.

Тя вдигна ръцете и краката си и го стисна с всичката си сила. Той нямаше нищо напrotив.

Стоеше абсолютно неподвижен. Далас го галеше по гърба. Устните ѝ си играеха с ухото му. Тя затвори очи и се наслаждаваше на твърдото му топло тяло. Плъзна пръсти по раменете му и надолу по гръбнака.

Повдигна бедра още по-нагоре и го привлече още повече. Горещите зашеметяващи вълни на болезнено удоволствие неочаквано я застигнаха и се разляха по цялото ѝ тяло. Беше изненадана от пробуждащата я болка и се притисна до мъжа с цялата си сила. Топлината в нея се надигаше и я поглъщаше. Тя затрепери и извика от удоволствие.

— По-добре ли е? — попита той нежно и погали гърдите ѝ, Далас трепереше, останала без сили от необузданата си страст. Не беше ли избор на мъжа да установи ритъма?

— О, не — простена тя меко.

— О, да — прошепна той и погали бедрата ѝ.

Устните му намериха гърдите ѝ и зацелуваха чувствителната плът. Когато докосна зърната ѝ, желанието отново се възвърна с пълна сила. Тялото ѝ копнееше за неговото, като че ли бе жадувала за това цяла вечност.

— Сега е мой ред — обади се Сам.

Далас дишаше едва-едва. Беше се обвила около любящото му тяло и се страхуваше да помръдне.

Сам се усмихна. Докосна с език зърното ѝ. Далас го придърпа по-близо. Сърцето му биеше силно. Тя затвори очи и отново, без да знае как, го пое в себе си.

Извика и той я притисна още по-силно. А след това времето изчезна. И те се понесоха през една безкрайна коприно мека дъга.

Задържа я там, наред огъня на удоволствието. Цялото ѝ същество се протягаше да докосне някаква съвсем непозната цел. С лек стон тя се освободи от топлината.

Когато дойде на себе си, главата на Сам лежеше върху гърдите ѝ. Усецаше ударите на сърцето му със стомаха си. Миглите му гъделичкаха кожата ѝ. Сам изглеждаше напълно удовлетворен и продължаваше да се излежава, обвит в топлината на любовната им игра. Тя се зае да подрежда обърканата му коса. Харесваше ѝ да го гали.

Сам се изправи на лакът, погали я по бузата и продължи надолу чак до стомаха ѝ. Жестът издаваше чувството му на притежание и Далас недоволно се размърда. Очакваше думите му. Ти Джей винаги казваше нещо.

Стоеше неподвижна. Искаше ѝ се и той да остане така. Независимо че се страхуваше, че вече бе видял недостатъците ѝ. Припомни си безсрамното си държание и страните ѝ пламнаха.

Пръстите му си играеха със зърното ѝ. Бавно поглади бедрото ѝ със своето. Тя го погледна и той ѝ отвърна с най-нахалната си и опустошителна усмивка. Трапчинките му веднага изникнаха. Приличаше на сънлив, търсец ласки, опитомен вълк.

— Не беше зле за начинаещи — изръмжа гърлено той и барабаните в нея отново забиха. — Ела тук, градинско грахче. Искам пак да чуя онова пърхане, когато...

— Недей — опита се да му устои тя.

— Добре. Тогава какво ще кажеш за един щастлив вик като онзи — приглушен, разбира се — и след него онези трепетни стенания? Или просто кажи името ми, така както никога не съм го чувал да звучи? — помоли той и устните му потърсиха нейните.

По-късно тя се гушеше в него. Бе успял да изтръгне всички звуци, които бе споменал.

Далас се усмихваше. Пръстите ѝ си играеха върху гърдите му. Тя също бе успяла да предизвика някои наистина интригуващи мъжки звуци.

На сутринта Сам внимателно се протегна. Притаи дъх и зачака кога ще се събуди Далас. Долови уханието на косата ѝ. Ухание на градински грах. Обърна се леко, за да може по-лесно да вдишва аромата.

Беше ли се възползвал от слабостта ѝ след рома?

Никога досега не се бе възползвал от слабостта на някоя жена. Винаги беше избирал такива, които знаеха какво могат да очакват от него. Но сега, още от началото знаеше, че тя е съвсем неопитна.

Тялото ѝ потръпна, дишането ѝ се промени и Сам зачака. Накрая тя отвори очи и той веднага забеляза страха и болката в тях.

Ядът му кипна, преди да е успял да го укроти.

— Искам да знам кой ти е направил всичко това — настоя той.

Устните ѝ започнаха да се свиват. Видя обърканото ѝ изражение, преди да успее да се извърне. Цялото ѝ тяло се напрегна. Очевидно снощното преживяване нямаше да се повтори.

— Не мога да си позволя това да се повтори, Сам — изрече тя тихо и празнотата отново се настани в тялото му.

Ръката му стискаше изпъстрените с розички чаршафи. Обичал ли го беше някой, някога?

— Ще бъде така, както искаш — отсече той. — Обади ми се, когато си пак в настроение.

Тялото ѝ се сви, като че ли посрещаше истински удар. Далас бавно се обърна и придърпа чаршафа помежду им.

— Съжалявам, Сам.

— Какво означава това съжалявам — продължаваше да вика той.

Искаше му се да зачеркне миналото, да я заключи и никога да не я пусне да си отиде.

— Вината беше моя. Поемам цялата отговорност и ти казвам, че това няма да се повтори.

— А, значи е било само момент на слабост, така ли?

— Нещо такова — съгласи се тя и загледа дъжда през прозореца.

За какво ли си мислеше? Какво го интересуваше пък него? Нали я беше имал?

Защо това не му беше достатъчно? Защо не можеше да събере достатъчно гордост и да си отиде?

Вечерта преди Коледа Далас се прибра вкъщи преди Сам. Искаше Коледа да е много специален ден за тях. Спомен, който да трае вечно. Тя не беше зашеметяваща в някои женски области, но искаше да му достави удоволствие на празника. Чувстваше се добре, докато приготвяше всичко. Лазанята вече се печеше във фурната. Любимият му шоколадов кейк беше обилно украсен с череша.

Далас се бе сгушила върху дивана. Чаят димеше до нея. Беше заредила камерата и чакаше. Искаше да хване изразенията на децата, когато влязат у дома и отворят подаръците си.

Искаше да си запази и спомен от него.

Мислите ѝ танцуваха в тъмнината, също като свещта, която беше запалила. Не го обичаше. Не можеше. Сам — домашарят, беше само един временен празничен мираж.

Той просто бе приел отправеното му предизвикателство. Когато приключеше с облога, отново щеше да се върне към удобния си начин на живот без никакво съжаление. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Но когато имаше нужда от него, той се бе отзовал. Беше взел, но и беше дал. Липсваше ѝ прегръдката му. Леглото ѝ беше пусто без него. Тъмната му кожа си подхождаше с розичките по чаршафите.

Далас избърса сълзите с опакото на ръката си и заподсмърча. Берта изръмжа по алеята и угасна. Чу веселия смях на Ники и Били и тежките стъпки на Сам по верандата. Вратата се отвори и на входа се показа Сам с по едно дете под мишница.

— Лейди, не сте ли изгубили двама ловци на мечки? — Смахът му секна щом забеляза коледната украса. — Дойдохме си — леко се провикна той и пусна децата.

— Кога можем да си отворим подаръците — записукаха Ники и Били, хвърлиха палтата си на закачалката и изтичаха до елхата.

— След вечеря ще отидем на църква. Приготвила съм и шоколадов кейк. След това ще можете да си отворите подаръците.

Сам затвори вратата зад себе си. Като че искаше всичките му проблеми да останат отвън. Смъкна палтото си и бавно тръгна към нея.

— Здравей — каза той ѝ хвърли палтото на един стол.

— Здравей — отвърна тя. С тази разрошена коса и страни, зачервени от студа, го искаше единствено и само за себе си.

Той имаше нужда от нея.

Ами? Имаше нужда единствено от бизнеса си и от жени без деца, които да знаят кога да спрат да обичат. Нямаше нужда от кайшка.

Не можеше да го обича. Не можеше.

Децата разглеждаха пакетите с надеждата да открият новите. Сам коленичи и взе ръката ѝ.

Усмихна се и пусна в действие неотразимите си трапчинки. Далас не можеше да не му отвърне със същото.

— Денят в офиса май не е бил лек? — попита тя и се опита да скрие усмивката си. Сам може би предпочита друг тип жени, но на нея ѝ харесваше да го гали.

— Кога ще си получа подаръка? — изрече той угоднически. — Например нещо като целувка, когато служителите от офиса и децата не могат да ни видят. Мисля, че ми я дължиш.

Не можеха ли просто да бъдат приятели?

— Всичко зависи от теб. Аз изчерпах участието си с лазанята и кейка, които съм приготвила.

Сам целуна пръстите ѝ, един по един.

— Ммм, това е истинска храна — погледът му се плъзна по синия кафтан до цепката, разкриваща финото ѝ бедро. — А, можеш и да готвиш — той повдигна вежди и закачливо се усмихна. — Това, което имах предвид, няма нищо общо с храненето и ти чудесно го знаеш.

— Така ли? — Тя примигна срещу него и реши, че ще е по-безопасно, ако не задълбава в темата.

Били се покатери на скута му и го прегърна.

— Ние със Сам имаме изненада за теб. Нали, Сам?

Ники скочи върху гърба му.

— И ние с мама имаме изненада. И ти не знаеш каква е, Били. Защото си още малък и щеше да ни издадеш.

— Нямаше!

— Щеше!

По-късно Сам седеше в църквата до Далас и гледаше децата в църковния хор. Ръката му бе отпусната на пейката до нейната. Чувстваше се също като всички останали бащи в църквата. Той леко ѝ се усмихна и тя почувства как по тялото ѝ се разля топлина. Бяха едно

семейство — бяха заедно по Коледа, милееха един за друг и се чувстваха съпричастни на раждането на едно бебе, което бе променило света.

Когато се прибраха вкъщи, започнаха да отварят подаръците. Сам взе ръката на Далас и я обгърна в своята. Ръчно изработената люлка за кукли на Ники беше точно по мярка на новото ѝ бебе. Очите на момиченцето просветваха всеки път, когато го погледнеше. Били изтича в стаята си и започна да събира играчки, за да запълни новата си кутия за инструменти.

— Далас — прошепна Сам зад нея.

Тя се обърна и той ѝ връчи ръчно изработена ракла за завивки от орехово дърво с обковани ръбове. Върху нея бе поставен също ръчно изработен юрган. Беше направен от парчета избелял фланелен плат с чудесни декоративни шевове.

Далас коленичи, прекара ръка по дървото и юргана и сърцето ѝ се изпълни с топлина.

— О, Сам! Прекрасни са.

— За теб са — каза той с треперещ глас, — юрганът също.

— Сам, специално за мен ли си ги направил?

— Разбира се — отговори той грубо. — Харесват ли ти или не?

Далас се изправи, повдигна се на пръсти и го целуна. Беше ѝ дал част от себе си. Подарък, на който би могла да се наслаждава, когато остане сама.

— Прекрасни са. Благодаря ти.

— Пак заповядай.

За безкомпромисен бизнесмен, какъвто си беше, изглеждаше доста объркан.

— Да не би да можеш да шиеш юргани?

Сам несигурно повдигна рамене.

— Правила го е една много специална жена. Подхожда ти.

— Много специална? — запита тя с лека болка в гласа. Не можеше да се завива с юрган, правен от някоя негова бивша любима.

— Баба Дънауей — отговори Сам и отново извърна глава. — Една жена от планините, която пушеше лула и ме е била по гърба повече пъти, отколкото ми се иска да си спомням. След като майка ми избяга, баба подкупи чиновника от детската служба, който дойде да ме прибере, и ме скри. Тя би искала да го имаш.

Далас едва се сдържаше да не заплаче.

— О, Сам!

— О, градинско грахче — подразни я той. — Баба ми беше много строга. Накара ме да нацепя и да подредя три трупи дърва, когато изобщо нямахме нужда. Тогава ми направи този юрган. Сигурен съм, че щеше да е щастлива да го имаш.

Сам ѝ бе разкрил съвсем малко от миналото си и тя го прие наистина като специален подарък.

— Твоят подарък е скрит — съобщи Далас.

— Не мога да чакам — промърмори той и я привлече към себе си.

— А-ха! Ей сега се връщам. Хайде, деца, да дадем на Сам подаръка.

Минути по-късно Ники и Били му връчиха голяма кутия с яркочервена панделка.

— От нас е — обади се Били.

— Глупав е — обяви Ники.

— Не е вярно — настояваше Били. — Вашите женски неща са глупави.

— Отвори го, Сам — подкани го Далас, когато видя, че ръцете му треперят.

За човек, който беше приел компанията за единствено важна в живота му, беше твърде развълнуван.

— Не беше нужно.

Изглеждаше толкова безпомощен. Далас седна на страничната облегалка на дивана и сложи ръка на рамото му. Разтърка напрегнатите жили на врата му.

— Хайде, Лоринг — прошепна тя в ухото му.

Сам започна внимателно да разопакова подаръка. Ръцете му затрепераха още по-силно щом видя електрическото влакче. Жилите и мускулите на гърба му се стегнаха още повече. Явно се нуждаеше от ласките ѝ.

— Това е, за да ти покажем колко високо оценяваме помощта ти при борбата с мечките и домакинството.

— Харесва ли ти? — попита Били и се примъкна по-близо до подаръка. — Не е ли най-хубавият?

— Най-хубавият — повтори Сам отнесено и раменете му потрепериха.

Далас забеляза подозрителната влага в очите му и се усмихна.

— Винаги съм искал да имам такъв.

Били и Сам лежаха по корем на пода и наблюдаваха как малкото влакче минава под тунелите и изкачва хълмовете.

— Глупаво нещо — обади се Ники, докато завиваше куклата си в новата люлка. — Момчета.

Далас се унесе в сън от монотонното потракване на влакчето. Разбуди се, докато Сам я завиваше с ръчно ушития юрган.

— Какво правиш, господин Сам? — попита тя сънено, затоплена от юргана и от докосването му.

— Прегръщам любимото си момиче — Сам я целуна по челото и я залюля в прегръдката си. — Продължавай да спиш, Далас. Само искам да те поддържа в ръцете си. Благодаря ти за влакчето. И за отиването на църква. Не съм се чувствал толкова... Е, беше чудесно.

Далас обви ръка около врата му и се заигра с кичур коса.

— Утре, след като подстрижа Били, ще подстрижа и теб — промърмори тя сънено.

Сам леко се напрегна.

— Ще отида на бръснар.

— Не се притеснявай. Няма да те бележа за цял живот — каза тя почти докосвайки с устни шията му и отново се унесе.

— Може би вече си го направила. Не мисля, че срещу този вирус има ваксина — прошепна неравно той и я притисна още по-силно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Стой мирно — нареди Далас и наклони главата му, докато го решеше.

Децата играеха с дребните подаръчета, които бяха открили в чорапите от Дядо Коледа, а Сам поглъщаше всяко нейно докосване. Никога не бе прекарвал толкова приятно. Полюшван в топлата люлка на едно щастливо семейство.

Далас изглеждаше доста странно, но беше доволна. Като жена, която изпитваше удоволствие от това да се грижи за някого. Под самодоволството ѝ обаче прозираше страх, който само времето можеше да заличи.

Сам се отпусна под ръцете ѝ и затвори очи. Далас имаше нужда от защитата му. Имаше нужда от самия него.

„Колко било приятно, да знаеш, че някой има нужда от теб“. Топлото гъделичкащо чувство изпълваше тялото и душата му. Позволи си да се усмихне. Далас даже нямаше представа в каква степен се нуждае от него във всички области на живота си, включително и в чувствената. Беше шокирана и обърквана от държанието си. Въпреки самообладанието, което демонстрираше в момента, веднъж вече се беше забравила. Докато беше с него. Беше само въпрос на време да прозре истината.

Сам се наслаждаваше на грижите. Чувстваше се като котарак, припичащ се на перваза на прозореца и с купичка мляко, която го очаква в ъгъла на стаята. Чудеше се дали картинката щеше да се повтори и на следващата Коледа.

Далас наклони главата му на другата страна. Огледа работата си и се намръщи.

— Знам, че си останал почти без пари, Сам — започна тя разсеяно. — Мога да ти заема достатъчно, за да изкараш месеца. Или пък мога да платя сметката, като пазаруваме тази седмица, а ти ще ми върнеш парите, когато се справиш.

— Не — отвърна той рязко, стисна ръката ѝ и скочи от въображаемия прозорец. Далас трябваше да има представа от някои от личните му правила. — Досега жена не ме е издържала.

— Предложих ти заем, а не подкрепа, Сам.

— Може и да ми пари под краката, но не съм свикнал някой друг да ми плаща сметките — сухо изрече той.

— Нашите сметки, Сам — поправи го тя, а зелените ѝ очи светнаха весело. — Нали ти е ясно, че рано или късно ще ти се наложи да признаеш, че да работиш и едновременно с това да се грижиш за дом и деца никак не е лесно. — Далас прекара пръсти по челото и веждите му. — Признай! Аз победих. Кажи го високо.

Когато го докосваше, Сам имаше чувството, че го галят. Харесваше му да го гали именно Далас. Но имаше чувството, че така както го гали, може да го завърти около пръста си за отрицателно време. Мисълта го стресна. Преди да срещне Далас, никой не го бе измъчвал така сладко, но и никой не се бе месил в живота му. Ако беше онзи котарак на покрива, сигурно щеше да се обърне по гръб и да си подложи коремчето. Представи си как Далас го гали по корема и съвсем се обърка. Кога ли отново ще останат насаме?

— Е, не се засилвай толкова. Засега можеш да получиш едно „може би“.

Далас широко се усмихна. Без да разбере как, Сам изведнъж стана съвсем лекомислен.

— Добре де, ти спечели. Прегледах някои от твоите предложения и не ми изглеждат толкова странни. Ще започнем да работим по тях през новата година.

Далас тихичко и доволно започна да се смее, а тялото на Сам така олекна, като че ли всеки момент щеше да хвъркне.

— Добре, Пендрагон. Престани да се радваш и си довърши работата.

На следващия ден след Коледа Сам се върна на работа, а Далас остана в леглото. Докато палеше Берта и потегляше, му се струваше, че напуска един живот, от който се нуждаеше и който желаше отчаяно.

По традиция Сам използваше времето от Коледа до Нова година, за да работи без досадните телефонни разговори и срещи. Но тази

година тишината бе загубила обичайното си очарование. Офисът бе останал с много малко персонал — само за поддържане на основните дейности — и му изглеждаше студен и лишен от очарованието си. Емили беше на гости при внуците си и го бе оставила на благоволенията на някаква заместничка.

До обед Сам вече се бе отказал да работи и се бе отдал на мечтите си. Наблюдаваше оределите минувачи по тротоара. Повечето носеха пакети в ръце и вероятно отиваха да връщат подаръци.

Сам прехвърли поглед върху скъпите пана по стените на офиса си. Чувстваше се точно като върнат подарък. Взет от магазина и сега му предстоеше да се върне отново на полицата. Всяка негова частица му подсказваше да се върне вкъщи и да поиграе с Били и електрическото влакче. Искаше да стои при Далас и да слуша плътния ѝ мелодичен смях.

Дали беше облякла афганския кафтан с голямата цепка на бедрото и деколтето, което се изкривяваше всеки път, когато се наведеше?

Сам никога не бе живял в истински дом с деца и жена, която да го гледа със сънливи сексапилни зелени очи. Сега, след като беше опитал, не искаше да се разделя с това усещане.

Новата година без семейството на Пендрагон зееше пред него като черна бездънна пропаст.

През следващите пет дни Сам събра цялата си гордост и изолира сърцето си. Мечтаеше да види как Далас се носи към него с разтворени ръце. Попиваше и най-слабите миризми, цветове и звуци и ги скътваше за трудните времена, които му предстояха.

Дали и тя се чувстваше като него?

Сън ли беше всичко това или действителност? Сънувал ли бе, че ръцете ѝ го докосват. Напоследък гласът ѝ бе станал по-дълбок и по-мек. Сам непрекъснато фантазираше, че ще го поканят да остане.

На тридесет и първи декември Сам се изнесе. Децата изтръгнаха от него обещания, че ще се обажда и ще идва да ги вижда. Той стоеше на прага с куфар в ръка и гледаше към Далас. Тя извърна глава. Може би беше доволна, че се отървава от него. Ники го обгърна с малките си ръчички. Искаше му се и Далас да направи същото.

Но тя не помръдна. Ръцете ѝ здраво стискаха дървения парапет. Погледите им се срещнаха и Сам разтвори устни в усмивка. Не можеше да каже и дума. Просто се обърна и си тръгна със съзнанието, че върху тези стъпала остава една голяма част от него.

Разтърси рамене и наметна джинсовото си яке. Беше му студено — отвън и отвътре.

Същата вечер, точно на Нова година, той сложи износените си ботуши върху бюрото в апартамента си. Правеше се, че не забелязва петната от маслото на Берта върху джинсите си и се съсредоточи върху оставащата половин бутилка уиски.

Електрическото влакче, монтирано на една странична маса, пуфтеше и свиреше, минаваше под изкуствените тунели и се катереше по хълмовете. Подмина две деца-игралки и лицето на Сам се изкриви. Грижите около куклата на Ники, докато се рови в готварските книги, вече му липсваха.

Възнамеряваше да се заеме с документите, които сега лежах под тежестта на ботушите му. Но онова, което го беше изкарало от релсите, беше споменът за Далас.

Сам затвори очи и отново извика образа на Далас — как бе наклонила глава, докато разглеждаше ефекта от работата си. Никога досега не бе полудявал дотолкова. Никога не бе срещал жена, която да го докосва с треперещи пръсти, като че ли е нещо безценно. Като че ли имаше нужда от нежност. Беше обграден от нейното ухание и нейното докосване и се страхуваше да помръдне, да не би да развали магията. Жадуваше за момента, когато щеше да се протегне и да влезе във вечността.

Топлата малка къща, пълна с деца и любов, и Далас сред всичко това, вече бяха далеч от него. Нищо не траеше вечно. Миражът беше изчезнал.

Беше имал възможност да опита от неща, които никога до тогава не бе искал — семейство, любов и жена, която знаеше как да му покаже, че е необходим и да го стопли отвътре.

В апартамента си от хром и стъкло, без децата и домашната миризма, се чувстваше като в гробница.

— Това беше проблемът с вирусите. Щом веднъж си се заразил, не можеш да ги победиш.

В отчаян опит да се самоваксинира Сам надигна бутилката с уиски.

Посред нощ Далас седеше, лапаше бонбони и бършеше сълзите си.

— За какво е Новата година, ако не за да си поплачеш?

Смъкна се още по-надолу в леглото и придърпа юргана, който Сам ѝ беше подарил. Смачка опаковъчната хартия и се протегна за нова кутия бонбони.

Гледаше как потрепва свещта и мислеше за Сам. Сега сигурно беше щастлив, отново в скъпия си апартамент, заобиколен от лукс и тишина. Не обърна внимание на новия изблик на сълзи и разкъса целофанената опаковка на кутията.

Ако сега беше в леглото ѝ, без съмнение нямаше сила на света, която да може да я спре. Далас простена и в същия момент телефонът иззвъня.

— Моля.

Отсреща никой не отговаряше. Далас само подсмърчаше.

— Да не би да плачеш? — най-накрая се обади Сам. Човек не можеше дори да си поплаче, без да го притесняват. Точно когато искаше да се въргала в шоколад и самосъжаление, Сам решаваше да се обади.

— Не, само съм настинала. Защо се обаждаш?

— Просто искам да знам с какво си облечена? — започна той отдалече.

Далас не искаше в никакъв случай да се разбере, че е разстроена.

— Ще ти кажа, ако и ти ми кажеш.

— Ботуши — отвърна Сам след дълго мълчание.

— Нощница.

— Памучната с розичките?

— Да.

— Така си мислех и аз — каза той приглушено и връзката неочаквано прекъсна.

Далас затвори. Стана ѝ по-студено и от преди. И се чувстваше безнадеждно остаряла.

Телефонът иззвъня отново и Далас ядосано вдигна слушалката. Сам обърка целия ѝ живот. Можеше поне да я остави да си изяде бонбоните на спокойствие.

— Разкарай се, Лоринг. Ти загуби и прекрасно го знаеш. Не бих се заинтересувала, дори ако носиш само ботуши и проклетите си трапчинки. Сега трябва да изпълниш задълженията, които си поел, а аз да изпълня своите. Ти ме изслушваше без предубеждения и аз оценявам това, независимо дали Борда ще приеме предложенията ми, или не. Но никак не ми харесва, че се опитваш да ми напомниш, че...

— Скъпа? — мекият глас на Лайза я стресна. — Само исках да ти честитя Новата година.

— О, майко! Извинявай, обърках се.

От другата страна на линията се чуваше звън от поздравници.

— Ние с Едуард сме на едно парти. Чувам шум от опаковки на бонбони. Май нощта за теб не е добра? И което повече ме интересува, е дали наистина Сам е само по ботуши? Защо всъщност не сте заедно?

— Той си опакова влакчето и се изнесе при първата предоставила му се възможност.

— Далас, скъпа, какво очакваш да направи? Показвала ли си му някога, че искаш да си играеш в неговия пясъчник с неговите играчки?

— Майко! — беше си играла със Сам и не можеше да го забрави. Всеки път, когато виждаше семейство Деънс на прозореца, настръхваше от студ. Ръцете на Сам бяха толкова топли.

— Май че е успял да се добере до теб. Не е ли така? — засмя се Лайза. — Той е толкова сладко, мило момче, независимо от внушителните си мускули. Желая ти щастлива Нова година, скъпа! Скоро пак ще ти се обадя.

На втори януари Сам се бе разположил на бюрото си, като лъв в очакване на агнешка пържола. Далас разстиляше плановете си пред него. Той се бе върнал отново към сивия си безупречен костюм и бе намъкнал черупката на бизнесмена.

Далас обясняваше напредничавата си идея за центъра за деца, подкрепена от изчисления за необходимите разходи, а Сам почукваше с молив по хартията.

— Това обаче изисква доста пачки долари, които в противен случай ще бъдат вложени в сделки — каза той вежливо, след като тя бе приключила.

— Приеми го като инвестиция за намаляване на безпричинните отсъствия.

— Не мислиш ли, че майките ще са дезорганизирани, когато знаят, че децата им са съвсем наблизко?

Далас отвърна поглед от проницателните сиви очи. Той я гледаше така, сякаш искаше да проникне вътре в нея. Е, ако можеше да прочете емоциите ѝ, щеше да види ледени планини. Или пък огненочервени пламъци. Може би той беше в състояние да опакова всичките си спомени, да ги прибере някъде и да ги забрави, но тя не можеше. И защо си отиде?

Бяха се любили, нали така?

Какво беше тя? Аперитив преди Коледа? Защо не ѝ се обади?

— Ще са по-малко разсеяни, след като са сигурни, че за децата им се грижат добре. Когато знаят, че при тях има медицинска сестра и опитни детегледачки. Децата ще получават грижите, които заслужават. Спомняш ли си как се чувстваше, когато Ники и Били бяха болни?

— Как са децата? — попита той разсеяно, разглеждайки докладите, които Далас бе извадила от куфарчето си. Хвърли поглед на графиките и цифрите, придружаващи предложението за намален работен ден. — Стомахът на Ники оправи ли се?

— Децата са добре. Ти как си? — попита Далас, поглеждайки излинелите му страни, по които нямаше и следа от трапчинки. Черната му коса отразяваше слабата зимна светлина. — Как е Берта?

— Горедолу. Имам малък проблем с първата предавка. Опитва се да се скрие. Кой ли мъж би направил това, след като е установил липсата на всякакъв контрол в нея?

— Да прегледаме и другите ти предложения. Имам и други срещи.

Просто така: Шоколадовият кейк беше чудесен. Благодаря.

На кой ли му трябваше абсолютно неподатлив тиранин, отгоре на всичкото със счупен нос?

— Виждам, че сте добре разположен към промените, господин Лоринг — започна тя. — Но ако смятате да отстъпите точно сега, ще очаквам да ми заплатите разходите.

Разумът ѝ казваше, че не иска никаква връзка със Сам. И душата, и тялото ѝ бяха разгневени, защото той очевидно беше забравил нещо, което тя щеше да помни през целия си живот.

— Проблемът не е в промяната. Признавам, че работещата жена е подложена на голямо натоварване. Видя, че и аз го изпитах на гърба си. Но в „Брайс“ не хвърляме парите и времето си така лесно. Ще трябва да порботим заедно върху проекта. Ще напредваме бавно. Свободният ден за лични ангажименти е най-лесно осъществим. Ще започнем с него. Но останалите предложения ще трябва да бъдат обвързани в цялостна програма. Може да отнеме месеци, но сега поне съм заинтересуван от предложенията ти. Можем да започнем работа довечера, у дома.

Тя изобщо не искаше да бъде някъде близо до него. Още повече в дома му. Офисите бяха достатъчно добри. Като изключим онзи малък инцидент зад бюрото му. Обаче един апартамент беше нещо съвсем различно.

— Разбирам какво имаш предвид. Сделка под условие.

— Трябва да съм пълен глупак, за да се набутам в нещо толкова голямо така изведнъж — гласът му се бе снижил и бе остър като стомана. — Знаеш го много добре. Ще работим заедно, за да изгладим всичко. Ще трябва да преглътнеш факта, че ще ти се наложи да работиш с мен през следващите няколко месеца. Ще видиш, че заедно ще свършим добра работа.

— Никой не те е молил за нещо повече, от това да гледаш без предубеждение на предложенията ми — изрече Далас на пресекулки и започна да напъхва нещата си в куфарчето. — Сигурна съм, че няма да пропуснеш да си поискаш обезщетение и за това.

— Престани, Пендрагон! Просто не искам да се изгърсиш на хубавите си задните части.

— А, дойдохме си на думата. За това ли става въпрос? Толкова си галантен, наистина! Ти си...

— Аз те подкрепям, Далас — каза бавно Сам. — Но недей да си въобразяваш, че ще поставя компанията на дланта ти. Ще трябва да се сраснем с другите процеси. Да се движим внимателно, така че да не навредим на производството. Най-грубо, ще ни отнеме около шест месеца. По месец на предложение.

Сам намираще някои нейни части за хубави. За един момент Далас го гледаше, без да може да реагира. Трябваше й време да възприеме мисълта. Беше пълна глупост. Ако Сам желал някоя жена, тя щеше да го знае. Както през онази нощ. Сам я желал и тя

прекрасно го знаеше. А той, защо не беше разбрал? Може би Ти Джей беше прав.

— Не е толкова лесно да се работи с теб — каза тя внимателно.
— Бих предпочела офиса пред апартамента ти.

Сам бавно се усмихна.

— Страхливка.

— Много съм заета. Току-що подписахме нови договори за обучение за борба със стреса и ще трябва да обуча още преподаватели.

Далас окончателно напъха документите в куфарчето си. Сам се беше надвесил над нея и тя усети как температурата ѝ бързо се покачва.

— Първо се разхождаш и най-безотговорно отправяш предизвикателства към порядъчните мъже и към собствения им бизнес, а сега си се разтреперила като някое новоизлюпено пиле — прошепна той зад врата ѝ.

Далас подскочи като ужилена. Искаше ѝ се да обвие ръце около врата му и да...

Тя пое дълбоко въздух. В края на краищата беше професионалистка. Трябваше да може да се справи с някакъв си Сам Лоринг. При всякакви условия:

— Добре! С какво ще започнем — отсече тя, пренебрегвайки появилите се трапчинки.

Сам отиде зад бюрото си и седна.

— Среща с Борда на директорите. Трябва да им представим предложенията в дългосрочен план, а не като разходи, които те разбира се ще искат да избегнат. С първото предложение на всяка цена ще трябва да дадем добри резултати и аз ти предлагам да представиш проекта за разпокъсаното работно време. Ще трябва да порботиш, както със служителите, така и с директорите и да ме информираш непрекъснато. Не с бележки и доклади, а кратки ежедневни срещи — той остави молива на бюрото. — От сега нататък аз водя играта, Далас. И няма да можеш да ме изгониш. След като няма да се чувстваш удобно в моя апартамент, ще трябва да се задоволим с офиса или пък с твоя дом. Така ще мога да виждам и Ники, и Били — той отново се усмихна. — Виждаш ли? Готов съм за всякакви промени. Напълно непредубеден съм. Очаквам същото и от тебе.

Стомахът на Далас целият се преобръщаше. Тя с усилие отвърна на покровителствената му усмивка. Беше намислил нещо и то не беше на добро!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сам заби едно ляво кроше в боксовата круша и продължи да подскача около нея.

— Мисли си, че може да ме разкара, нали така? — измърмори той под носа си, стоварвайки два ритмични удара върху крушата, няма го вече доброто момче.

В края на януари и нервите, и тялото му имаха крещяща нужда от разтоварване. Чак сега беше разбрал, че се е набъркал в нещо, в което добрите момчета не се месеха. Пендрагон не беше от тези, които лесно излизат от релсите. Мисълта за Далас, сама в чаршафите на розички, го преследваше непрекъснато и не му даваше покой — особено нощем.

— Чудесно — той стовари един ляв ъперкът върху крушата.

Чувстваше се като разпънат. За пръв път през живота си разбираше, че само една необмислена дума или постъпка могат да му костват бъдещето с Далас.

Имаше нужда от нея. Затова бе направил това, което можеше най-добре — бе съставил безскрупулен план за залавянето и обезвреждането на вируса на Пендрагон. Не искаше вирусът да поразии и други мъже и да ги асимилира.

Досега бе преодолял доста силни противници, като откриваше слабостите им и се концентрираше върху тях.

Беше започнал с огромна кутия шоколадови бонбони, украсена с червена панделка. Както разбра от Лайза, когато беше нервна, Далас ядеше шоколадови бонбони. Беше казал на продавача да продължава да ѝ изпраща бонбони всеки ден. Беше въпрос на чест да предупредиш опонента за идването си.

Емили отвори вратата на салона и се усмихна.

— Ники Пендрагон се обажда на втора линия.

— Какво се е случило?

— Звучи сериозно — поясни Емили, но Сам вече беше профучал край нея към офиса.

Може би се е случило нещо с Далас? Или пък Били е паднал по стълбите? Или пък е играл с нещо опасно? Сам се опита да обуздае страха си и да звучи спокойно.

— Здравей, Ники?

Подсмърчането отсреща достигна до сърцето му и спря лудия му бяг. При следващото подсмърчане той така здраво стисна слушалката, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Ники, какво се е случило?

— Училището организира празник. Трябва да доведем бащите си, да им приготвим кутии със сандвичи. Ще има естрада, ще представяме пиески и ще пеем. О, господин Сам, мама каза да не те безпокоя — проплака тя.

Гърлото му се сви, Далас очевидно не го искаше. Независимо от страховете ѝ, той не възнамеряваше да изостави децата. Те имаха нужда от него и ако Далас престанеше да се съпротивлява, докато е време.

— Ще се радвам да присъствам, Ники. Не съм обядвал никога сандвичи от кутия. Уговорихме се, нали.

— Но мама каза... — Ники протестираше така, сякаш току-що беше получила още един подарък за Коледа.

Мисълта, че Далас се опитваше да отхвърли документите му за осиновяване, накара главата му да потъне дълбоко в раменете. Чувстваше, че е готов да се бие. Най-странното беше, че му харесваше да се сражава с Далас точно толкова, колкото му харесваше да обсъждат предложенията ѝ. Или пък да я люби, докато дъждът барабани по стъклата.

Преди никога не се бе сприятелявал с жена и ако се пренебрегнеше нажеженото до бяло желание, което го разкъсваше, тя можеше да бъде първата му жена-приятел.

— Ще се обадя на майка ти и ще поискам разрешение да се срещна с любимото си момиче. Какво ще кажеш?

— Чудесно! — след като подробно му обясни за тържеството, тя сниши глас. — Багдат отдавна не е идвал вкъщи, татко. Мама казва, че старите котараци обикновено си намират друг дом. На мен Багдат ми харесваше, а Били, нали още е малък, даже плаче. Мислиш ли, че ще се върне някога?

„Старите котараци понякога си намирали нов дом“. Сам стисна устни. Увери Ники още веднъж, че ще дойде на тържеството и че котаракът непременно ще се върне и затвори.

По дяволите, за един месец беше открил всичко, за което бе мечтал.

— Не, този стар котарак няма да отиде никъде — измърмори той на себе си.

Набра телефона на Далас.

— Какво чувам, Далас? Какво означава това да не ме притеснявате?

— Престани да се репчиш, Сам. Днес не съм настроена да поемам никакъв стрес — предупреди го тя.

— Какъв стрес, по дяволите? Ти самата създаваш стрес. Ако Ники иска да ме покани на обяд, не виждам причина да я спираш.

— Сам! — той знаеше, че Далас едва се владее, но не искаше да облекчава положението ѝ. От опит беше установил, че веднъж създадено, напрежението не можеше да бъде спряно, а само се засилваше.

Сам усети, че се усмихва. Далас можеше да скрие чувствата си от всеки друг, но не и от него. Веднъж вече усети огъня, който бушуваше в нея, разпозна страховете ѝ и беше решил да я накара да осъзнае точно от какво има нужда — от него.

— Имаш нужда от мен, Далас. Признай го. Ники и Били също се нуждаят от мен. Между другото, всичките ти вируси си приличат. Набъркваш се в една перфектно работеща система, объркваш нещата и след това се опитваш да се измъкнеш.

— За какво говориш? — изсъска раздражено Далас.

— Говоря ти за леките въздишки, пълзящи по кожата ми, за сладките срамежливи целувки, за дъжда по прозорците и за розичките по чаршафите, за една възискателна сексапилна жена с очи на магьосница и коса като течна бакъреночервена коприна, и с тяло, каквото никога не съм докосвал. За дълги зашеметяващи крака и нежен шепот, който ме залива като омайно червено вино. За устни като току-що откъснати ягоди и ръце, които ме карат да се чувствам съвсем нов. Говоря за сладкия грах, растящ до задната врата под лунната светлина на Апалачите, за магнолии и прясно опечени кифлички. За обещания, които ще траят до края на живота ни и за много Коледи заедно с Ники

и Били. За това да ги гледаме как растат и да държим децата им на коленете си. Да се обичаме и да бъдем заедно всеки следващ ден от живота ни. Говоря за теб и за мен. За това да се грижим един за друг, да се нуждаем, да искаме и да имаме това, което е между нас. И това няма нищо общо с Ти Джей Макол, Ники и Били или пък с договора ни. Помисли си — добави той по-тихо и внимателно постави слушалката на вилката.

Сам погледна към онова място, където Далас за пръв път бе изгубила имунитета си срещу любовта и весело се усмихна.

— Нека да се поизмъчва малко над това — гордо изрече той и си затананика.

Затанцува с въображаемата си партньорка, наведе я върху бюрото си и звучно я целуна.

Същата вечер Сам стоеше на стълбите пред къщата на Далас и почесваше Багдат с премерена твърдост, която котаракът определено предпочиташе. Не му беше трудно да открие животното, след като обеща на всяко дете от квартала ново колело. Сам вече следваше старите си правила. И според тях, ако искаш да получиш нещо, трябваше и да дадеш. А той искаше Далас.

— Свърши си работата, момче — инструктира той котарака, докато чакаше да му отворят. — Да влезеш веднага вътре.

Далас отвори. Беше облечена в кафтана. Сам впи жадния си поглед в нея.

— Ето ни и нас — едва успя да изрече и децата се втурнаха към поотслабналия котарак.

Но Далас скръсти ръце на гърдите си и го погледна с топлина, равна на тази, която може да се очаква само от един хладилник.

— Не се ли радваш, че Багдат е отново тук? — каза той тихо и се промъкна вътре покрай нея.

Свали палтото си и се наведе да поеме тържествуващите деца.

— Разбира се. Радвам се да видя котката. Какво имаше предвид — сниши глас тя, — като говореше всичко това днес по телефона?

— Ами — отвърна той разсеяно, настани се на пода и се приготви да играе с Били. Багдат радостно се отърка о крака му.

Замърка доволно и Далас не можеше да си позволи да прекрати щастието му.

— Ще поговорим за това някой друг път — обяви Далас в характерния за нея бизнес стил.

Сам бавно плъзна поглед по бедрото ѝ. Обви ръка около глезена ѝ и леко я погали.

— Хайде да започнем да се срещаме — предложи той невинно. — Да ходим на боулинг, на кино. С децата или без тях. Не мисля разбира се, че те ще искат да ходим на тъпите пиеси, които посещаваш. Но аз съм готов да идвам. Ще вложа всичките си усилия да разбера скрития им замъглен смисъл. Даже ще ти разреша да закараш Берта до склада за стари части. Тя има нужда от нова дръжка за врата. Можем да преровим отпадъците заедно.

— Звучи наистина забавно — отвърна саркастично тя.

— Май започваме да се разбираме? — попита той и почеса котарака зад ушите.

Далас започна да се изчервява.

— Сам, не искам да се замесвам повече с теб — прошепна тя.

Сам се изправи и застана до нея. Хвана я за брадичката и настоятелно погледна в пълните ѝ със сълзи очи.

— Много отдавна съм разбрал, че няма невъзможни неща. Ще разрешим всичките проблеми. Просто не ми затваряй вратата. Става ли?

След това я целуна с всичката сладост, която имаше. А Далас впи устни в неговите, без да обръща внимание на котарака, мъркащ в краката ѝ, и на веселите възгласи на децата някъде в далечината. Протегна ръце и го прегърна. Сам реши, че засега това е достатъчно.

До средата на февруари той забеляза, че сметката при продавача на бонбони не показва никакви върнати поръчки. Забеляза и това, че тялото на Далас бе почнало да се закръгля. Съпостави двата факта и реши, че Далас без съмнение беше в стрес.

— По-добре да е нервна. Нали правя всичко това, за да спечеля — изломоти Сам, нанасяйки поредния удар върху боксовата круша. — Няма нищо непочтено в това.

Всеки ден работеха заедно върху проекта за детския център. Сам забеляза, че Далас непрекъснато го изучава. Въпреки че бе успяла да избегне поканата му да започнат да се срещат, Далас се радваше, когато го виждаше в дома си. Беше покрила нараненото си сърце с предпазното покривало на бизнеса и го държеше непрекъснато на тръни. Беше му разрешила да държи ръката ѝ и Сам бе възприел това като добро начало.

След тържеството със сандвичи Ники щастливо докладва на майка си, а Далас го бе дарила с дълбок съзерцателен поглед, пълен с обещания.

— Благодаря ти, Сам — тихо промълви тя.

— Аз ти благодаря — отвърна той меко и взе ръката ѝ.

— За какво?

Той вдигна ръката ѝ и целуна миришеците на шоколад пръсти.

— За това, че промени живота ми. За това, че ме стопли и за това, че мислиш за мен.

— О, Сам — прошепна тя и го погледна в очите.

Той се страхуваше от сериозна връзка не по-малко от нея.

Искаше му се да го гаят. Искаше да се грижи за нея, независимо че тя не искаше да го вижда.

— Искам отново да се върна при вас. Това е, което искам наистина — измърмори Сам, докато удряше по боксовата круша. — По дяволите, нали ме осиновиха! Няма да се оттегля без борба. Ако Далас си мисли, че може да ме изхвърли на студа, жестоко се лъже.

Първи март настъпи над Сиатъл с нежен лек повей. Времето беше в пълен контраст с мъгливите чувства, които бяха обхванали Далас. Сам знаеше как да причинява стрес. Беше твърде сладък, твърде търпелив и твърде много я обожаваше. Всичко в него беше твърде много — твърде сексапилен, твърде топъл и твърде забавен. Беше създал впечатление у всички, че въпреки че признаваше бизнес способностите ѝ, за него тя беше неговата жена.

Мъж като Сам, с подобни размери и влияние, не можеше лесно да бъде пренебрегнат.

Тя не намери сили да го отдели от дивана си, от камиончетата на Били и от обожанието на Ники. Изглеждаше, че Сам наистина имаше нужда от нея и от семейството ѝ.

— Е, разбира се, всичко това му е добре известно и той го използва без остатък — заключи Далас и се изправи зад бюрото си. — Чудесно знае колко чаровен може да бъде и кога точно да пусне в действие трапчинките си или кутия шоколадови бонбони.

Този път трябваше да използва целия си разум, преди да се впусне в авантюрата, която той очевидно желаше.

Далас хвърли празните хартийки от бонбони в кошчето и затвори кутията. Докосна огромната червена панделка — символ на войната.

Смени обувките си с гуменки и включи тренажора. Откакто беше срещнала Сам и той беше започнал да ѝ изпраща бонбони, беше качила доста килограми. Засили крачка. Освен това не можеше и да спи.

По време на една от лекциите мисълта ѝ се бе запиляла нанякъде и уредът бе пропищял. Беше се замислила за обяснението на Сам. Класът заинтригувано я гледаше.

Спомняше си го как стоеше до печката, облечен в долнище на анцуг и боядисана фланелка.

След това си припомни благодарността, с която приемаше и най-малкото нещо, което тя правеше за него. Като например да сложи парченце тоалетна хартия върху порязаната му брадичка или да изпече любимия му шоколадов кейк. Той не приемаше нищо, като че му се полага. Приемаше го като личен подарък, като че ли досега никой не се беше грижил за него.

Далас разтърси глава и се опита да успокои дишането си. Сам искаше плановете да са на бюрото му този следобед, за да може да се подготви за вечерята с Борда на директорите и съпругите им. Сам искаше тя да е неговата дама.

Това, което я плашеше в него, беше невидимата му страна. Само защото тя самата имаше такава тъмна страна, за която дори не подозираше до онази нощ.

Сега, когато Сам беше невероятно нежен и внимателен, тя бе започнала да се страхува от собственото си страстно и необуздало желание. Далас скочи от тренажора и отвори кутията с бонбони.

Помисли си как Сам идваше на вечеря всеки ден и засмука шоколада. Често вземаше децата от детегледачката, пазаруваше и приготвяше вечерята и тя намираще масата сервирана, когато се прибереше. Беше проникнал в дома ѝ и използваше инструментите на баща ѝ. Беше премазал интереса на Бо и тя никога не успя да получи онази целувка за сравнение.

В действителност, последната целувка, която си спомняше, беше на Сам. Споменът за нея не ѝ даваше покой всяка нощ, караше я да потъва в сладки чувствени сънища и да се събужда, стиснала здраво възглавницата. Далас затвори очи и си призна, че Сам знаеше как да оставя хубави спомени.

Той вече не живееше в апартамента си. Беше инсталирал електрическото си влакче върху масата в заседателната зала, като беше отбелязал, че и без това никой не я използва. Върху бюрото му се мъдреха бръснарски принадлежности, а анцугът му беше праметнат на облегалката на един от столовете. По всичко личеше, че е превърнал офиса си в място за живеене. Всичко това засилваше чувството ѝ за вина.

Сам се бе постарал да заприлича още повече на уличен котарак. Знаеше как ще ѝ се отрази това. Знаеше как да я накара да поднови документите по осиновяването му.

Обаче това означаваше още много други неща. Големи и опасни неща като любов, обещания, да раздели децата си с него, а също и внуците си.

А имаше и още нещо — страхът, че може отново да се провали. Спомни си последния път, когато изцяло се бе доверила на един мъж.

Същата вечер, на вечерята с директорите, вратовръзката на Сам се беше изкривила и Далас инстинктивно се протегна да я оправи. Ръцете му обвиха дланите ѝ.

— Харесва ми начина, по който се държиш, градинско грахче. Някой може да си помисли, че наистина те интересувам — изрече той с прословутия си южняшки акцент.

— Всеки би направил същото. И защо, по дяволите, не приложиш този глас върху някой друг? — сърдито прошепна тя.

— Защото ти си нещо много специално за мене — отвърна Сам, излагайки на показ трапчинките си. — Когато оправяш вратовръзката на някой мъж, това означава, че обявяваш териториалните си

претенции пред съперничките си. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

— Ти не попадаш в териториалните ми претенции, Сам, но мисля, че мога да се справя с всичко, което би могъл да измислиш — процеди през зъби тя.

— Мислиш, че можеш, а? — попита той и подигравателно повдигна вежди. — А мога да бъда много подмолен и съм се подсигурил с купища шоколадови бонбони.

Далас усети ехото от барабаните и отклони поглед. Ръката на Сам се плъзна по гърба ѝ и тялото ѝ пламна. Тя хвърли поглед на залата, видя, че майка ѝ упорито я гледа. Сам проследи погледа ѝ.

— Ето, Лайза ме харесва. Децата ме харесват. Берта тъгува за мястото си за паркиране. Искам отново да се преместя при теб. Вече преминах през всички стадии на домакинството. Ще бъде чудесна възможност да ми докажеш, че можеш да се справиш с всичко, което бих могъл да ти сервирам. Е, ще посмееш ли?

— Сам — прошепна предупредително тя, когато ръката му силно притисна талията ѝ — толкова близо до тялото, което ѝ се искаше да прегръща. Температурата ѝ започваше да се покачва. Сърцето му биеше силно под дланта ѝ. — Сам, престани. Гледат ни.

— Ожени се за мен — каза той тихо, а сивите му очи бяха съвсем сериозни. — Измъкни ме от целия този стрес.

— Вече съм опитвала. Благодаря ти все пак — едва отвърна тя.

— Голяма работа. И аз веднъж съм опитвал.

— Виждаш ли? Ние дори не се познаваме достатъчно добре. Не знам нищо за това, как е пропаднал бракът ти.

— Има ли някакво значение? Аз пък знам нещичко за Ти Джей Макол. Знам достатъчно, за да ти кажа, че не се чувствам отговорен за това, което той е направил. — Сам я погледна и чертите на лицето му се изопнаха. Започваше да се ядосва — Виж какво, няма да се примиря. Заедно успяхме да разработим подробностите около престоя ми в твоя дом, нали така? Работим заедно върху всякакви подробности вече четвърти месец и успяваме. Истината е, че сме чудесен отбор. И дори повече.

— Нямам никакво намерение да обсъждам това сега.

— Тогава ще постъпиш разумно, ако се съгласиш да го обсъдим насаме.

— Не ми харесва ултимативния ти тон. И какво, ако не се съглася?

— Ако не се съ согласиш, още сега ще коленича и ще ти призная чувствата си пред цялата тая тълпа чиновници. Откакто те срещнах, станах много влюбчив. Признанието ми няма да им хареса. Ще направиш лошо впечатление и това ще се отрази на програмата, която предлагаш. Е, сега съгласна ли си или не?

— Звучи ми като изнудване — промълви Далас и сви ръце в юмруци.

— Е, добре. Трябва да знаеш, че когато искам нещо, невинаги съм добър. Вече се уморих да те чакам — изрече той, приведе се над нея и я целуна.

Далас усети жаждата му и отвърна със същото. Започна да си играе с долната ѝ устна. Въпреки че ръцете му доста целомъдрено се задържаха върху талията ѝ, тя имаше чувството, че я разсъбличат. Разтвори устни и езикът му моментално се плъзна между тях.

Сключи ръце около тялото му и потъна в усещането. Целувката се задълбочи и тя се чудеше как е възможно всеки път да бъде по-добре от предишния.

Най-сетне той я освободи и тя можа да го погледне в очите. Зачуди се какво ли бяха обсъждали до този момент.

Неочаквано Лайза я прегърна през рамо.

— О, мила. Струва ми се, че той го притежава.

— Какво притежава? — попита разсеяно Далас, без да откъсва поглед от Сам.

— Не знам какво е, но от него очите ти започват да святкат. По-добре бъди внимателна. Сам явно ти е хвърлил око. Знаех си, че ще стане така, веднага щом го видях — избърбори тържествуващо тя и се устреми към бюфета.

Зад Далас Сам тихо подсмърчаше.

— Съжалявам, май съм настинал. Изглежда, че ме е хванал някакъв вирус — отново подсмъркна и я погледна с погледа на самотен котарак.

Далас знаеше как ѝ се отразява този поглед. Старите ѝ страхове веднага се възвърнаха. Бъдещето пред нея зейна като бездънна пропаст. Знаеше, че Сам няма нищо общо е миналото ѝ, но мисълта, че може да е свързан с бъдещето ѝ направо я ужасяваше.

— Глътни два аспирина, налей си чаша портокалов сок и си легни — каза тя през рамо и се отправи към групичка членове на борда.

— Хванал съм вирус и това си ти — изрече той зад гърба ѝ. — И имам нужда от шокова имунизация. И ти би трябвало да се чувстваш задължена да ми я направиш — изрече той, хвана я за рамото и насила я отведе зад една горичка от изкуствени дървета.

— Сам — запротестира тя тихо.

— Тихо, градинско грахче. Толкова те желая.

Сам я взе в прегръдките си и докосна носа ѝ със своя. Огромните му ръце се плъзнаха по гърба ѝ. Отново я заля прекрасната топлина, която тя толкова желаше. Тя отчаяно се бореше с неприличните наклонности на плътта си, явно решила да повтори сцената зад бюрото му, само че придружена с буен финал. Чу думите му в ухото си.

— Обичам те, градинско грахче. Уважавам те за това, което си, и те имам за най-добрия си приятел. Знам, че ако съм зле, ти ще си до мене и обещавам, че и аз ще правя същото за теб до края на живота си. Никога не съм казвал подобно нещо на друга жена. Помисли си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дойде Великден. Пролетното слънце светеше свежо и топло. Сам пристигна пред къщата на Далас, готов за църква, търсене на яйца и традиционния великденски обяд. Държеше в ръка огромен букет маргаритки и градински грах. Очите му задаваха въпроса, на който Далас държеше да отговори насаме.

Сам съвсем искрено се надяваше да запази всяка частица топлина от този ден. Изкачи стълбите пред църквата с нескрита гордост и страхопочитание. По-късно, по време на обяда, бе хванал погледа ѝ през масата и бе промълвил:

— Благодаря.

Далас се насили да откъсне очи от него. Страхуваше се, че ако не спре да го гледа, ще се хвърли направо в ръцете му.

— Хващам се на бас на една вечеря, че няма да изкара и до юни — прошепна Лайза на Едуард Суеринген.

— Няма съмнение, че ще спечелиш — тихо отвърна той.

— Какво ще спечели — попита Ники на висок глас.

— Губиш, градинско грахче — каза Сам тихо, взе ръката ѝ и я принуди да го погледне.

— Какво губи? — намеси се и Били.

Следващия четвъртък вечерта Далас тъкмо избърсваше поредната сълза, когато телефонът иззвъня. Беше Лайза.

— Ще се удавиш в тези бонбони, скъпа. Толкова ли е трудно да признаеш, че той е идеалният мъж за теб?

— Майко.

— Никога не съм мислела, че можеш да бъдеш жестока. Сам е просто чудесен. Очевидно обожава и теб, и децата. Не трябва да си губиш времето. Всеки миг е безценен. Наела съм ви бунгало на залива и искам да отидете заедно със Сам и да си изясните нещата. Разберете се.

— Аз наистина обичам Сам, мамо — каза тихо Далас, — само че искам сама да реша как да му го кажа.

— Да не би да вървиш през минирано поле. По-добре внимавай да не пропуснеш да му го кажеш. Преди да е станало юни. Сам наистина ми харесва. Прилича ми на истинските мъже. Такъв, когото би могла да обичаш, без да се замисляш. Знаеш какво имам предвид, нали?

Далас постави слушалката обратно и затвори очи. След това с чувството, че скача с парашут в необятната синева под нея, вдигна телефона и набра номера на офиса му.

— Лоринг — обади се Сам с глас, наподобяващ ръмженето на мечка.

— Здравей — Далас дълбоко си пое въздух.

— Далас, какво се е случило? — в гласа му се четеше любопитство. — Имаш ли нужда от мен? Знаех си, че децата ядат твърде много сладко. Идвам веднага.

— Сам?

— Какво?

— Искам целувки посред нощ и топли ръце да ме прегръщат, когато съм самотна. Да чувам доволното ти мечешко ръмжене, след като сме се любили и топли кифлички за закуска. Искам някой да ме прегръща, когато навън вали, някой, за когото да се грижа, когато е болен, и някой до мен, когато съм нещастна. Някой, който да стърже с машините на баща ми посред нощ, и който да ме докосва така, като че съм единствената жена, която е обичал. Говоря ти за един мъж с приятен дълбок глас с южняшки акцент и трапчинки на бузите, който така ме е влудил, че не искам да го оставя да си отиде. За това, да бъдем заедно в добри и лоши времена. Да ходим на църква и да перем до късно в събота вечер. И да пека шоколадови кейкове на един мъж, който наистина ги оценява. Да се борим и да се справяме заедно, да си вярваме и да споделяме всичко и да се обичаме през всичките години, които ни очакват. Говоря ти за бебе в ръчно направена люлка и за това, да гледаме заедно как децата ни израстват. Как се справям, Сам?

След дълго мълчание, през което Далас все по-силно стискаше слушалката, най-сетне се чу гласа на Сам:

— Ще е по-добре да си сигурна в това, което казваш.

— Нека се срещнем утре вечер край залива. Ще ти изпратя указанията. И ще преговаряме по отделните клаузи.

— Няма що, много е лесно да преговаряш с вирус. Винаги те хваща.

Далас лекичко остави слушалката. Беше сигурна, че Сам е готов да събаря стени с голи ръце, само и само да се добере до жената, която желаше. А тя беше тази жена.

Когато Далас пристигна, Берта вече беше паркирана пред бунгалото. Ниски сиви облаци се носеха над неспокойните води на залива. Далас леко се усмихна. В този момент бунгалото с дима, който се издигаше от комина, много ѝ напомняше на Сам. Отвън изглеждаше студена и неприветлива, а вътре я очакваха удобство и уют.

Той отвори вратата и фигурата му се очерта под идващата зад него светлина. Прикова поглед в нея. Беше облечен в кремав плетен пуловер и джинси и косата му беше разрошена от вятъра. Взе куфара ѝ и бавно го остави на пода.

— Кажи ми, че ме обичаш — промълви той сковано.

Тя свали сакото си и нервно плъзна ръце по пуловера и джинсите си.

— Добре, тогава ми кажи, че ме искаш.

Далас повдигна вежди.

— Не можем ли да процедираме на етапи? — попита тя, независимо че беше убедена, че Сам има собствено виждане върху начина на преговаряне по един договор, който трябваше да трае до края на живота им.

— Не — каза той рязко, взе я в ръцете си и я понесе към леглото. — Искам те цялата, сега! И по-късно — също. И после искам още. А в почивките ще можем да обсъдим и клаузите.

Той внимателно я постави на леглото. Далас прекара пръсти по дълбоката линия между веждите му.

— Аз наистина те обичам, Сам.

Сам седна до нея. Отмести падналия върху лицето ѝ кичур. Ръката му трепереше.

— Времето ти изтече, грахче — внимателно положи огромните си ръце върху страните ѝ и нежно я целуна. — Изобщо недей да си мислиш, че можеш да отхвърлиш договора — прошепна неравно той и легна до нея.

Съблякоха се бавно с треперещи ръце. В погледите и докосванията им се четяха само обещания. Сам леко я притисна към себе си и погали гърба ѝ. Далас се притисна по-силно и вдигна ръце, за да обхване мъжа, с когото щеше да прекара живота си.

— Дръж се, Сам — прошепна тя предупредително в ухото му.

— А, значи така ще бъде занапред — отвърна той закачливо.

— Да — едва успя да изрече Далас.

И двамата се превърнаха в едно, обвързани от любовта и от бъдещето, което ги очакваше.

Сам жадно се движеше над тялото ѝ. Упорито търсеше устните ѝ. Тя му даваше всичко, което иска. Без страх.

Усети желанието ѝ. Сърцето му биеше лудо под дланите ѝ. Барабаните вътре в нея призоваваха към бунт.

Далас потъна в ласките му, вземаше и даваше с искреността, която тя самата изискваше, и го отведе в онази магическа гореща южна нощ в Апалачите, изпълнена с уханието на градински грах и магнолии.

Сам покри с целувки лицето ѝ. Тя пое устните му с такава неистова жажда, че от гърлото му се изтръгна стон.

Звукът още повече засили ритъма на барабаните и ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му. Поемаше го все по-дълбоко и той усети цялата топлина и влага и цялата ѝ любов, предназначена единствено за него.

Прие подаръка ѝ и точно когато тя едва се сдържаше да не извика, леко я ухапа по ухото и прошепна:

— Тук съм. И винаги ще съм до теб. Обичам те, Далас.

По-късно той я галеше успокоително, връщаше я отново на земята в малкото бунгало.

— Кажи ми пак, че ме обичаш.

Далас знаеше, че особено когато го пренебрегнеш, той не жалеше сили да получи своето.

— Няма — широко се усмихна тя.

— Знам, че си упорита Пендрагон, обаче аз вече съм решил — усмихна се в отговор той. — Ще ми кажеш.

— Няма начин — едва изрече тя, преди устните му да се устремят в дълбока главозамайваща целувка. — Е, може би — добави тя, докато Сам я привличаше върху себе си.

ЕПИЛОГ

— Това дете е ужасен тиранин — нареждаше доволно Сам, докато оставяше сина си в собственоръчно направената люлка след нощното хранене.

— Ще започне да спи по-добре, когато спреш да го разнасяш и да се фукаш с него непрекъснато — подразни го Далас. През седемте седмици, откакто се бе родило бебето, Сам определено бе ограничил целувките си. След като бе свалила килограмите, натрупани от яденето на бонбони, а след това и от майчинството, Далас не искаше отново да се подлага на чувствения стрес и да повтори безразборното ядене на шоколадови бонбони. Тя бе приготвила на Сам любимия му шоколадов кейк с череши и бе помолила майка си да вземе Ники и Били за уикенда.

Далас бе замислила да го съблазни тази нощ и чакаше момента, когато лампите щяха да бъдат угасени. Беше запалила свещи в спалнята и гледаше как съпругът ѝ се пъхва под завивките с доверчивостта на котарак, който си мисли, че е във владенията си.

Бяха женени вече от година и половина и досега Сам нито веднъж не се бе оплакал от семейния живот. Тя го обичаше дълбоко и беше сигурна в любовта му. Той наистина умееше да слуша. Често ѝ даваше идеи как да подобри бизнеса си, а и нови насоки на разсъжденията ѝ. Най-хубавото беше, че ѝ създаде самочувствие. И демонстрираше любовта си по всеки възможен начин.

Но понякога беше прекалено грижовен. Особено когато беше бременна. Беше я обградил с толкова грижи, внимание и любов, че чак ѝ се плачеше от щастие. Беше присъствал по време на раждането и след като всичко беше приключило, едва не припадна.

Далас се усмихна. Светлината на свещите смекчаваше пламналото му лице. Сам бе построил нова къща в знак на любовта си към нея и никога не беше твърде зает, когато ставаше въпрос за децата. Те пък направо го боготворяха. Електрическото влакче и кутията за

инструменти на Били заемаха почетно място в дневната. За куклите на Ники също бе направен детски кът.

Сам се наведе над леглото и нежно погледна Далас.

— Какъв е поводът за свещите?

Далас взе ръката му и вплете пръсти в неговите. Щяха да продължават да играят тази игра винаги.

— Тази вечер ще ми кажеш, че ме обичаш.

Сам се намръщи.

— Казвам ти го поне два пъти на ден. Даже ти звъня в офиса — той се намръщи още повече. — Какво каза докторът? Може ли...

Тя се усмихна широко и го задърпа към чаршафите на розички под звуците на думкащите в главата ѝ барабани.

Сам се плъзна в леглото.

Тя го обви с тялото си и впи устни в ухото му.

— Кажи ми, че ме обичаш — настоя тя.

Ръцете ѝ галеха тялото му.

— Накарай ме — засмя се той. — Бъди мила с мен.

Малко по-късно той едва успя да изрече:

— Добре. Обичам те, скъпа.

Издание:

Каим Лъндъм. Вирусът на Пендрагон

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“ ООД, София, 1995

Редактор: Мариана Василева

ISBN: 954-11-0395-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.